

Chạng Vạng

twilight

STEPHENIE MEYER

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

TRUYEN368.COM

Table of Contents

[Lời mở đầu](#)

[Chương 1: Chương 1: Cái Nhìn Đầu Tiên](#)

[Chương 2: Chương 2](#)

[Chương 3: Chương 3](#)

[Chương 4: Chương 4](#)

[Chương 5: Chương 5](#)

[Chương 6: Chương 6](#)

[Chương 7: Chương 7](#)

[Chương 8: Chương 8](#)

[Chương 9: Chương 9](#)

[Lời kết](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Chạng Vạng (tên gốc là [Twilight](#)) là bộ tiểu thuyết bốn tập ([Chạng Vạng](#), [Trăng Non](#), [Nhật Thực](#), [Hừng Đông](#)) của nhà văn Mỹ [Stephenie Meyer](#), xoay quanh cuộc sống của Isabella "Bella" Swan, một thiếu nữ vừa chuyển tới Forks, Washington, và rẽ ngoặt cuộc đời khi sa vào tình yêu với Edward Cullen - một ma cà rồng.

Bộ truyện được kể theo ngôi thứ nhất, điểm nhìn của Bella ngoại trừ trong Eclipse có một phần kể theo lời Jacob Black. Midnight Sun, nếu được xuất bản, sẽ kể lại tập 1 theo điểm nhìn của Edward Cullen.

Chạng vạng là bộ tiểu thuyết thịnh hành trong giới trẻ, đã bán hơn 40 triệu bản trên toàn thế giới được dịch ra hơn 37 ngôn ngữ toàn cầu. Bốn cuốn Chạng vạng là những sách bán chạy nhất năm 2008 trong danh sách Best-seller của USA Today.

Bella Swan chuyển từ Phoenix, Arizona tới Forks, Washington để mẹ cô, Renée chuyển tới chỗ dưỡng Phil, một cầu thủ bóng chày tầm trung. Sau khi đến Forks, Bella để ý tới chàng trai quyến rũ, bí ẩn Edward Cullen. Sau rồi cô khám phá ra chàng là thành viên của một gia đình ma cà rồng uống máu động vật thay cho máu người. Edward và Bella yêu nhau, nhưng James, một ma cà rồng tàn bạo, ham muốn được uống máu Bella. Edward và nhà Cullens bảo vệ Bella. Cô trốn tới Phoenix, Arizona, rồi chạm trán với James và suýt bị hắn giết. Cô bị thương nặng, nhưng Edward cứu cô và cùng trở về Forks.

Chương 1: Chương 1: Cái Nhìn Đầu Tiên

Mẹ lái xe chở tôi ra phi trường, các ô cửa xe của chúng tôi đều được hạ kính xuống hết. Hiện giờ, ở Phoenix(1) đang là 240C, bầu trời xanh ngắt không có lấy một gợn mây.

Tôi đang mặc trên người chiếc áo sơ mi yêu thích - không tay và có đăngten; tôi mặc nó để chào tạm biệt nơi này. Vật "oách" nhất của tôi hiện giờ là chiếc áo paca, một loại áo da có mũ trùm đầu của người Etskimô.

Ở bán đảo Olympic – thuộc miền tây bắc tiểu bang Washington – có một thị trấn nhỏ tên là Forks, dường như lúc nào cũng nằm trong sự bao phủ của mây. Mưa ở thị trấn này lúc nào cũng nhiều hơn ở bất cứ vùng nào khác thuộc nước Mỹ. Từ cái thị trấn lạ lùng với những đám mây âm đạm có mặt ở khắp nơi ấy, mẹ đã ra đi mang theo tôi lúc đó mới có vài tháng tuổi. Cũng chính cái thị trấn ấy, cứ mỗi mùa hè là tôi bị buộc phải về thăm và ở lại cả tháng trời; việc ấy cứ tiếp diễn cho mãi đến năm tôi mười bốn tuổi. Đó là năm cuối cùng tôi còn đặt chân đến Forks. Trong ba mùa hè vừa qua, hè nào, tôi và bố Charlie cũng đều đi nghỉ mát ở California hai tuần.

Chính là Forks đấy, mà giờ đây tôi phải tự đày đọa mình – một hành động mà tôi phải thực hiện trong sự chán nản. Tôi ghét Forks vô cùng.

Tôi yêu Phoenix. Tôi yêu mặt trời cùng cái nóng rát bỏng của nó. Tôi yêu cái thành phố sôi nổi đang ngày một mở rộng này.

– Bella – Mẹ nói với tôi lần cuối cùng sau một ngàn lần lặp đi lặp lại trước khi tôi lên máy bay – Chẳng có việc gì con phải làm như thế.

Mẹ trông giống tôi, ngoại trừ mái tóc cắt ngắn và các nếp nhăn hằn sâu mỗi khi cười. Tôi nhận ra nỗi đau quặn trong sự hốt hoảng khi nhìn sâu vào đôi mắt to, ngây thơ như trẻ con của mẹ. Làm sao tôi có thể để lại người mẹ có tính tình nóng nảy, thất thường - nhưng tôi vô cùng thương yêu - mà ra đi cho được bây giờ? Dĩ nhiên là mẹ đã có dượng Phil chăm sóc, các loại hóa đơn đều được thanh toán đầy đủ, tủ lạnh luôn luôn đầy ắp thực phẩm, xe hơi của mẹ lúc nào cũng được đổ đầy xăng, và có một người thường xuyên gọi điện thoại thăm hỏi mỗi khi mẹ cảm thấy hụt hẫng, nhưng sao...

- Con muốn đi - Tôi nói dối. Tôi luôn luôn là kẻ nói dối rất dở, nhưng mấy lúc gần đây, câu nói dối này được tôi thốt ra thường xuyên đến độ mẹ đã gần như tin chắc chắn rằng nó là thật.

- Gửi lời chào của mẹ đến Charlie nhé.

- Vâng.

- Mẹ sẽ sớm gặp lại con thôi - Mẹ khẳng định như vậy - Con có thể trở về nhà bất cứ khi nào con muốn. Mẹ cũng sẽ quay về nhà bất cứ khi nào con cần mẹ.

Đằng sau lời hứa ấy là cả một sự hi sinh, tôi có thể dễ dàng nhận ra điều ấy qua ánh mắt của mẹ.

- Đừng lo cho con - Tôi đáp lời mẹ một cách chắc nịch - Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp. Con yêu mẹ lắm, mẹ ạ.

Mẹ ôm ghì lấy tôi trong vòng tay cả phút đồng hồ, rồi sau đó, tôi bước lên máy bay, còn mẹ thì ra về.

Chuyến bay từ Phoenix đi Seattle mất bốn tiếng, tôi mất thêm một tiếng đồng hồ nữa để đáp chuyến bay lên Port Angeles(2), rồi lại thêm một tiếng đồng hồ nữa để đi xe xuống thị trấn Forks. Bay mãi như vậy, với tôi, chẳng nhằm nhò gì, thế mà một giờ đồng hồ đi xe với bố lại khiến lòng tôi nao nao.

Bố tôi là người khá dễ tính. Ông có vẻ vui mừng thật sự khi tôi đến thăm ông lần đầu tiên. Ông đã ghi danh cho tôi vào một trường trung học và hứa sẽ giúp tôi mua một chiếc xe hơi.

Trong thâm tâm, tôi biết chắc chắn một điều là bố đang ngượng nghịu. Cả hai bố con tôi đều không thích nhiều lời, nhưng thật lòng mà nói, tôi cũng không biết là có phải bố con chúng tôi thuộc tốp người thờ ơ với mọi thứ xung quanh không nữa. Tôi hiểu bố đã lúng túng trước quyết định của tôi - cũng giống như mẹ tôi lúc ấy, bởi vì tôi chưa khi nào che giấu sự chán ghét của mình đối với thị trấn Forks cả.

Khi máy bay của tôi đáp xuống Port Angeles, trời đang mưa. Tôi không cho rằng đó là điềm báo, mà chỉ coi là "chuyện thường ngày ở huyện". Dù sao, tôi cũng đã nói lời chào tạm biệt với mặt trời của tôi rồi.

Bố đang chờ tôi bên cạnh chiếc xe tuần tra. Đó cũng là điều tôi đang mong đợi. Bố tôi là cảnh sát trưởng Swan, được phân công công tác ở thị trấn Forks. Và cái lý do hàng đầu thúc đẩy tôi mua một chiếc xe hơi, dù đang bị "viêm màng túi" nặng, là khỏi phải "bị chờ" đi lòng vòng quanh thị trấn trong cái xe hơi có gắn hệ thống đèn hai màu xanh, đỏ trên mui. Chẳng có điều gì có thể khiến cho các xe chạy chậm lại ngoài cảnh sát cả.

Sau khi rời khỏi máy bay, bước chân của tôi có phần lảo đảo, bố vội đưa một tay ra ôm lấy tôi - một cái ôm vụng về và lóng ngóng.

- Bells, bố rất vui được gặp con - Ông lên tiếng, khẽ mỉm cười khi đã đỡ được tôi - Con chẳng thay đổi gì mấy. Renée thế nào?

- Mẹ vẫn khỏe. Con cũng rất vui được gặp bố - Trước mặt bố, tôi không được phép gọi ông là Charlie.

Tôi chỉ đem theo vài chiếc túi xách. Hầu hết các bộ quần áo của bang Arizona, tôi đã nhét vào trong đó. Trước cái thời tiết giá lạnh ở bang Washington này, chúng được xếp vào hàng "tép riu". Mẹ và tôi đã chặt chiu từng thứ để bổ sung vào tủ quần áo mùa đông của tôi, thế mà giờ đây, nó vẫn không đủ. Hiện thời, tất cả quần áo, vật dụng của tôi đều đang nằm lộn thòm trong cốp xe.

- Bố đã tìm được một chiếc xe tốt đối với con, giá cũng rẻ - Bố thông báo khi chúng tôi đã thắt dây an toàn.

- Là loại xe gì hả bố? - Tôi bỗng thấy nghi nghi cái cách nói của bố: "một chiếc xe tốt đối với con", chứ không phải là "một chiếc xe tốt cho con".

- À, ừ, thật ra thì nó là một chiếc xe tải, một chiếc Chevy.

- Bố tìm ra nó ở đâu vậy ạ?

- Con có nhớ ông Billy Black ở La Push không? - La Push là vùng đất bé tẹo, dành riêng cho người da đỏ ở bãi biển.

- Dạ không.

- Ông ấy vẫn hay đi câu cá với bố con mình suốt mùa hè ấy - Bố gợi lại cho tôi nhớ.

Vậy là tôi đã biết vì sao tôi không nhớ ra ông ta rồi. Gì chứ mấy cái chuyện vợ vẫn, buồn bực, là tôi quên hay lắm.

- Hiện giờ, ông ấy đang phải ngồi xe lăn - Thấy tôi không nói gì, bố lại tiếp tục kể - thế nên chẳng còn lái xe được nữa, và ông ấy đã chào mời bố mua lại chiếc xe tải với giá rẻ.

- Thế nó được sản xuất vào năm nào hả bố? - Hỏi xong, tôi nhận ra ngay sự thay đổi về cách trả lời trước câu hỏi mà bố không mong tôi thốt ra.

- À, ừ, ba cái chuyện máy móc thì ông Billy sửa chữa giỏi lắm, cái xe chỉ mới cách đây vài năm thôi, con ạ, thật đấy.

Tôi mong bố không nghĩ này nọ về tôi khi biết rằng tôi không chịu đầu hàng một cách dễ dàng như thế.

- Ông ấy mua xe khi nào vậy bố?

- Bố nghĩ là ông ấy đã mua chiếc xe vào năm 1984.

- Thế ông ấy có mua mới không?

- Ờ, không. Bố nghĩ là vào đầu những năm 1960 thì nó mới, mà lâu nhất thì cũng là cuối những năm 1950 thôi, con ạ - Bố bẽn lễn thú thật.

- Ra là thế... Bố à, con thật sự không biết gì về xe cộ. Nó mà có hư hỏng gì thì con cũng đến chịu thôi, và con thì không có khả năng trả tiền cho thợ sửa chữa...

- Thật mà, Bella, thứ này chạy tốt lắm. Người ta chẳng còn sản xuất kiểu này nữa.

Thứ này, tôi thậm nghĩ... thì chuyện gì mà chẳng có thể xảy ra, nhẹ nhất thì cũng là bị người ta chế giễu.

- Vậy còn rẻ là rẻ thế nào hả bố? - Cuối cùng, đây là vấn đề tôi không thể bỏ qua.

- À, ờ, con gái, bố mua nó là để tặng cho con, như một món quà mừng con trở về - Vừa nói, bố vừa liếc mắt, lén nhìn tôi, hy vọng.

Ái chà chà. Không tốn tiền.

- Bố không cần phải làm thế đâu, bố ạ. Con sẽ tự mua xe cho mình mà.

- Có gì đâu con. Bố muốn con được hạnh phúc khi ở đây - Vừa nói, bố vừa nhìn thẳng con đường ở đằng trước mặt. Chẳng bao giờ bố cảm thấy thoải mái khi phải bộc bạch cảm xúc của mình. Và tôi thừa hưởng điều đó từ bố. Tôi cũng vừa nhìn thẳng phía trước mặt, vừa trả lời.

- Thật tuyệt, bố ạ. Con cảm ơn bố. Con rất cảm động - Tất nhiên tôi chẳng thể nói thêm được rằng mình đang cảm thấy hạnh phúc khi ở thị trấn Forks này. Bố không cần phải chịu đựng như tôi. Và tôi cũng cố không biểu lộ cảm xúc gì về cái xe - hay cái động cơ miễn phí ấy.

- Ừm, giờ thì... con cứ tự nhiên - Bố lầm bầm, lúng túng trước lời cảm ơn của tôi.

Hai bố con tôi trao đổi với nhau thêm một chút nữa về thời tiết ẩm ướt, xem ra, chúng tôi cũng chỉ còn biết nói về điều đó mà thôi. Rồi cả hai bố con tôi cùng nhìn ra ngoài ô cửa trong yên lặng.

Đẹp quá, thật là đẹp, tôi không thể phủ nhận điều đó. Mọi thứ xung quanh đều xanh ngắt một màu: cây cối với những thân cây phủ đầy rêu, nhánh cành của chúng tạo thành những tán lá rậm rạp, mặt đất mọc đầy dương xỉ. Ngay cả không khí cũng lóng lánh màu xanh của lá cây.

Tất cả đều thấm đẫm một màu xanh ngắt – một hành tinh xa lạ.

Cuối cùng, chúng tôi đã tới nơi. Bố Charlie của tôi vẫn sống trong căn nhà nhỏ có hai phòng ngủ, căn nhà mà bố và mẹ đã cùng mua trong những ngày đầu mới cưới. Đó là những ngày ấm áp những điều mới mẻ trong cuộc sống lứa đôi của hai người. Và kia, đậu bên lề đường, ngay trước căn nhà chẳng bao giờ thay đổi, là cái - ôi trời, là cái xe tải mới của tôi. Nó có màu đỏ xỉn với những cái chắn bùn tròn tròn to đùng và một cái cabin phình phình hình củ hành. Càng nhìn càng bất ngờ, tôi thật sự thích cái xe này. Tôi không biết nó có chạy được hay không, nhưng tôi đang mừng tượng ra cảnh mình ngồi ở trong đó. Còn nữa, nó là một trong những chiếc xe răn chắc không bao giờ phải chịu nguy hại - kiểu xe hay thấy ở mấy chỗ xảy ra tai nạn: lớp sơn chẳng bị bong tróc lấy một miếng, thay vì như thế, xung quanh lại dính mấy mảng sơn của chiếc xe bị tông vào.

- Chà, bố ơi, con thích nó lắm! Cảm ơn bố nhé! - Giờ thì cái ngày mai khủng khiếp sẽ không còn đáng sợ nữa. Tôi sẽ không phải chọn lựa giữa việc đội mưa đi bộ hai dặm liền đến trường với việc ngồi trên xe của cảnh sát trưởng.

- Bố mừng là con thích nó - Bố đáp lại lời cảm ơn của tôi một cách ngượng nghịu.

Chỉ cần đi một lần thôi là tôi đã đem được tất tần tật hành lý của mình lên lầu. Tôi dọn vào phòng ngủ phía tây, căn phòng trông xuống sân trước. Gì chứ, phòng này thì tôi đã quá quen thuộc rồi; chẳng gì thì khi tôi vừa chào đời, nó đã thuộc về tôi mà. Sàn gỗ, tường xanh lơ, trần có chóp nhọn, các dải buộc màn cửa sổ đã nhuộm vàng - một phần thời thơ ấu của tôi đấy. Những thay đổi có chẳng là bố đã thay cái giường cũ của trẻ con bằng một cái giường thực thụ, và kê thêm một cái bàn học, vì tôi đã lớn. Trên bàn hiện giờ là chiếc máy vi tính cũ, đi kèm theo nó là một sợi dây điện thoại đang lòng thòng trên sàn nhà, một đầu dùng để kết nối bộ biến hoàn và một đầu đang gắn vào khe cắm điện thoại gần nhất. Đây là yêu cầu của mẹ tôi, để mẹ con tôi có thể liên lạc với nhau dễ dàng. Chiếc ghế bập bênh thuở nhỏ của tôi vẫn còn nằm ở một góc phòng.

Trên lầu, chỉ có một phòng tắm nhỏ, mà tôi lại phải dùng chung nó với bố Charlie. Tôi cố gắng không để tâm quá nhiều vào chuyện này.

Một trong những tính cách dễ thương của bố tôi là ông không hay quần quanh bên ai cả. Bố để tôi một mình mở hành lý và sắp xếp đồ đạc riêng, một "hiện tượng kỳ lạ" không bao giờ xảy ra ở mẹ tôi. Được tự do một mình thật thoải mái, không phải mỉm cười và lúc nào trông cũng tươi vui; tôi có thể tự nhiên hướng mắt ra ngoài cửa sổ trong màn mưa, hay để vài giọt nước mắt tuôn rơi mỗi khi phiền muộn. Hiện thời, tôi chưa muốn khóc. Tôi sẽ để dành điều đó vào giờ đi ngủ, khi bắt đầu nghĩ đến buổi sáng hôm sau.

Trường trung học Forks "sở hữu" một sĩ số học sinh lạ thường, trước kia là ba trăm năm mươi bảy học sinh - bây giờ thành ba trăm năm mươi tám học sinh; trong khi đó, chỉ cần nói tới khối lớp học gần cuối cấp của tôi ở trường cũ thôi, số học sinh đã có đến hơn bảy trăm người rồi. Ở đây, trẻ con cùng lớn lên bên nhau - bố mẹ chúng cũng đã chơi với nhau từ hồi còn chập chững tập đi, bập bẹ học nói. Vậy là tôi sẽ trở thành một cô gái đến từ thành phố lớn, một "sinh vật hiếm", một "người ngoài hành tinh".

Có thể, nếu tôi mang dáng vẻ là người Phoenix, thì việc tôi kết bạn sẽ thuận lợi hơn. Nhưng oái oăm thay, xét về dáng vẻ mà nói, tôi chẳng giống dân Phoenix tí nào. Đáng lẽ ra tôi phải có một làn da rám nắng, phải giỏi chơi thể thao, phải có mái tóc vàng - phải là một tay bóng chuyền, hay một người chỉ huy trận đấu tài giỏi chẳng hạn - tức là làm sao cho người ta thấy rằng mình đã sống ở một nơi ngập tràn ánh nắng mặt trời mới đúng.

Thế mà nước da của tôi lại có màu ngà ngà, chẳng có cả mắt xanh lẫn mái tóc đỏ quạch, mặc cho mặt trời luôn rọi nắng chói chang. Bấy lâu nay, thân người tôi vẫn mảnh khảnh, lại còn mềm nhũn nữa, rõ ràng chẳng phải là một vận động viên rồi; tôi không hề biết kết hợp giữa tay và mắt sao cho tốt để có thể chơi thể thao mà không bị bể mặt - và "gây tai nạn" cho chính bản thân lẫn người xem đứng quá gần mình.

Khi đã cất xong tất cả quần áo vào cái tủ làm bằng gỗ thông cũ kỹ, tôi mang túi đựng đồ dùng cá nhân vào nhà tắm để kỳ cọ thân thể cho sạch sẽ sau một ngày dài đi đường. Tôi ngẩng nhìn gương mặt mình trong gương, bắt đầu chải mái tóc rối bời, ẩm ướt. Chắc do ánh sáng nên trông tôi có vẻ tái nhợt, ốm yếu. Làn da của tôi chắc cũng không đến nỗi nào - hiện thời, nó rất sạch và gần như trong suốt - tuy nhiên, còn tùy thuộc vào màu da nữa. Ở thị trấn này, làn da của tôi thuộc loại không có màu.

Nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong gương, tôi buộc phải thừa nhận rằng mình đang tự lừa dối bản thân mình. Tôi không chỉ không giống người Phoenix ở dáng vẻ bề ngoài thôi đâu. Nếu tôi không thể hòa đồng được trong một ngôi trường chỉ có hơn ba trăm học sinh thì tôi còn có thể làm gì được ở nơi này nữa?

Tôi không có duyên với những bạn đồng trang lứa. Hình như tôi không có khiếu giao thiệp với mọi người thì đúng hơn. Ngay cả với mẹ, người thân thiết nhất với tôi trong cuộc đời này, cũng chưa bao giờ hòa hợp với tôi - chưa bao giờ có cùng một quan điểm như tôi. Đôi khi tôi tự hỏi mình rằng liệu tôi có đang nhìn nhận thế giới này giống như tất cả mọi người không. Chắc nã bộ của tôi hoạt động không đồng đều thì phải.

Nhưng điều này cũng chẳng có nghĩa lý gì. Cái quan trọng là kết quả. Và ngày mai chỉ mới là ngày bắt đầu.

Đêm đó, tôi không ngủ được, dù cho sau đó, tôi có òa khóc nức nở. Thanh âm của mưa quyện cùng tiếng gió ào ào thổi qua mái cứ ào ạt dồn tới. Tôi kéo tấm chăn bông cũ kỹ lên khỏi đầu, rồi trùm qua khỏi gối. Thế mà tôi vẫn không sao chợp mắt được, cho mãi đến tận nửa đêm, khi cuối cùng, mưa cũng thưa dần, chỉ còn là những hạt mưa bụi yên ả.

Sáng hôm ấy, qua ô cửa sổ phòng mình, tôi nhìn thấy một màn sương mù dày đặc, trong lòng bỗng dậy lên một nỗi lo sợ bị giam giữ. Không thể nhìn thấy bầu trời đâu nữa, tất cả chẳng khác chi một cái ***g.

Bữa ăn sáng với bố Charlie diễn ra trong im lặng. Bố chúc tôi đi học gặp nhiều may mắn. Miệng thì cảm ơn bố, nhưng trong lòng tôi thì biết chắc rằng hy vọng của bố đã đặt không đúng chỗ. Thần may mắn lúc nào cũng tìm cách tránh né tôi. Bố rời khỏi nhà trước. Còn lại tôi ngồi một mình giữa một trong ba chiếc ghế, bên chiếc bàn vuông làm bằng gỗ sồi, mắt nhìn quanh gian bếp nhỏ nhắn của bố: những bức tường có đóng ván ô sẫm màu, mấy chiếc tủ màu vàng tươi và tấm thảm phủ sàn nhà trắng toát. Mọi thứ chẳng có gì thay đổi. Cách đây tám năm, chính mẹ đã tự tay sơn lại mấy chiếc tủ nhằm đem lại chút vui tươi cho căn nhà. Cạnh gian bếp là phòng sinh hoạt gia đình chỉ nhỏ như chiếc khăn tay, trong phòng vẫn là chiếc lò sưởi cũ, bên trên nó cũng vẫn là một hàng các bức ảnh. Tấm ảnh đầu tiên là ảnh cưới của bố Charlie và mẹ chụp ở Las Vegas, tấm thứ hai là cả ba chúng tôi đang ở bệnh viện, sau khi tôi ra đời, ảnh do bà đỡ chụp, tiếp theo là các tấm ảnh chụp tôi ở trường theo từng năm, kết thúc là tấm ảnh chụp ở trường năm ngoái. Xem lại tất cả mà lòng nao nao - tôi sẽ phải lựa lời nói với bố để bố cất tất cả các tấm ảnh ấy đi, ít nhất thì cũng là trong khoảng thời gian tôi có mặt ở Forks.

Sống trong căn nhà này, thật không có gì khó khăn để nhận ra rằng bố đã chẳng bao giờ quên mẹ. Điều đó làm cho tôi cảm thấy không thoải mái.

Tôi không muốn đến trường quá sớm, cũng không muốn ở nhà thêm chút nào nữa. Khoác chiếc áo lạnh lên người, mà có cảm giác cứ như là đang mặc áo phòng chống hơi độc, tôi bước ra ngoài màn mưa.

Vẫn là cơn mưa phùn, chưa đủ lớn để có thể làm tôi ướt sũng trong lúc lần tay lấy chiếc chìa khóa nhà luôn được giấu dưới mái hiên gie ra chỗ cửa trước và khóa cửa lại. Tiếng giày ống lộn nước bì bõm nghe thật chán. Tôi thèm làm sao được nghe thấy tiếng lạo xạo khi bước đi trên sỏi. Tôi không thể dừng lại mà ngắm nghía chiếc xe tải, dù rất muốn; tôi đang vội vã thoát khỏi màn sương mù ẩm ướt đang lượn lờ trên đầu tôi, luồn vào mái tóc của tôi dưới chiếc mũ trùm đầu.

Trong xe tải thật khô ráo và dễ chịu. Có thể hiểu là ông Billy hoặc là bố đã lau chùi nó một cách cẩn thận, sạch sẽ; tuy nhiên, lớp da bọc ghế màu nâu vẫn còn phảng phất mùi thuốc lá, mùi xăng và mùi bạc hà. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì động cơ của chiếc xe khởi động rất nhanh, thế nhưng nó lại kêu rất to, vang lên ầm ầm trong không gian và từ từ lăn bánh ở âm lượng to nhất. Trời ơi, cái xe tải cổ lỗ sĩ này sắp "vào viện bảo tàng" rồi. Còn cái radio xưa lơ xưa lắt đang hoạt động này nữa, lại thêm một thứ mà tôi chẳng trông đợi gì được.

Trường học không khó tìm lắm, dù rằng tôi chưa lần nào đặt chân tới đó. Ngôi trường này, cũng giống như mọi ngôi trường khác, nằm cách xa đường quốc lộ. Ban đầu, tôi cũng không thể đoán ra đó là trường học, chỉ tới khi nhìn thấy cái bảng hiệu ghi Trường trung học Forks, tôi mới dừng lại. Toàn bộ ngôi trường tựa như một tập hợp của những ngôi nhà hình hộp diêm, được xây bằng loại gạch có màu nâu sẫm. Xung quanh trường, đầy những cây xanh, cao có, lúp xúp có. Cây cối nhiều đến độ thoát nhìn, tôi không biết được ngôi trường có quy mô lớn, nhỏ ra sao. Đâu rồi cái cảm giác bồi hồi quen thuộc? Tôi tự hỏi lòng mình một cách luyến tiếc. Hàng rào ở đâu, các máy dò kim loại đặt ở chỗ nào?

Tôi dừng xe ngay trước cửa tòa nhà thứ nhất, ở đây có một bảng hiệu nhỏ ghi dòng chữ: VẮN PHÒNG TRƯỚC - treo bên trên cửa ra vào. Chẳng thấy bóng dáng một ai, tôi chắc chắn đây là nơi không được lui tới, tuy vậy, tôi vẫn quyết định ghé vào, thay vì phải lái xe lòng vòng quanh trường như một đứa dở hơi. Một cách miễn cưỡng, tôi bước ra khỏi buồng lái, đặt chân xuống một bậc đá nhỏ nằm cùng hàng với những bụi cây xanh thẫm. Tôi hít một hơi thật sâu trước khi mở cửa.

Trong phòng sáng hơn và ấm hơn tôi tưởng. Vắn phòng khá nhỏ, khu vực ngồi chờ thì chỉ bé như cái mắt muỗi, có kê mấy cái ghế xếp, bảng quảng cáo thì lấm tẩm những vệt màu cam, các thông báo cùng những băng khen treo lộn xộn trên tường, một cái đồng hồ

to kê tích tắc thật lớn. Trong phòng để đầy những chậu cây, tựa hồ như bên ngoài chẳng có đủ cây xanh vậy. Văn phòng bị ngăn ra làm hai bởi một kệ tủ dài, để bừa bãi các sọt lưới chứa đầy giấy cùng mô hình mẫu những côn trùng biết bay gần phía trước sọt. Phía sau kệ tủ là ba cái bàn làm việc, một phụ nữ có vóc người to lớn, tóc đỏ, đeo kính, đang ngồi ở đằng sau một trong ba cái bàn ấy. Bà ta mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu đỏ tía, khiến cho tôi không khỏi cảm thấy choáng ngợp.

Người phụ nữ tóc đỏ ngược mặt lên.

- Tôi có thể giúp gì cho em?

- Em là Isabella Swan - Tôi giới thiệu tên của mình, và nhận ra ngay lập tức vẻ sáng rỡ trong mắt người phụ nữ. Người ta đang chờ tôi đến, vẫn là những chuyện ngồi lê đôi mách muôn thuở. Cuối cùng thì cô con gái của ngài cảnh sát trưởng với bà vợ cũ bỏ nhà ra đi, nay, đã trở về.

- Tất nhiên rồi - Người phụ nữ đáp lời tôi rồi đưa tay lật lật giở giở chồng tài liệu trên bàn, cuối cùng, bà ta cũng đã tìm ra - Tôi có lịch học của em đây, cả sơ đồ trường mình nữa - Người phụ nữ tóc đỏ để mấy tờ giấy đó lên kệ tủ, chỉ cho tôi xem.

Bà ta giở bản đồ, hướng dẫn tôi đường đến các lớp học sao cho nhanh nhất và đưa cho tôi một tờ giấy để lấy chữ ký của giáo viên vào cuối mỗi buổi học. Người phụ nữ tóc đỏ mỉm cười, hy vọng, giống như ông bố Charlie của tôi, rằng tôi sẽ yêu Forks. Và tôi cũng mỉm cười đáp lại thật tươi.

Khi tôi quay trở lại chiếc xe tải, các học sinh đã bắt đầu ùa vào trường. Tôi cho xe chạy quanh trường, theo tuyến đường dành cho giao thông. Lòng tôi chợt cảm thấy vui sướng khi nhận ra rằng hầu hết các xe ở đây đều thuộc hàng "đại thụ" như xe tôi, chẳng có chiếc nào thuộc loại "chói cả mắt". Ở nơi tôi sống trước kia, một trong những vùng có nhiều người thu nhập thấp, trong đó có cả quận Thung lũng Thiên đường, người ta thường nhìn thấy những chiếc Mercedes hay chiếc Porsche mới cáu của đám học sinh, sinh viên. Trong khi đó, ở đây, chiếc xe hơi tốt nhất là chiếc Volvo sáng bóng, đang nằm lạch lạch trong bãi. Ngay khi vừa đậu xe vào đúng nơi quy định xong, tôi tắt máy ngay, kéo cái tiếng máy nổ ầm ầm như sấm ấy lại khiến người ta chú ý tới mình.

Ngồi trong buồng lái xe tải, coi lại sơ đồ đường đi, tôi cố gắng ghi nhớ mọi chi tiết, hy vọng sẽ không phải vừa đi lòng vòng quanh trường, vừa phải chúí mũi vào cái bản đồ đó cả ngày. Tôi cho mọi thứ vào túi rồi vác lên vai, hít vào một hơi thật sâu. Mình có thể làm

được, tôi tự động viên bản thân một cách yếu ớt. Sẽ chẳng có ai bắt nạt đâu. Tôi trấn an mình lần cuối, rồi bước xuống xe.

Vẫn đội cái mũ trùm trên đầu, tôi bước đi trên v** hè, hòa mình cùng đám đông các thanh thiếu niên khác. May thay, cái áo lạnh màu đen tuyền của tôi không hề nổi bật chút nào, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi đi ngang qua quán ăn tự phục vụ và dễ dàng nhận ra tòa nhà số Ba. Con số "3" rất to màu đen, nằm vuông vức trên tấm bảng trắng, được đặt ở góc tường phía đông. Mỗi bước tiến đến gần hơn cánh cửa lớp học, hơi thở của tôi lại càng trở nên dồn dập, tôi không khó khăn gì để nhận ra điều ấy. Cố gắng nín thở, tôi bước theo sau hai người mặc áo mưa đang đi vào cửa lớp.

Phòng học khá chật. Hai người đi trước tôi vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa, dừng lại, treo áo mưa lên móc. Tôi cũng bắt chước làm y như thế. Đó là hai nữ sinh, một người có mái tóc vàng, làn da trắng muốt, người kia cũng có nước da trắng trẻo như vậy, nhưng mái tóc thì hơi nâu. Ít ra, ở đây, màu da của tôi cũng không thuộc loại "cá biệt".

Bất chợt, tôi trượt chân, vấp ngã, va ngay vào thầy giáo. Trước mặt tôi là một người đàn ông có thân hình cao ráo, hói đầu; trên bàn của thầy có một tấm biển đề tên, ghi dòng chữ: Ông Mason. Thầy giáo trở mắt nhìn tôi, rồi trông vào tên tôi một cách ngớ ngẩn - đó không phải là sự chào đón nhiệt tâm - và dĩ nhiên là mặt tôi đã đỏ lựng lên như một trái cà chua chín mọng. Dù sao thì chí ít, thầy cũng đã dẫn tôi đến một cái bàn trống ở cuối lớp, không hề giới thiệu tôi với cả lớp. Các "con ma cũ" ngoái đầu lại nhìn theo lưng tôi, rồi sau đó, họ cũng kiểm chế được nỗi tò mò của mình. Tôi lướt mắt lướt dọc theo bảng danh sách tên các tác giả sẽ phải học mà thầy giáo vừa đưa cho. Toàn những cái tên quen thuộc: Bront, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Tôi đã đọc hết cả rồi. Thật nhàn hạ... đến phát chán. Tôi đang tự hỏi không biết mẹ có sẽ gửi cho mình mấy bài luận văn cũ về các tác giả này không, hay mẹ lại cho rằng tôi đang đùa. Rồi cứ thế, trong đầu tôi miên man suy nghĩ đến việc sẽ phải nói sao cho mẹ hiểu, trong lúc thầy giáo ở trên kia cứ thao thao bất tuyệt với bài giảng của mình.

Chuông reo - một thứ âm thanh lạnh lạnh, giọng mũi - có một anh chàng lênh khênh, ốm nhom, tóc đen nhánh, nhòai người sang bắt chuyện với tôi.

- Cậu là Isabella Swan, phải không? - Có vẻ như anh bạn này rất hay nhiệt tình giúp đỡ người khác, giống như những thành viên trong hội cờ vua.

- Bella - Tôi sửa lại. Những người ngồi trong phạm vi ba chiếc ghế quanh đây bắt đầu quay lại nhìn tôi.

- Lớp học tiếp theo của cậu ở đâu? - Anh ta hỏi.

Tôi vội mở túi xách của mình ra kiểm tra.

- Ừm, môn Nhà nước, với ông Jefferson(3), tòa nhà số Sáu.

Giờ thì tất cả mọi người đang hiện diện trong lớp đều đổ dồn cặp mắt tò mò về phía tôi.

- Mình thì đến tòa nhà số Bốn, mình sẽ chỉ đường cho cậu... - Dích thị là người thích giúp đỡ người khác rồi - Mình là Eric - Anh ta nói thêm.

- Cảm ơn - Tôi mỉm cười gượng gạo.

Chúng tôi lấy áo khoác và bước ra ngoài, mưa lúc này đã nặng hạt hơn. Tôi dám đánh cược rằng ngay lúc này đây, có một số người đi ở phía sau tôi đang muốn rút ngắn hơn nữa khoảng cách giữa chúng tôi với họ, với hy vọng nghe lỏm được vài điều gì đó. Mong rằng tôi không bị mắc chứng hoang tưởng.

- Ở đây khác Phoenix lắm, phải không? - Eric gợi chuyện, hỏi.

- Khác lắm.

- Ở đó không có nhiều mưa à?

- Khoảng ba hay bốn lần một năm.

- Chà, thế thì sẽ thế nào nhỉ? - Anh bạn đi bên cạnh tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ngập tràn ánh nắng - Tôi trả lời.

- Trông cậu có rám nắng lắm đâu.

- Mẹ mình bị bạch tạng.

Eric nhìn tôi áy náy, còn tôi thì không ngăn được tiếng thở dài. Có vẻ như sự nghiêm túc và tính hài hước chẳng thể nào đi chung với nhau được vậy. Mấy tháng rồi, hình như tôi đã quên, không còn dùng đến câu nói châm biếm này. Chúng tôi đi vòng trở lại quán ăn tự phục vụ, hướng đến các tòa nhà ở phía nam, chỗ gần phòng tập thể dục. Eric đưa tôi đến tận cửa ra vào, cứ như thể anh ta sợ tôi

Chương 2: Chương 2

Từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi được nghe một "bài tham luận" dài đến thế của bố. Hẳn bố đã rất bức mình trước những gì **ng chạm đến gia đình nhà bác sĩ Cullen.

- Họ cũng tốt với con - Tôi vội vàng rút lại những lời vừa nói - Chỉ tại con thấy họ không chơi với ai. Tất cả họ đều rất cuốn hút - Tôi nói thêm, cố gắng ca tụng những con người đang chiếm trọn cảm tình của bố.

- Con nên đến thăm bác sĩ - Bố trả lời và bật cười thành tiếng - Cuộc hôn nhân của ông ta rất tốt đẹp. Các cô y tá phải khó khăn lắm mới tập trung vào công việc được mỗi khi có mặt bác sĩ Cullen ở đó.

Chúng tôi lại rơi vào im lặng cho đến cuối bữa ăn. Bố lau bàn, còn tôi thì tự tay rửa chén đĩa, không có máy rửa chén nào cả. Xong xuôi, bố ra ngồi với cái tivi, còn tôi thì miễn cưỡng lên lầu để làm bài tập toán. Quả là một căn nhà truyền thống đúng nghĩa...

Đêm hôm ấy hoàn toàn tĩnh lặng. Tôi làm luôn một giấc đến sáng, người mệt nhoài.

Những ngày còn lại trong tuần không có gì đặc biệt. Tôi đã bắt đầu quen thuộc với tất cả các lớp. Cho đến thứ Sáu, tôi đã có thể nhận ra một cách dễ dàng, nếu không là tên thì cũng là gương mặt của hầu hết các bạn trong trường. Giờ thể dục, đồng đội của tôi không chỉ đỡ banh hộ tôi mà còn nhanh chóng di chuyển lên trước để che chắn khi đối phương nhận ra điểm yếu của tôi mà tấn công.

Edward Cullen vẫn không đến trường.

Mỗi ngày, cứ thấy anh chị em của Edward vào quán ăn tự chọn mà không thấy hẳn ta đâu là tôi lại áy náy, bất an. Nhưng rồi dần dần tôi cũng nguôi ngoai, lại thanh thản nhập cuộc với nhóm bạn trong các buổi ăn trưa. Hầu hết đề tài chuyện phiếm của chúng tôi đều xoay quanh chuyến đi chơi ở bãi biển La Push vào hai tuần tới do Mike khởi xướng. Tôi được mời, và dĩ nhiên là đã đồng ý, vì lịch sự nhiều hơn là thực lòng muốn đi. Các bãi biển lúc này chắc hẳn cũng đang khô cạn và nóng bức.

Thứ Sáu, tôi đã có thể hoàn toàn tự nhiên, vui vẻ bước vào lớp sinh học mà không còn lo sợ phải chạm trán với gã Edward nữa. Theo tôi thì hẳn ta đã vĩnh viễn rời khỏi trường học. Tôi cố gắng thôi không suy nghĩ nhiều đến con người đó, nhưng không thể lúc nào tôi cũng gạt được ra khỏi đầu nỗi ám ảnh rằng chính mình là nguyên nhân của sự vắng mặt ấy, dù rằng lý do này xem ra có vẻ hơi bị lỗ bịch.

Tuần đầu tiên của tôi ở Forks đã trôi qua một cách lặng lẽ. Bố Charlie vốn không quen ở mãi trong căn nhà thường xuyên trống trải, đã dành gần hết cả tuần để đi trực. Còn tôi thì luôn dành thời gian để dọn dẹp nhà cửa, làm bài tập và viết cho mẹ những e-mail tràn đầy những điều vui vẻ giả tạo. Thứ Bảy, tôi lái xe đến thư viện, khổ nỗi kho sách ở đây nghèo nàn quá, khiến tôi cũng ngại làm thuê. Tôi quyết định sẽ dành ra một ngày gần nhất để đến Olympia hay Seattle mà tìm một nhà sách thật to. Bất giác tôi nghĩ đến lượng xăng sẽ phải chi cho chiếc xe tải mà rùng mình ớn lạnh.

Đã là ngày cuối tuần rồi mà mưa vẫn rơi. Đó là những cơn mưa nhẹ nhàng và êm ả khiến tôi có thể dễ dàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng thứ Hai, khi vừa cho xe vào bãi, tôi đã được mọi người chào đón. Dù không thể nào biết hết được tên của các bạn học cùng trường, nhưng tôi cũng vẫn giơ tay vẫy chào và mỉm cười đáp lại. Sáng nay, thời tiết có lạnh hơn, nhưng may mà không có mưa. Trong lớp quốc văn, như thường lệ, Mike vẫn ngồi cạnh tôi. Cả lớp tổ chức một cuộc thi đố vui xung quanh tác phẩm Đỉnh gió hú. Thật dễ mà cũng thật vui.

Sau cùng, còn đọng lại nơi tôi duy nhất là một cảm giác dễ chịu và khoan khoái, thật là vượt ra khỏi tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra, vượt ra khỏi tất cả những gì tôi có thể trông đợi ở cái nơi khi ho cò gáy này.

Chúng tôi cùng nhau bước ra khỏi lớp, ngoài trời đầy những hạt bông tròn, màu trắng, lất phất bay trong không gian. Tôi nghe có tiếng những người hét lên với nhau đầy phấn khích. Một cơn gió lạnh vừa sượt qua má, qua mũi tôi.

- Ôi chao - Mike trầm trầm - Tuyệt đấy.

Tôi nhìn quanh, những bông tuyết trắng rơi đã lấp lối v**** hè, chúng chao đảo, lờ đờ bay qua mặt tôi.

- Ờ.

Tuyệt. Nó phá hỏng ngày vui của tôi rồi.

Mike nói tôi chăm chăm.

- Cậu không thích tuyết à?

- Không. Nó khiến cho trời còn lạnh hơn cả lúc mưa - (Hiển nhiên rồi) - Cậu biết không, mấy cái bông tuyết ấy, mình thấy cái nào rơi xuống cũng giống như cái nào. Chúng chẳng khác gì phần đầu của mấy cái tấm bông...

- Trước đây, cậu chưa lần nào trông thấy tuyết rơi à? - Mike nhìn tôi nghi ngại.

- Tất nhiên là rồi chứ - Tôi dừng lại một lúc - trên tivi.

Mike phá ra cười ngặt nghẽo. Và rồi bất chợt có một quả bóng tuyết rất to, xộp, lóng lánh nước, bay tới, phang đánh bốp vào gáy của Mike. Cả hai chúng tôi cùng ngoái lại nhìn. Tôi nghĩ thủ phạm hẳn là Eric, vì tôi thấy anh ta đang bước đi, lưng quay về phía chúng tôi - và đó không phải là hướng dẫn đến lớp học. Hình như Mike cũng có cùng ý nghĩ như tôi. Anh chàng hơi cúi người xuống, bắt đầu vốc tuyết lên, nắn nắn.

- Mình sẽ gặp cậu vào giờ ăn trưa nhé, đồng ý không? - Vừa bỏ đi, tôi vừa nói với lại - Mọi người bắt đầu chơi cái trò ném mấy thứ ẩm ướt đó rồi, mình phải vào lớp thôi.

Mike gật đầu, trong khi mắt thì lại đang dán dính vào lưng của gã Eric đang xăm xăm bỏ đi.

Suốt cả buổi sáng, mọi người cứ thi nhau bàn tán mãi về tuyết; hình như đây là cơn mưa tuyết đầu tiên của năm mới thì phải. Tôi cứ im lặng. Ai mà chả biết là nó khô ráo hơn mưa - trừ khi nó bắt đầu tan ra trong vớ của ta thôi.

Giờ học tiếng Tây Ban Nha kết thúc, tôi lại nhanh chân bước vào quán ăn với Jessica. Khắp nơi, những quả bóng tuyết bay qua bay lại vèo vèo. Tôi đang lăm lăm trên tay một cái bìa sách cứng... dùng để phòng khi có bất trắc thì còn có cái mà đỡ. Cô bạn Jessica của tôi cho rằng tôi có tính hài hước, kỳ thực, trong thâm tâm, tôi đang có ý phòng ngừa Jessica có thể bất thành linh sẽ tặng cho tôi một quả bóng tuyết đấy.

Tôi và Jessica vừa bước đến cửa thì gặp Mike, anh chàng đã bắt kịp chúng tôi, đang cười toe toét, tóc tai bết lại vì tuyết đang tan chảy thành dòng. Và trong lúc cả bọn đang xếp hàng chờ mua thức ăn, Jessica đã hợp cùng với Mike thi nhau liến thoắng kể về vụ chơi ném tuyết. Như một thói quen không thay đổi được, tôi lại lé mắt nhìn về phía góc bàn quen thuộc. Lạnh cứng cả người, tôi như chôn chân tại chỗ. Chiếc bàn đó hiện đang có đủ năm người.

Jessica kéo tay tôi.

- Cúc cu? Bella? Bờ chọn món gì vậy?

Tôi nhìn xuống, hai tai nóng ran. Mình chẳng có lý do gì để ngượng ngùng như vậy cả, tôi tự nhủ. Mình có làm gì sai đâu.

- Bella sao vậy? - Mike quay sang hỏi Jessica.

- Có sao đâu - Tôi trả lời - Hôm nay mình sẽ uống soda - Nói rồi, tôi vội bước lên cho kịp hàng.

- Bờ không thấy đói à? - Jessica hỏi.

- Kỳ thực là mình có hơi mệt một tí - Tôi trả lời, mắt vẫn dán xuống sàn nhà.

Chờ cho Mike và Jessica mua thức ăn xong, tôi mới cùng họ ra ngồi ở bàn, mắt vẫn không ngước lên.

Nhắm nháp từng ngụm soda, tôi nghe bụng mình sôi lên. Mike hỏi đi hỏi lại tôi tới hai lần, toàn là những câu hỏi không cần thiết, rằng tôi cảm thấy trong người thế nào. Tôi trả lời ngoài miệng là mình chẳng sao, nhưng trong bụng thì đang suy tính, không biết có nên đánh bài chuẩn, chui vào phòng điều dưỡng nằm để khỏi phải học giờ sau không nữa.

Rõ thật là buồn cười. Chẳng có việc gì khiến tôi phải làm như thế cả.

Tôi đã quyết định xong, tôi sẽ nhìn lại phía gia đình Cullen một lần nữa. Nếu gã Edward nhìn đáp trả lại tôi thì tôi sẽ không đến lớp sinh học và như vậy, tôi sẽ trở lại là kẻ nhát gan như vốn dĩ.

Vẫn cúi gằm mặt xuống, nhưng tôi đang cố gắng rướn mắt lên. Chẳng có ai nhìn tôi theo cái kiểu này cả. Tôi hơi ngước mặt lên một tí.

Bọn họ đang cười vui vẻ với nhau. Đầu cổ tóc tai của Edward, Jasper và Emmett ướt sũng vì tuyết đang tan chảy. Alice và Rosalie thì nghiêng người nhào ra xa, tránh né Emmett đang hất mái đầu sũng nước về phía họ. Cũng như những người khác, gia đình nhà Cullen đang rất thích thú với ngày tuyết rơi hôm nay - nhìn họ giống hệt như một cảnh quay trong phim, chứ đâu có giống tình cảnh của bọn tôi lúc này.

Thế nhưng, ngoài tiếng cười đùa như nắc nẻ, ngoài những giỡn hớt nghịch ngợm kia, tôi phát hiện ra có điểm gì đó đặc biệt, tuy nhiên lại khó mà chỉ ra chính xác điểm đặc biệt đó. Tôi quan sát Edward kỹ nhất. Nước da của hắn ta không còn trắng như trước, có lẽ bởi vì hắn vừa mới chơi trò ném tuyết xong chẳng? Còn nữa, những vết thâm quầng xung quanh mắt của hắn cũng đã nhạt màu đi thấy rõ. Ừm, hình như vẫn còn một điều nữa. Cặp mắt tôi nhìn chiếu tướng vào Edward, cố gắng tìm cho ra điều đó...

- Này Bella, bờ đang nhìn cái gì vậy? - Jessica đột ngột lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, vừa hỏi, cô ta cũng vừa hướng mắt nhìn theo tôi.

Đúng ngay thời điểm đó, Edward đưa mắt sang nhìn tôi, ánh mắt của hắn ta bắt gặp ánh mắt của tôi.

Tôi cúi đầu xuống, cố tình để cho các lọn tóc phủ xuống, nhằm che chắn gương mặt của mình. Tuy nhiên, tôi có thể đoán chắc một điều rằng, ngay tại cái thời khắc mà ánh mắt của chúng tôi giao nhau ấy, Edward không có vẻ gì gọi là lố mãng hay thiếu thiện cảm như lần cuối cùng tôi bắt gặp hắn ta cả. Edward chỉ tỏ vẻ ngạc nhiên, tò mò vì một lẽ nào đó.

- Edward Cullen đang nhìn bồ kìa - Jessica cười khúc khích, nói vào tai tôi.

- Hắn ta không tức giận, phải không? - Tôi không thể kìm lòng để khỏi thốt ra câu hỏi này.

- Không - Cô bạn tôi trả lời, giọng nói của cô ta có vẻ ngạc nhiên - Sao hắn ta lại phải như thế?

- Mình nghĩ hắn ta không thích mình - Tôi bộc bạch. Tự nhiên cảm thấy muốn bệnh, tôi gục đầu xuống đôi tay.

- Nhà Cullen không thích ai cả... ừm, mà họ có thềm quan tâm xem có ai là người thích mình đâu. Hắn ta vẫn đang nhìn bồ kìa.

- Thôi, bồ đừng để ý đến hắn ta nữa - Tôi nói như rít lên.

Jessica bật cười khinh khích, quay mặt sang hướng khác. Tôi hơi ngược mặt lên một chút, để kiểm tra xem cô bạn tóc xù đã thôi cái việc dòm ngó người ta chưa, nếu mà còn "ngoan cố", tôi khắc sẽ "thăng tay trừng trị" cho xem.

Rồi Mike xen vào giữa hai đứa tôi - anh chàng vừa nảy ra ý định sẽ châm ngòi cho một cuộc đại chiến bão tuyết kinh thiên động địa, địa điểm là ở bãi đậu xe của trường, Mike muốn lôi kéo tôi và Jessica cùng tham gia. Còn phải nói, Jessica gật đầu liền cái rụp một cách hăng hái. Nội chỉ cần thấy cái cách cô bạn tóc xù nhìn Mike thôi, cũng đủ hiểu là anh chàng đã có một đồng minh vĩ đại luôn ủng hộ mọi "lý tưởng" của mình rồi. Tôi thì chỉ im lặng - Vậy là đành phải chui vào phòng tập thể dục mà chờ cho đến khi nào bãi giữ xe đã trở thành bình địa, mới dám vác mặt ra thôi.

Suốt quãng thời gian ăn trưa còn lại, tôi thận trọng giữ tầm mắt của mình nằm lọt thỏm trong phạm vi bàn ăn của nhóm, không dám liếc ngang liếc dọc nữa. Và rồi tôi cũng đã đi đến quyết định cuối cùng. Nếu cái "gã khó chịu" kia không tức giận, tôi mới bước chân vào lớp sinh học. Chỉ mỗi cái ý nghĩ là phải ngồi bên cạnh Edward thôi đã làm cho tâm tư của tôi thắc thỏm như lửa đốt.

Thực lòng lúc này, tôi chẳng muốn đi với Mike đến lớp học tiếp theo như thường lệ chút nào - giờ đây, anh chàng đã trở thành mục tiêu số một của những tay khoái ném bóng

tuyết. Khi cả ba vừa đặt chân đến cửa ra vào, chúng tôi đã nghe thấy tiếng đồng thanh xuýt xoa, tiếc nuối của mọi người (lúc này có thêm cả Mike và Jessica nữa, tuyết nhiên không hề có tôi). Mưa! Mọi vết tích của tuyết đều đã biến đi đằng nào mất tiêu. Ở cạnh những lối đi, các mảng tuyết bắt đầu rơi xuống. Tôi kéo mũ trùm đầu lên, trong bụng vui không thể tả. Vậy là sau giờ thể dục, tôi đã có thể ung dung đi thẳng về nhà được rồi.

Trên suốt quãng đường đi đến tòa nhà số Bốn, không lúc nào Mike ngớt lời than vãn, ca cẩm...

Tôi bước chân vào lớp học. Mừng quá! Bàn học của tôi vẫn trống trơn. Thầy Banner đang rào một vòng quanh lớp, phát cho mỗi bàn một kính hiển vi và một hộp đựng mẫu vật. Phải vài phút nữa mới bắt đầu giờ học, cả lớp đang nhặng lên với các cuộc chuyện trò. Tôi không quan tâm đến việc xem ai vào ai ra ở chỗ cái cửa nữa, mà cứ cắm cúi xuống quyển vở, vẽ nguệch ngoạc lên trang bìa của nó mấy cái hình vớ vẩn.

Và rồi tôi nghe thấy rõ ràng tiếng động dịch chuyển cái ghế ở bên cạnh mình, tôi cố ngồi im, mắt không rời cái hình vẽ vừa hí hoáy xong.

- Xin chào - Một giọng nói nhẹ nhàng, du dương cất lên.

Tôi ngước mặt lên. Choáng váng! Kẻ vừa nói với tôi chính là hấn ta. Và "kẻ đáng ghét" ấy vẫn ngồi theo cái kiểu kịch cạnh bàn, nhưng lần này, góc ghế của hấn ta lại hướng về phía tôi. Mái tóc của Edward rối bù, đang nhỏ nước - đúng là như thế thật, nhưng nhìn hấn lúc này cứ y như là hấn vừa đóng xong một đoạn phim quảng cáo về dầu gội đầu. Gương mặt sáng ngời của Edward rất thân thiện, và... trên gương mặt ấy là một đôi môi hoàn hảo đang nở nụ cười.

- Tôi tên là Edward Cullen - "Kẻ đáng ghét" tiếp tục nói - Tuần trước, tôi chưa có dịp giới thiệu về mình. Hấn cô là Bella Swan?

Cái đầu của tôi vẫn đang quay vòng vòng, váng vất. Khó hiểu quá! Không lẽ suốt từ cái hôm đầu tiên cắp sách đến trường tới giờ, tôi đã nhầm lẫn? Edward lịch sự thế kia cơ mà. Vậy là tôi phải lên tiếng, hấn ta đang chờ đợi. Nhưng mà tôi không biết mình phải nói gì.

- Làm... Làm sao mà anh biết tên tôi? - Tôi lắp bắp.

Edward phá ra cười, một nụ cười thật đẹp, làm hút hồn người khác.

- Ủa, tôi nghĩ là tất thảy mọi người đều biết tên cô chứ. Cả thị trấn này đều đã mong chờ cô đến đây.

Tôi nhăn mặt. Tôi cũng đoán biết được là hẳn ta sẽ trả lời theo hướng đó.

- Không - Tôi tỏ ra bướng bỉnh - Ý tôi là tại sao anh biết mà gọi tôi là Bella?

Hình như Edward trở nên bối rối.

- Thế cô thích được gọi là Isabella hơn à?

- Không phải. Tôi thích được gọi là Bella hơn - Tôi trả lời - Nhưng tôi biết Charlie, tức là bố tôi, luôn gọi tôi là Isabella, thế nên mọi người thường biết tôi với cái tên ấy - Tôi cố gắng giải thích, nhưng xem ra, càng lúc tôi càng giống trẻ con hơn.

- Ồ - Edward có vẻ bị bất ngờ, không biết phải giải thích tiếp như thế nào.

Còn tôi cũng chẳng hơn gì, chỉ biết ngượng nghịu quay mặt đi.

Vừa may, ngay lúc ấy, thầy Banner bắt đầu tiết dạy của mình. Tôi cố gắng tập trung nghe thầy hướng dẫn về bài thực tập phải làm ngày hôm nay. Thì ra những mẫu vật trong hộp nằm không theo một trật tự nào cả. Nhiệm vụ của chúng tôi là phải phân loại các mẫu vật (là các tế bào của rễ hành) theo các pha diễn ra trong quá trình phân bào, rồi phải ghi chú lại chính xác, như một chuyên gia phân tích thực thụ. Không được phép lật tập, lật sách gì cả. Khoảng hai mươi phút sau, thầy Banner sẽ đi một vòng, kiểm tra xem ai đúng, ai sai.

- Bắt đầu! - Thầy ra lệnh.

- Ưu tiên cho phái nữ trước, phải không, đồng sự? - Edward lên tiếng hỏi. Tôi ngừng đầu lên. Hẳn ta đang mỉm cười, một nụ cười nửa miệng thật quyến rũ đến mức nó khiến tôi chỉ còn biết nhìn chăm chăm vào đó như một con ngốc.

- Tất nhiên là tôi có thể làm trước, nếu cô đồng ý - Nụ cười chợt tan biến; rõ ràng hẳn ta đang hồ nghi, không biết tôi có đủ khả năng thực hiện nổi cuộc thí nghiệm này không đây mà.

- Không - Tôi trả lời, mặt đỏ lựng - Tôi sẽ làm trước.

Ấy là tôi muốn hơi lên mặt một tí, chỉ một tí thôi. Bài thực tập này, tôi đã từng làm rồi, tôi thừa biết mình phải kiểm tra cái gì. Dễ như bỡn. Tôi đưa tấm kính có mẫu vật thứ nhất vào vị trí quan sát trên kính hiển vi rồi nhanh chóng điều chỉnh cho thấu kính phóng lớn mẫu vật lên bốn mươi lần. Tôi chăm chú, quan sát thật kỹ mẫu vật thứ nhất.

Sau đó, rất tự tin, tôi đưa ra kết luận:

- Pha trước.

- Cô không phiền nếu tôi xem qua chứ? - "Gã đồng sự đáng ghét" đưa ra lời đề nghị. Hắn ta, bằng một động tác nhanh như cắt, chộp ngay lấy tay tôi, ngăn lại đúng lúc tôi vừa định tháo mẫu vật ra. Những ngón tay của Edward lạnh ngắt đến độ tôi có cảm giác như hắn ta đã vùi chúng trong tuyết hàng giờ liền, trước khi bước vào lớp. Nhưng đó không phải là lý do khiến tôi bất ngờ rụt tay lại. Chính là do những ngón tay của Edward, chúng như chích vào tay tôi, tựa như giữa chúng tôi vừa có một dòng điện chạy qua vậy.

- Tôi xin lỗi - Edward thì thào, tức khắc rút ngay tay lại. Nhưng rồi sau đó, hắn ta lại tiếp tục với tay lấy chiếc kính hiển vi. Tôi nhìn Edward, ngần ngại, hắn ta kiểm tra mẫu vật nhanh hơn tôi.

- Pha trước - Edward đồng ý với tôi, nói rồi, hắn ta chộp ngay lấy bảng kết quả được phát chung cho hai người, viết một cách ngắn gọn lên hàng đầu tiên. Xong, hắn ta lại nhanh nhẹn lấy mẫu thứ nhất ra, thay mẫu thứ hai vào, quan sát nó một cách hiếu kỳ.

- Pha sau - Edward lẩm bẩm, rồi lại viết ngay vào bảng kết quả.

Tôi cố giữ giọng nói thật lãnh đạm:

- Tới tôi?

Edward như ngó ra, hắn ta đẩy chiếc kính hiển vi về phía tôi.

Tôi hăm hờ nhìn xuống thị kính, thất vọng. Quỷ tha ma bắt, hắn ta đúng.

- Mẫu thứ ba - Không nhìn Edward, tôi chỉ xòe bàn tay ra đón.

Edward đưa mẫu vật cho tôi; hắn ta có ý cảnh trọng để không chạm tay vào tôi lần nữa.

Tôi cố gắng quan sát trong thời gian ngắn nhất.

- Kỳ gian phân - Nói rồi, tôi đẩy chiếc kính hiển vi sang cho Edward trước khi hắn ta kịp mở miệng yêu cầu. Lần này, Edward xem xét trong chớp nhoáng rồi cúi xuống ghi chép. Lẽ ra, tôi đã có thể viết trong lúc hắn ta quan sát như vậy, nhưng khổ nỗi, nét chữ rõ ràng, thon mảnh của "kẻ đáng ghét" như đang cười nhạo bóng tôi. Tôi không muốn làm xấu cái tờ giấy báo cáo bằng thứ chữ nguệch ngoạc như cua bò của mình.

Chúng tôi đã hoàn thành bài thực tập sớm nhất. Nhìn quanh, tôi trông thấy Mike cùng đồng sự đang so tới so lui hai mẫu vật, có nhóm thì len lén mở vờ dưới hộc bàn.

Chẳng còn gì phải động tay động chân nữa, giữa lúc việc tìm lòng không nhìn Edward... bất thành, tôi ngược mắt lên. Hắn ta đang chăm chú nhìn tôi, vẫn là cái kiểu nhìn buồn bã,

vô vọng rất khó hiểu... Và đột nhiên, tôi bỗng nhận ra điểm đặc biệt trên gương mặt Edward mà lúc ăn trưa, tôi đã có cảm giác ngờ ngợ.

- Bộ anh đã bị bệnh hả? - Tôi thốt ra thành tiếng mà chẳng hề suy nghĩ.

Hắn ta có vẻ bối rối trước câu hỏi không mong đợi của tôi.

- Không.

- Ừm - Tôi lẩm bẩm - Tôi thấy trong mắt anh có cái gì đó lạ lắm.

Hắn ta khẽ nhún vai, quay mặt đi.

Tôi dám đoán quyết rằng ở Edward đã có điểm thay đổi. Tôi vẫn còn nhớ như in màu mắt đen huyền của hắn ta nhìn xoáy vào tôi lần cuối, ngày hôm ấy - màu mắt hoàn toàn chõi với màu da trắng và mái tóc nâu vàng của hắn. Thế mà hôm nay, đôi mắt ấy lại có một màu khác: màu đất non, thậm chí hơn cả thứ kẹo làm bằng bơ đun với đường, một màu sắc kỳ lạ, đó là màu giống như hổ phách. Tôi không thể hiểu được làm sao lại có hiện tượng ấy, khi mà hắn ta không nhận là đã bị một chứng bệnh nào đó. Phải ghi nhận thêm cái chuyện thay đổi bí hiểm này của Edward, có lẽ tôi sắp bị cái thị trấn Forks này làm cho "hóa điên" theo đúng nghĩa của từ này mất thôi.

Tôi nhìn xuống. Hai bàn tay của người ngồi bên cạnh đang siết chặt lại.

Thầy Banner tiến tới phía bàn của chúng tôi, ông đã phát hiện thấy hai học trò của mình đang ngồi rồi việc. Thầy Banner nhào người qua vai chúng tôi để nhìn vào phiếu kết quả, đôi mắt của thầy chú mục vào các câu trả lời.

- Edward, sao em không nghĩ là bạn Isabella cũng cần phải sử dụng kính hiển vi chứ? -
Thầy Banner lên tiếng hỏi.

- Bạn Bella ạ - Edward lập tức đính chính - Thực ra, trong năm mẫu, bạn ấy đã làm tới những ba mẫu đấy ạ.

Giờ thì thầy Banner mới chịu nhìn tôi, ông có vẻ ngờ vực:

- Trước đây, em đã làm bài thực tập này lần nào chưa? - Thầy hỏi.

Tôi mỉm cười bẽn lễn:

- Em không thực tập trên rế hành, thưa thầy.

- Vậy là thực tập trên phôi nang của cá hồi trắng?

- Dạ.

Thầy Banner gật đầu.

- Vậy là hồi ở Phoenix, em đã được theo học chương trình nâng cao?

- Dạ.

- Tốt - Một lúc sau, thầy mới lên tiếng - Thầy nghĩ, nếu cả hai em mà làm chuyên gia phân tích trong phòng thí nghiệm thì sẽ tốt lắm - Thầy Banner còn lăm bằm thêm điều gì đó nữa rồi mới bước đi. Tôi lại tiếp tục công việc hý hoáy vẽ vời còn dang dở.

- Có tuyệt, thật tẻ, phải không? - Edward lên tiếng.

Hình như hẳn ta đang tự buộc mình phải nói chuyện với tôi thì phải (lại đa nghi nữa rồi!). Thật ra, cứ dựa vào cái cung cách của hẳn ta hiện giờ mà xét thì rõ ràng là hẳn đã lắng tai nghe hết cuộc nói chuyện giữa tôi với Jessica, và lúc này đây, hẳn đang muốn chứng minh cho tôi hiểu là tôi đã sai.

- Quả là tôi có không thích tuyệt thật - Tôi thành thật trả lời, thay vì phải giả vờ nói là "có sao đâu" như những người khác. Cần phải xua đuổi cái cảm giác nghi ngờ ngớ ngẩn ra khỏi đầu mới được, tôi tự nhủ lòng như vậy, nhưng sao tôi vẫn thấy khó tập trung quá.

- Cô không thích lạnh. (Đây không phải là câu hỏi!)

- Hay ẩm ướt.

- Vậy thì Forks không phải là một nơi sống lý tưởng đối với cô rồi - Edward trầm ngâm suy luận.

- Anh không hình dung được đâu - Tôi lăm bằm một cách chán nản.

Edward có vẻ quan tâm thật lòng đến những gì tôi nói, nguyên do vì đâu thì tôi không thể đoán biết được. Nhưng nhìn gương mặt như bị kích động thế kia, tôi, dù có cố gắng lịch sự đến thế nào đi chăng nữa, cũng vẫn trở nên ngại ngùng, không dám nhìn thẳng vào kẻ đang trò chuyện nữa.

- Thế vì sao cô lại đến đây?

Chưa có ai hỏi tôi câu đó - chưa một ai hỏi thẳng tôi như hẳn ta cả, thật oái oăm.

- Phúc tạp lắm.

- Tôi nghĩ mình có thể lắng nghe... - Giọng của Edward như nài ép.

Im lặng một lúc... và rồi, thật sai lầm khi tôi ngược mặt lên để bắt gặp ánh mắt của hắn ta. Đôi mắt màu nâu thẫm ấy đã làm cho tôi trở nên bối rối... và tôi đã trả lời ngay mà không kịp suy nghĩ:

- Mẹ tôi tái hôn.

- Thế thì có phức tạp gì đâu - Hắn ta không đồng ý với tôi, nhưng rồi lại tự nhiên tỏ ra thông cảm - Chuyện xảy ra khi nào vậy?

- Tháng Chín năm ngoái - Giọng nói của tôi đượm buồn đến độ ngay cả bản thân tôi cũng nhận ra điều đó.

- Và cô không thích ông ấy? - Edward đoán chừng, giọng nói của hắn ta vẫn ân cần, tử tế.

- Không phải, Dượng Phil là người tốt. Dượng còn rất trẻ, hình như thế, nhưng rất tốt.

- Thế sao cô không sống chung với họ?

Chẳng thể nào biết được mức độ quan tâm của "kẻ đồng sự" này đối với tôi ra sao, nhưng hắn vẫn đang tiếp tục nhìn tôi bằng đôi mắt thấu suốt, như thể toàn bộ câu chuyện tẻ ngắt về cuộc đời tôi có mang một ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với hắn ta.

- Dượng Phil phải đi đây đi đó nhiều. Dượng sống với quả bóng lăn tròn mà - Tôi khẽ mỉm cười.

- Tôi đã nghe nói đến ông ấy chưa nhỉ? - Edward hỏi, hắn ta cũng đang mỉm cười đáp lại.

- Chắc là không. Dượng không phải là người chơi bóng xuất sắc. Ông chỉ ở đội nhỏ thôi. Mà dượng khoác áo của nhiều đội lắm.

- Thế nên mẹ cô gửi cô đến đây để có thể được thường xuyên ở bên ông ấy - Edward lại tiếp tục đoán chừng, đó cũng không phải là một câu hỏi.

Tôi hơi hất cằm lên.

- Không, mẹ không gửi tôi đến đây, là tôi tự đến thôi.

"Kẻ đồng sự" nhíu mày lại.

- Tôi không hiểu - Edward thú nhận, trông hắn ta thất vọng ra mặt khi đã đoán sai.

Tôi thở dài. Vì sao tôi lại phải giải thích điều này với Edward nhỉ? Hắn ta vẫn tiếp tục nhìn tôi với thái độ quan tâm có phần thái quá.

- Ban đầu thì mẹ ở với tôi, nhưng mẹ luôn nhớ dưỡng. Điều đó khiến tôi không vui... và tôi quyết định đến sống với Charlie, cũng đã đến lúc rồi - Về cuối câu nói, giọng tôi trở nên buồn man mác.

- Nhưng hiện giờ thì cô cũng không vui mà - Hẳn ta chỉ ra.

- Còn gì nữa? - Tôi như thách thức Edward đoán ra.

- Điều đó không công bằng - Hẳn ta nhún vai, trong đôi mắt chứa đầy cảm xúc.

Tôi bật cười, không phải là một tiếng cười vui sướng.

- Đã có ai nói với anh câu này chưa? Cuộc sống vốn dĩ không công bằng.

- Tôi tin là trước đây mình đã nghe qua, ở đâu đó - Hẳn ta trả lời, một câu trả lời khô khan.

- Là vậy đấy - Tôi kết luận, trong lòng cứ dậy lên câu hỏi tại sao hẳn ta lại vẫn cứ nhìn mình theo cái kiểu đó.

Bất chợt ánh mắt của "kẻ đồng sự" thay đổi, hẳn ta vẫn nhìn tôi, nhưng là một cái nhìn đánh giá:

- Trông cô vui vẻ, yêu đời lắm - Edward nói một cách chậm rãi - Nhưng tôi cuộc rằng cô đang phải chịu đựng nhiều hơn những gì cô cố thể hiện ra cho người khác thấy đấy.

Tôi nhăn mặt, phản kháng lại bằng cách lè lưỡi ra như một cô bé con năm tuổi rồi quay mặt đi.

- Bộ tôi nói sai à?

Tôi cố gắng phớt lờ đi.

- Tôi không nghĩ là mình sai - Hẳn ta thăm thì, ra chiều tự mãn.

- Vì sao anh lại quan tâm đến điều đó? - Cuối cùng, tôi hỏi trong cảm giác bực bội. Vẫn không quay mặt lại, tôi cứ dỗi mắt về phía thầy Banner đang rảo bước quanh lớp.

- Câu hỏi rất hay - Edward lẩm bẩm, thì thào như thể nói với chính mình.

Sau vài giây im lặng, tôi mới chính thức thừa nhận đó là một câu trả lời. Tôi thở dài, cúi kính nhìn lên bảng.

- Tôi có làm cô bực mình không? - "Kẻ đồng sự" hỏi, trong ngữ điệu của hẳn có ẩn chứa sự thích thú.

Tôi nhìn sang Edward, chẳng suy nghĩ gì... và... lại thật thà thổ lộ:

- Không hẳn thế - Nổi bực bội trong tôi gia tăng - Mặt tôi dễ để lộ cảm xúc lắm, người ta dễ dàng đọc được cảm nghĩ của tôi qua nét mặt. Mẹ thường gọi tôi là quyển sách để mở của mẹ - Tôi cau mày.

- Ngược lại, tôi thấy cô khó đoán lắm - Cho dù ban nãy, hẳn ta hay tôi đã nói ra những gì, thì giờ đây, qua cách nói của Edward, có thể hiểu là hẳn đang bộc bạch những suy nghĩ có thật trong lòng mình.

- Vậy thì anh là người giỏi đoán suy nghĩ của người khác - Tôi nói.

- Cũng thường thôi - Edward cười thật tươi, để lộ những chiếc răng trắng bóng, tuyệt mỹ.

Rồi thầy Banner yêu cầu cả lớp trật tự. Tôi dụ người xuống, lắng nghe thầy giảng bài bằng đôi tai chăm chú. Thật tình cho tới tận bây giờ, tôi vẫn không thể nào tin được là có ngày mình lại đi kể cho một gã con trai bảnh bao, lạ hoắc, chẳng rõ là ưa hay không ưa mình, nghe về cuộc đời riêng tư của bản thân. Ngồi nghe tâm sự của tôi, trông hẳn ta có vẻ như bị cuốn hút toàn bộ tâm trí vào đấy, song lúc này thì... tôi liếc mắt sang Edward, hẳn ta vẫn đang ngồi trong tư thế nghiêng người như thể muốn tránh xa tôi, tay hẳn búi chặt lấy cạnh bàn, cả con người hẳn căng cứng hết cỡ.

Tôi cố gắng chú tâm vào bài giảng, thầy Banner đang minh họa các hình ảnh sinh học bằng máy chiếu, đó là những hình ảnh tôi đã được nhìn thấy qua kính hiển vi, nhưng độ khó không cao. Ôi, sao tôi không thể tập trung đầu óc được nữa thế này?

Cuối cùng, tiếng chuông cũng vang lên, Edward phấn chấn trông thấy. Ngay lập tức, hẳn lại phóng ra khỏi phòng học như hôm thứ Hai tuần trước. Và, cũng như ở ngày thứ Hai hôm ấy, tôi lại nhìn theo hẳn ta, lòng đầy ngạc nhiên.

Mike nhanh chóng bước đến bên tôi, giúp tôi thu dọn sách vở. Lăm lăm, cứ nghĩ đến Mike là tôi lại liên tưởng tới một "cái đuôi" vui tính.

- Kinh khủng quá - Anh chàng rên rỉ - Hình nào cũng giống y chang nhau. Cậu hên lắm mới có gã Cullen là "đồng sự" đấy.

- Mình không gặp khó khăn gì với mấy cái hình đó - Tôi đáp lại, cảm thấy tự ái trước câu nói của Mike. Nhưng rồi thấy hối hận ngay khi vừa nói xong - Thật ra trước đây, mình đã từng làm bài thực tập này rồi - Tôi cố giải thích để Mike không cảm thấy bị tổn thương.

- Hôm nay Cullen đã trở nên thân thiện - "Cái đuôi" đưa ra lời bình phẩm khi chúng tôi lục tục chui vào áo mưa. Trông Mike không có vẻ gì là hài lòng về điều ấy.

Tôi cố nói bằng một giọng dửng dưng:

- Mình cũng không hiểu là thứ Hai tuần vừa rồi, cái gã Cullen ấy đã *****ng phải chuyện gì.

Không tài nào tôi chú tâm vào được những câu chuyện chẳng bao giờ có kết thúc của Mike, đó là điều vẫn hằng xảy ra khi cả hai chúng tôi cùng sánh bước đến phòng tập thể dục, và cũng tương tự như thế, thể dục là môn học tôi chẳng mấy quan tâm. Hôm nay, Mike vào đội của tôi. Anh chàng, với tinh thần hiệp sĩ, đã chơi rất tốt... ở vị trí của tôi lần của cá nhân mình, và rồi, sự lơ đãng của tôi chấm dứt khi cuối cùng, quả bóng đã bay về phía tôi; và, cứ mỗi lần tôi nhảy lên đỡ bóng như vậy, đồng đội của tôi lại nhanh như cắt, lảng hết cả ra, hụp người xuống... tránh né.

Trời mù sương khi tôi bước ra bãi gửi xe, lòng cảm thấy vui vì lại được ngồi trong cabin khô ráo. Tôi khởi động máy, ít nhất cũng được một lần trong đời, tôi đã không còn áy náy trước tiếng gầm rống nghe muốn rụng tim của cái động cơ cà tàng này. Tôi mở phéc-mô-tuya cái áo lạnh, kéo trật mũ ra khỏi đầu, hy vọng suốt chặng đường về nhà, hệ thống sưởi có đủ thời gian để hong khô mái tóc ẩm ướt.

Tôi nhìn quanh quất để tìm thể lùi xe. Ngay lúc ấy, tôi nhận ra một dáng người trắng toát, bất động. Edward Cullen đang đứng dựa lưng vào cửa trước của chiếc Volvo, hẳn ta đang chú mục vào chiếc xe tải do tôi lái, chắc là đang đánh giá trình độ lái xe của tôi. Phía sau tôi đang là ba chiếc xe hơi. Tôi ngoảnh mặt sang chỗ khác, cho xe lùi nhanh lại, trời ạ, có một chiếc Toyota Corolla cũ mèm, tôi đạp phanh ngay tức thì. Suýt chút nữa là chiếc xe tải của tôi đã làm cho chiếc Toyota Corolla kia tanh bành thành từng mảnh rời. Tôi hít vào một hơi thật sâu, nhìn sang hướng khác. Vô cùng cẩn thận, tôi cho xe quành ra, ổn rồi. Xe tôi chạy ngang qua chiếc Volvo, tôi dán mắt vào con đường phía trước mặt, nhưng trong tầm mắt của mình, tôi có thể thề rằng Edward đang cười sặc sụa.

Sau bữa tối, tôi bắt đầu phơi quần áo. Không may cho tôi, đây là công việc chỉ có thể khiến được cho đôi tay bận rộn... trong khi đầu óc tôi lại hoàn toàn thành thoi và trở nên bất trị. Nó mau chóng rồi bời, cứ mãi quẩn quanh giữa những dự đoán không may khiến lòng tôi đau như ai xé và một nỗi sợ hãi âm thầm cứ dần dần lan tỏa như thách thức lòng quyết tâm của tôi. Tôi phải tự trấn an mình, rằng tôi đã chọn lựa, rằng tôi sẽ không trở về vạch xuất phát ban đầu nữa. Tôi lấy mẫu giấy chỉ ghi vòn vẹn có hai từ mà anh đã gửi cho tôi ra xem, cứ liên tục như thế. Anh ấy muốn mình được an toàn, tôi nhắc đi nhắc lại với

mình như thế. Mình chỉ cần giữ vững lòng tin là được, chân tin

Chương 3: Chương 3

Từ nhỏ tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi được nghe một "bài tham luận" dài đến thế của bố. Hẳn bố đã rất bức mình trước những gì **ng chạm đến gia đình nhà bác sĩ Cullen.

- Họ cũng tốt với con - Tôi vội vàng rút lại những lời vừa nói - Chỉ tại con thấy họ không chơi với ai. Tất cả họ đều rất cuốn hút - Tôi nói thêm, cố gắng ca tụng những con người đang chiếm trọn cảm tình của bố.

- Con nên đến thăm bác sĩ - Bố trả lời và bật cười thành tiếng - Cuộc hôn nhân của ông ta rất tốt đẹp. Các cô y tá phải khó khăn lắm mới tập trung vào công việc được mỗi khi có mặt bác sĩ Cullen ở đó.

Chúng tôi lại rơi vào im lặng cho đến cuối bữa ăn. Bố lau bàn, còn tôi thì tự tay rửa chén đĩa, không có máy rửa chén nào cả. Xong xuôi, bố ra ngồi với cái tivi, còn tôi thì miễn cưỡng lên lầu để làm bài tập toán. Quả là một căn nhà truyền thống đúng nghĩa...

Đêm hôm ấy hoàn toàn tĩnh lặng. Tôi làm luôn một giấc đến sáng, người mệt nhoài.

Những ngày còn lại trong tuần không có gì đặc biệt. Tôi đã bắt đầu quen thuộc với tất cả các lớp. Cho đến thứ Sáu, tôi đã có thể nhận ra một cách dễ dàng, nếu không là tên thì cũng là gương mặt của hầu hết các bạn trong trường. Giờ thể dục, đồng đội của tôi không chỉ đỡ banh hộ tôi mà còn nhanh chóng di chuyển lên trước để che chắn khi đối phương nhận ra điểm yếu của tôi mà tấn công.

Edward Cullen vẫn không đến trường.

Mỗi ngày, cứ thấy anh chị em của Edward vào quán ăn tự chọn mà không thấy hẳn ta đâu là tôi lại áy náy, bất an. Nhưng rồi dần dần tôi cũng nguôi ngoai, lại thanh thản nhập cuộc với nhóm bạn trong các buổi ăn trưa. Hầu hết đề tài chuyện phiếm của chúng tôi đều xoay quanh chuyến đi chơi ở bãi biển La Push vào hai tuần tới do Mike khởi xướng. Tôi được mời, và dĩ nhiên là đã đồng ý, vì lịch sự nhiều hơn là thực lòng muốn đi. Các bãi biển lúc này chắc hẳn cũng đang khô cạn và nóng bức.

Thứ Sáu, tôi đã có thể hoàn toàn tự nhiên, vui vẻ bước vào lớp sinh học mà không còn lo sợ phải chạm trán với gã Edward nữa. Theo tôi thì hẳn ta đã vĩnh viễn rời khỏi trường học. Tôi cố gắng thôi không suy nghĩ nhiều đến con người đó, nhưng không thể lúc nào tôi cũng gạt được ra khỏi đầu nỗi ám ảnh rằng chính mình là nguyên nhân của sự vắng mặt ấy, dù rằng lý do này xem ra có vẻ hơi bị lỗ bịch.

Tuần đầu tiên của tôi ở Forks đã trôi qua một cách lặng lẽ. Bố Charlie vốn không quen ở mãi trong căn nhà thường xuyên trống trải, đã dành gần hết cả tuần để đi trực. Còn tôi thì luôn dành thời gian để dọn dẹp nhà cửa, làm bài tập và viết cho mẹ những e-mail tràn đầy những điều vui vẻ giả tạo. Thứ Bảy, tôi lái xe đến thư viện, khổ nỗi kho sách ở đây nghèo nàn quá, khiến tôi cũng ngại làm thế. Tôi quyết định sẽ dành ra một ngày gần nhất để đến Olympia hay Seattle mà tìm một nhà sách thật to. Bất giác tôi nghĩ đến lượng xăng sẽ phải chi cho chiếc xe tải mà rùng mình ớn lạnh.

Đã là ngày cuối tuần rồi mà mưa vẫn rơi. Đó là những cơn mưa nhẹ nhàng và êm ả khiến tôi có thể dễ dàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Sáng thứ Hai, khi vừa cho xe vào bãi, tôi đã được mọi người chào đón. Dù không thể nào biết hết được tên của các bạn học cùng trường, nhưng tôi cũng vẫn giơ tay vẫy chào và mỉm cười đáp lại. Sáng nay, thời tiết có lạnh hơn, nhưng may mà không có mưa. Trong lớp quốc văn, như thường lệ, Mike vẫn ngồi cạnh tôi. Cả lớp tổ chức một cuộc thi đố vui xung quanh tác phẩm Đỉnh gió hú. Thật dễ mà cũng thật vui.

Sau cùng, còn đọng lại nơi tôi duy nhất là một cảm giác dễ chịu và khoan khoái, thật là vượt ra khỏi tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra, vượt ra khỏi tất cả những gì tôi có thể trông đợi ở cái nơi khi ho cò gáy này.

Chúng tôi cùng nhau bước ra khỏi lớp, ngoài trời đầy những hạt bông tròn, màu trắng, lất phất bay trong không gian. Tôi nghe có tiếng những người hét lên với nhau đầy phấn khích. Một cơn gió lạnh vừa sượt qua má, qua mũi tôi.

- Ôi chao - Mike trầm trồ - Tuyệt đấy.

Tôi nhìn quanh, những bông tuyết trắng rơi đã lấp lối v**** hè, chúng chao đảo, lờ đờ bay qua mặt tôi.

- Ờ.

Tuyết. Nó phá hỏng ngày vui của tôi rồi.

Mike nói tôi chăm chăm.

- Cậu không thích tuyết à?

- Không. Nó khiến cho trời còn lạnh hơn cả lúc mưa - (Hiển nhiên rồi) - Cậu biết không, mấy cái bông tuyết ấy, mình thấy cái nào rơi xuống cũng giống như cái nào. Chúng chẳng khác gì phần đầu của mấy cái tấm bông...

- Trước đây, cậu chưa lần nào trông thấy tuyết rơi à? - Mike nhìn tôi nghi ngại.

- Tất nhiên là rồi chứ - Tôi dừng lại một lúc - trên tivi.

Mike phá ra cười ngặt nghẽo. Và rồi bất chợt có một quả bóng tuyết rất to, xộp, lóng lánh nước, bay tới, phang đánh bốp vào gáy của Mike. Cả hai chúng tôi cùng ngoái lại nhìn. Tôi nghĩ thủ phạm hẳn là Eric, vì tôi thấy anh ta đang bước đi, lưng quay về phía chúng tôi - và đó không phải là hướng dẫn đến lớp học. Hình như Mike cũng có cùng ý nghĩ như tôi. Anh chàng hơi cúi người xuống, bắt đầu vốc tuyết lên, nắn nắn.

- Mình sẽ gặp cậu vào giờ ăn trưa nhé, đồng ý không? - Vừa bỏ đi, tôi vừa nói với lại - Mọi người bắt đầu chơi cái trò ném mấy thứ ẩm ướt đó rồi, mình phải vào lớp thôi.

Mike gật đầu, trong khi mắt thì lại đang dán dính vào lưng của gã Eric đang xăm xăm bỏ đi.

Suốt cả buổi sáng, mọi người cứ thi nhau bàn tán mãi về tuyết; hình như đây là cơn mưa tuyết đầu tiên của năm mới thì phải. Tôi cứ im lặng. Ai mà chả biết là nó khô ráo hơn mưa - trừ khi nó bắt đầu tan ra trong vớ của ta thôi.

Giờ học tiếng Tây Ban Nha kết thúc, tôi lại nhanh chân bước vào quán ăn với Jessica. Khắp nơi, những quả bóng tuyết bay qua bay lại vèo vèo. Tôi đang lăm lăm trên tay một cái bìa sách cứng... dùng để phòng khi có bất trắc thì còn có cái mà đỡ. Cô bạn Jessica của tôi cho rằng tôi có tính hài hước, kỳ thực, trong thâm tâm, tôi đang có ý phòng ngừa Jessica có thể bất thành linh sẽ tặng cho tôi một quả bóng tuyết đấy.

Tôi và Jessica vừa bước đến cửa thì gặp Mike, anh chàng đã bắt kịp chúng tôi, đang cười toe toét, tóc tai bết lại vì tuyết đang tan chảy thành dòng. Và trong lúc cả bọn đang xếp hàng chờ mua thức ăn, Jessica đã hợp cùng với Mike thi nhau liến thoắng kể về vụ chơi ném tuyết. Như một thói quen không thay đổi được, tôi lại lé mắt nhìn về phía góc bàn quen thuộc. Lạnh cứng cả người, tôi như chôn chân tại chỗ. Chiếc bàn đó hiện đang có đủ năm người.

Jessica kéo tay tôi.

- Cúc cu? Bella? Bờ chọn món gì vậy?

Tôi nhìn xuống, hai tai nóng ran. Mình chẳng có lý do gì để ngượng ngùng như vậy cả, tôi tự nhủ. Mình có làm gì sai đâu.

- Bella sao vậy? - Mike quay sang hỏi Jessica.

- Có sao đâu - Tôi trả lời - Hôm nay mình sẽ uống soda - Nói rồi, tôi vội bước lên cho kịp hàng.

- Bờ không thấy đói à? - Jessica hỏi.

- Kỳ thực là mình có hơi mệt một tí - Tôi trả lời, mắt vẫn dán xuống sàn nhà.

Chờ cho Mike và Jessica mua thức ăn xong, tôi mới cùng họ ra ngồi ở bàn, mắt vẫn không ngước lên.

Nhắm nháp từng ngụm soda, tôi nghe bụng mình sôi lên. Mike hỏi đi hỏi lại tôi tới hai lần, toàn là những câu hỏi không cần thiết, rằng tôi cảm thấy trong người thế nào. Tôi trả lời ngoài miệng là mình chẳng sao, nhưng trong bụng thì đang suy tính, không biết có nên đánh bài chuẩn, chui vào phòng điều dưỡng nằm để khỏi phải học giờ sau không nữa.

Rõ thật là buồn cười. Chẳng có việc gì khiến tôi phải làm như thế cả.

Tôi đã quyết định xong, tôi sẽ nhìn lại phía gia đình Cullen một lần nữa. Nếu gã Edward nhìn đáp trả lại tôi thì tôi sẽ không đến lớp sinh học và như vậy, tôi sẽ trở lại là kẻ nhát gan như vốn dĩ.

Vẫn cúi gằm mặt xuống, nhưng tôi đang cố gắng rướn mắt lên. Chẳng có ai nhìn tôi theo cái kiểu này cả. Tôi hơi ngước mặt lên một tí.

Bọn họ đang cười vui vẻ với nhau. Đầu cổ tóc tai của Edward, Jasper và Emmett ướt sũng vì tuyết đang tan chảy. Alice và Rosalie thì nghiêng người nhào ra xa, tránh né Emmett đang hất mái đầu sũng nước về phía họ. Cũng như những người khác, gia đình nhà Cullen đang rất thích thú với ngày tuyết rơi hôm nay - nhìn họ giống hệt như một cảnh quay trong phim, chứ đâu có giống tình cảnh của bọn tôi lúc này.

Thế nhưng, ngoài tiếng cười đùa như nắc nẻ, ngoài những giỡn hớt nghịch ngợm kia, tôi phát hiện ra có điểm gì đó đặc biệt, tuy nhiên lại khó mà chỉ ra chính xác điểm đặc biệt đó. Tôi quan sát Edward kỹ nhất. Nước da của hắn ta không còn trắng như trước, có lẽ bởi vì hắn vừa mới chơi trò ném tuyết xong chẳng? Còn nữa, những vết thâm quầng xung quanh mắt của hắn cũng đã nhạt màu đi thấy rõ. Ừm, hình như vẫn còn một điều nữa. Cặp mắt tôi nhìn chiếu tướng vào Edward, cố gắng tìm cho ra điều đó...

- Này Bella, bờ đang nhìn cái gì vậy? - Jessica đột ngột lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, vừa hỏi, cô ta cũng vừa hướng mắt nhìn theo tôi.

Đúng ngay thời điểm đó, Edward đưa mắt sang nhìn tôi, ánh mắt của hắn ta bắt gặp ánh mắt của tôi.

Tôi cúi đầu xuống, cố tình để cho các lọn tóc phủ xuống, nhằm che chắn gương mặt của mình. Tuy nhiên, tôi có thể đoán chắc một điều rằng, ngay tại cái thời khắc mà ánh mắt của chúng tôi giao nhau ấy, Edward không có vẻ gì gọi là lố mãng hay thiếu thiện cảm như lần cuối cùng tôi bắt gặp hắn ta cả. Edward chỉ tỏ vẻ ngạc nhiên, tò mò vì một lẽ nào đó.

- Edward Cullen đang nhìn bồ kìa - Jessica cười khúc khích, nói vào tai tôi.

- Hắn ta không tức giận, phải không? - Tôi không thể kìm lòng để khỏi thốt ra câu hỏi này.

- Không - Cô bạn tôi trả lời, giọng nói của cô ta có vẻ ngạc nhiên - Sao hắn ta lại phải như thế?

- Mình nghĩ hắn ta không thích mình - Tôi bộc bạch. Tự nhiên cảm thấy muốn bện, tôi gục đầu xuống đôi tay.

- Nhà Cullen không thích ai cả... ừm, mà họ có thèm quan tâm xem có ai là người thích mình đâu. Hắn ta vẫn đang nhìn bồ kìa.

- Thôi, bồ đừng để ý đến hắn ta nữa - Tôi nói như rít lên.

Jessica bật cười khinh khích, quay mặt sang hướng khác. Tôi hơi ngược mặt lên một chút, để kiểm tra xem cô bạn tóc xù đã thôi cái việc dòm ngó người ta chưa, nếu mà còn "ngoan cố", tôi khắc sẽ "thăng tay trừng trị" cho xem.

Rồi Mike xen vào giữa hai đứa tôi - anh chàng vừa nảy ra ý định sẽ châm ngòi cho một cuộc đại chiến bão tuyết kinh thiên động địa, địa điểm là ở bãi đậu xe của trường, Mike muốn lôi kéo tôi và Jessica cùng tham gia. Còn phải nói, Jessica gật đầu liên cái rụp một cách hăng hái. Nội chỉ cần thấy cái cách cô bạn tóc xù nhìn Mike thôi, cũng đủ hiểu là anh chàng đã có một đồng minh vĩ đại luôn ủng hộ mọi "lý tưởng" của mình rồi. Tôi thì chỉ im lặng - Vậy là đành phải chui vào phòng tập thể dục mà chờ cho đến khi nào bãi giữ xe đã trở thành bình địa, mới dám vác mặt ra thôi.

Suốt quãng thời gian ăn trưa còn lại, tôi thận trọng giữ tầm mắt của mình nằm lọt thỏm trong phạm vi bàn ăn của nhóm, không dám liếc ngang liếc dọc nữa. Và rồi tôi cũng đã đi đến quyết định cuối cùng. Nếu cái "gã khó chịu" kia không tức giận, tôi mới bước chân vào lớp sinh học. Chỉ mỗi cái ý nghĩ là phải ngồi bên cạnh Edward thôi đã làm cho tâm tư của tôi thắc thỏm như lửa đốt.

Thực lòng lúc này, tôi chẳng muốn đi với Mike đến lớp học tiếp theo như thường lệ chút nào - giờ đây, anh chàng đã trở thành mục tiêu số một của những tay khoái ném bóng

tuyết. Khi cả ba vừa đặt chân đến cửa ra vào, chúng tôi đã nghe thấy tiếng đồng thanh xuýt xoa, tiếc nuối của mọi người (lúc này có thêm cả Mike và Jessica nữa, tuyết nhiên không hề có tôi). Mưa! Mọi vết tích của tuyết đều đã biến đi đằng nào mất tiêu. Ở cạnh những lối đi, các mảng tuyết bắt đầu rơi xuống. Tôi kéo mũ trùm đầu lên, trong bụng vui không thể tả. Vậy là sau giờ thể dục, tôi đã có thể ung dung đi thẳng về nhà được rồi.

Trên suốt quãng đường đi đến tòa nhà số Bốn, không lúc nào Mike ngớt lời than vãn, ca cẩm...

Tôi bước chân vào lớp học. Mừng quá! Bàn học của tôi vẫn trống trơn. Thầy Banner đang rào một vòng quanh lớp, phát cho mỗi bàn một kính hiển vi và một hộp đựng mẫu vật. Phải vài phút nữa mới bắt đầu giờ học, cả lớp đang nhặng lên với các cuộc chuyện trò. Tôi không quan tâm đến việc xem ai vào ai ra ở chỗ cái cửa nữa, mà cứ cắm cúi xuống quyển vở, vẽ nguệch ngoạc lên trang bìa của nó mấy cái hình vớ vẩn.

Và rồi tôi nghe thấy rõ ràng tiếng động dịch chuyển cái ghế ở bên cạnh mình, tôi cố ngồi im, mắt không rời cái hình vẽ vừa hí hoáy xong.

- Xin chào - Một giọng nói nhẹ nhàng, du dương cất lên.

Tôi ngược mặt lên. Choáng váng! Kẻ vừa nói với tôi chính là hấn ta. Và "kẻ đáng ghét" ấy vẫn ngồi theo cái kiểu kịch cạnh bàn, nhưng lần này, góc ghế của hấn ta lại hướng về phía tôi. Mái tóc của Edward rối bù, đang nhỏ nước - đúng là như thế thật, nhưng nhìn hấn lúc này cứ y như là hấn vừa đóng xong một đoạn phim quảng cáo về dầu gội đầu. Gương mặt sáng ngời của Edward rất thân thiện, và... trên gương mặt ấy là một đôi môi hoàn hảo đang nở nụ cười.

- Tôi tên là Edward Cullen - "Kẻ đáng ghét" tiếp tục nói - Tuần trước, tôi chưa có dịp giới thiệu về mình. Hấn cô là Bella Swan?

Cái đầu của tôi vẫn đang quay vòng vòng, váng vất. Khó hiểu quá! Không lẽ suốt từ cái hôm đầu tiên cắp sách đến trường tới giờ, tôi đã nhầm lẫn? Edward lịch sự thế kia cơ mà. Vậy là tôi phải lên tiếng, hấn ta đang chờ đợi. Nhưng mà tôi không biết mình phải nói gì.

- Làm... Làm sao mà anh biết tên tôi? - Tôi lắp bắp.

Edward phá ra cười, một nụ cười thật đẹp, làm hút hồn người khác.

- Ủa, tôi nghĩ là tất thảy mọi người đều biết tên cô chứ. Cả thị trấn này đều đã mong chờ cô đến đây.

Tôi nhăn mặt. Tôi cũng đoán biết được là hẳn ta sẽ trả lời theo hướng đó.

- Không - Tôi tỏ ra bướng bỉnh - Ý tôi là tại sao anh biết mà gọi tôi là Bella?

Hình như Edward trở nên bối rối.

- Thế cô thích được gọi là Isabella hơn à?

- Không phải. Tôi thích được gọi là Bella hơn - Tôi trả lời - Nhưng tôi biết Charlie, tức là bố tôi, luôn gọi tôi là Isabella, thế nên mọi người thường biết tôi với cái tên ấy - Tôi cố gắng giải thích, nhưng xem ra, càng lúc tôi càng giống trẻ con hơn.

- Ồ - Edward có vẻ bị bất ngờ, không biết phải giải thích tiếp như thế nào.

Còn tôi cũng chẳng hơn gì, chỉ biết ngượng nghịu quay mặt đi.

Vừa may, ngay lúc ấy, thầy Banner bắt đầu tiết dạy của mình. Tôi cố gắng tập trung nghe thầy hướng dẫn về bài thực tập phải làm ngày hôm nay. Thì ra những mẫu vật trong hộp nằm không theo một trật tự nào cả. Nhiệm vụ của chúng tôi là phải phân loại các mẫu vật (là các tế bào của rễ hành) theo các pha diễn ra trong quá trình phân bào, rồi phải ghi chú lại chính xác, như một chuyên gia phân tích thực thụ. Không được phép lật tập, lật sách gì cả. Khoảng hai mươi phút sau, thầy Banner sẽ đi một vòng, kiểm tra xem ai đúng, ai sai.

- Bắt đầu! - Thầy ra lệnh.

- Ưu tiên cho phái nữ trước, phải không, đồng sự? - Edward lên tiếng hỏi. Tôi ngừng đầu lên. Hẳn ta đang mỉm cười, một nụ cười nửa miệng thật quyến rũ đến mức nó khiến tôi chỉ còn biết nhìn chăm chăm vào đó như một con ngốc.

- Tất nhiên là tôi có thể làm trước, nếu cô đồng ý - Nụ cười chợt tan biến; rõ ràng hẳn ta đang hồ nghi, không biết tôi có đủ khả năng thực hiện nổi cuộc thí nghiệm này không đây mà.

- Không - Tôi trả lời, mặt đỏ lựng - Tôi sẽ làm trước.

Ấy là tôi muốn hơi lên mặt một tí, chỉ một tí thôi. Bài thực tập này, tôi đã từng làm rồi, tôi thừa biết mình phải kiểm tra cái gì. Dễ như bỡn. Tôi đưa tấm kính có mẫu vật thứ nhất vào vị trí quan sát trên kính hiển vi rồi nhanh chóng điều chỉnh cho thấu kính phóng lớn mẫu vật lên bốn mươi lần. Tôi chăm chú, quan sát thật kỹ mẫu vật thứ nhất.

Sau đó, rất tự tin, tôi đưa ra kết luận:

- Pha trước.

- Cô không phiền nếu tôi xem qua chứ? - "Gã đồng sự đáng ghét" đưa ra lời đề nghị. Hắn ta, bằng một động tác nhanh như cắt, chộp ngay lấy tay tôi, ngăn lại đúng lúc tôi vừa định tháo mẫu vật ra. Những ngón tay của Edward lạnh ngắt đến độ tôi có cảm giác như hắn ta đã vùi chúng trong tuyết hàng giờ liền, trước khi bước vào lớp. Nhưng đó không phải là lý do khiến tôi bất ngờ rụt tay lại. Chính là do những ngón tay của Edward, chúng như chích vào tay tôi, tựa như giữa chúng tôi vừa có một dòng điện chạy qua vậy.

- Tôi xin lỗi - Edward thì thào, tức khắc rút ngay tay lại. Nhưng rồi sau đó, hắn ta lại tiếp tục với tay lấy chiếc kính hiển vi. Tôi nhìn Edward, ngần ngại, hắn ta kiểm tra mẫu vật nhanh hơn tôi.

- Pha trước - Edward đồng ý với tôi, nói rồi, hắn ta chộp ngay lấy bảng kết quả được phát chung cho hai người, viết một cách ngắn gọn lên hàng đầu tiên. Xong, hắn ta lại nhanh nhẹn lấy mẫu thứ nhất ra, thay mẫu thứ hai vào, quan sát nó một cách hiếu kỳ.

- Pha sau - Edward lẩm bẩm, rồi lại viết ngay vào bảng kết quả.

Tôi cố giữ giọng nói thật lãnh đạm:

- Tới tôi?

Edward như ngó ra, hắn ta đẩy chiếc kính hiển vi về phía tôi.

Tôi hăm hờ nhìn xuống thị kính, thất vọng. Quỷ tha ma bắt, hắn ta đúng.

- Mẫu thứ ba - Không nhìn Edward, tôi chỉ xòe bàn tay ra đón.

Edward đưa mẫu vật cho tôi; hắn ta có ý cảnh trọng để không chạm tay vào tôi lần nữa.

Tôi cố gắng quan sát trong thời gian ngắn nhất.

- Kỳ gian phân - Nói rồi, tôi đẩy chiếc kính hiển vi sang cho Edward trước khi hắn ta kịp mở miệng yêu cầu. Lần này, Edward xem xét trong chớp nhoáng rồi cúi xuống ghi chép. Lẽ ra, tôi đã có thể viết trong lúc hắn ta quan sát như vậy, nhưng khổ nỗi, nét chữ rõ ràng, thon mảnh của "kẻ đáng ghét" như đang cười nhạo bóng tôi. Tôi không muốn làm xấu cái tờ giấy báo cáo bằng thứ chữ nguệch ngoạc như cua bò của mình.

Chúng tôi đã hoàn thành bài thực tập sớm nhất. Nhìn quanh, tôi trông thấy Mike cùng đồng sự đang so tới so lui hai mẫu vật, có nhóm thì len lén mở vờ dưới hộc bàn.

Chẳng còn gì phải động tay động chân nữa, giữa lúc việc tìm lòng không nhìn Edward... bất thành, tôi ngược mắt lên. Hắn ta đang chăm chú nhìn tôi, vẫn là cái kiểu nhìn buồn bã,

vô vọng rất khó hiểu... Và đột nhiên, tôi bỗng nhận ra điểm đặc biệt trên gương mặt Edward mà lúc ăn trưa, tôi đã có cảm giác ngờ ngợ.

- Bộ anh đã bị bệnh hả? - Tôi thốt ra thành tiếng mà chẳng hề suy nghĩ.

Hắn ta có vẻ bối rối trước câu hỏi không mong đợi của tôi.

- Không.

- Ừm - Tôi lẩm bẩm - Tôi thấy trong mắt anh có cái gì đó lạ lẫm.

Hắn ta khẽ nhún vai, quay mặt đi.

Tôi dám đoán quyết rằng ở Edward đã có điểm thay đổi. Tôi vẫn còn nhớ như in màu mắt đen huyền của hắn ta nhìn xoáy vào tôi lần cuối, ngày hôm ấy - màu mắt hoàn toàn chõi với màu da trắng và mái tóc nâu vàng của hắn. Thế mà hôm nay, đôi mắt ấy lại có một màu khác: màu đất non, thậm chí hơn cả thứ kẹo làm bằng bơ đun với đường, một màu sắc kỳ lạ, đó là màu giống như hổ phách. Tôi không thể hiểu được làm sao lại có hiện tượng ấy, khi mà hắn ta không nhận là đã bị một chứng bệnh nào đó. Phải ghi nhận thêm cái chuyện thay đổi bí hiểm này của Edward, có lẽ tôi sắp bị cái thị trấn Forks này làm cho "hóa điên" theo đúng nghĩa của từ này mất thôi.

Tôi nhìn xuống. Hai bàn tay của người ngồi bên cạnh đang siết chặt lại.

Thầy Banner tiến tới phía bàn của chúng tôi, ông đã phát hiện thấy hai học trò của mình đang ngồi rồi việc. Thầy Banner nhào người qua vai chúng tôi để nhìn vào phiếu kết quả, đôi mắt của thầy chú mục vào các câu trả lời.

- Edward, sao em không nghĩ là bạn Isabella cũng cần phải sử dụng kính hiển vi chứ? -
Thầy Banner lên tiếng hỏi.

- Bạn Bella ạ - Edward lập tức đính chính - Thực ra, trong năm mẫu, bạn ấy đã làm tới những ba mẫu đấy ạ.

Giờ thì thầy Banner mới chịu nhìn tôi, ông có vẻ ngờ vực:

- Trước đây, em đã làm bài thực tập này lần nào chưa? - Thầy hỏi.

Tôi mỉm cười bẽn lễn:

- Em không thực tập trên rế hành, thưa thầy.

- Vậy là thực tập trên phôi nang của cá hồi trắng?

- Dạ.

Thầy Banner gật đầu.

- Vậy là hồi ở Phoenix, em đã được theo học chương trình nâng cao?

- Dạ.

- Tốt - Một lúc sau, thầy mới lên tiếng - Thầy nghĩ, nếu cả hai em mà làm chuyên gia phân tích trong phòng thí nghiệm thì sẽ tốt lắm - Thầy Banner còn lầm bầm thêm điều gì đó nữa rồi mới bước đi. Tôi lại tiếp tục công việc hý hoáy vẽ vời còn dang dở.

- Có tuyệt, thật tẻ, phải không? - Edward lên tiếng.

Hình như hẳn ta đang tự buộc mình phải nói chuyện với tôi thì phải (lại đa nghi nữa rồi!). Thật ra, cứ dựa vào cái cung cách của hẳn ta hiện giờ mà xét thì rõ ràng là hẳn đã lắng tai nghe hết cuộc nói chuyện giữa tôi với Jessica, và lúc này đây, hẳn đang muốn chứng minh cho tôi hiểu là tôi đã sai.

- Quả là tôi có không thích tuyệt thật - Tôi thành thật trả lời, thay vì phải giả vờ nói là "có sao đâu" như những người khác. Cần phải xua đuổi cái cảm giác nghi ngờ ngớ ngẩn ra khỏi đầu mới được, tôi tự nhủ lòng như vậy, nhưng sao tôi vẫn thấy khó tập trung quá.

- Cô không thích lạnh. (Đây không phải là câu hỏi!)

- Hay ẩm ướt.

- Vậy thì Forks không phải là một nơi sống lý tưởng đối với cô rồi - Edward trầm ngâm suy luận.

- Anh không hình dung được đâu - Tôi lầm bầm một cách chán nản.

Edward có vẻ quan tâm thật lòng đến những gì tôi nói, nguyên do vì đâu thì tôi không thể đoán biết được. Nhưng nhìn gương mặt như bị kích động thế kia, tôi, dù có cố gắng lịch sự đến thế nào đi chăng nữa, cũng vẫn trở nên ngại ngùng, không dám nhìn thẳng vào kẻ đang trò chuyện nữa.

- Thế vì sao cô lại đến đây?

Chưa có ai hỏi tôi câu đó - chưa một ai hỏi thẳng tôi như hẳn ta cả, thật oái oăm.

- Phúc tạp lắm.

- Tôi nghĩ mình có thể lắng nghe... - Giọng của Edward như nài ép.

Im lặng một lúc... và rồi, thật sai lầm khi tôi ngược mặt lên để bắt gặp ánh mắt của hắn ta. Đôi mắt màu nâu thẫm ấy đã làm cho tôi trở nên bối rối... và tôi đã trả lời ngay mà không kịp suy nghĩ:

- Mẹ tôi tái hôn.

- Thế thì có phức tạp gì đâu - Hắn ta không đồng ý với tôi, nhưng rồi lại tự nhiên tỏ ra thông cảm - Chuyện xảy ra khi nào vậy?

- Tháng Chín năm ngoái - Giọng nói của tôi đượm buồn đến độ ngay cả bản thân tôi cũng nhận ra điều đó.

- Và cô không thích ông ấy? - Edward đoán chừng, giọng nói của hắn ta vẫn ân cần, tử tế.

- Không phải, Dượng Phil là người tốt. Dượng còn rất trẻ, hình như thế, nhưng rất tốt.

- Thế sao cô không sống chung với họ?

Chẳng thể nào biết được mức độ quan tâm của "kẻ đồng sự" này đối với tôi ra sao, nhưng hắn vẫn đang tiếp tục nhìn tôi bằng đôi mắt thấu suốt, như thể toàn bộ câu chuyện tẻ ngắt về cuộc đời tôi có mang một ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với hắn ta.

- Dượng Phil phải đi đây đi đó nhiều. Dượng sống với quả bóng lăn tròn mà - Tôi khẽ mỉm cười.

- Tôi đã nghe nói đến ông ấy chưa nhỉ? - Edward hỏi, hắn ta cũng đang mỉm cười đáp lại.

- Chắc là không. Dượng không phải là người chơi bóng xuất sắc. Ông chỉ ở đội nhỏ thôi. Mà dượng khoác áo của nhiều đội lắm.

- Thế nên mẹ cô gửi cô đến đây để có thể được thường xuyên ở bên ông ấy - Edward lại tiếp tục đoán chừng, đó cũng không phải là một câu hỏi.

Tôi hơi hắt cằm lên.

- Không, mẹ không gửi tôi đến đây, là tôi tự đến thôi.

"Kẻ đồng sự" nhíu mày lại.

- Tôi không hiểu - Edward thú nhận, trông hắn ta thất vọng ra mặt khi đã đoán sai.

Tôi thở dài. Vì sao tôi lại phải giải thích điều này với Edward nhỉ? Hắn ta vẫn tiếp tục nhìn tôi với thái độ quan tâm có phần thái quá.

- Ban đầu thì mẹ ở với tôi, nhưng mẹ luôn nhớ dượng. Điều đó khiến tôi không vui... và tôi quyết định đến sống với Charlie, cũng đã đến lúc rồi - Về cuối câu nói, giọng tôi trở nên buồn man mác.

- Nhưng hiện giờ thì cô cũng không vui mà - Hẳn ta chỉ ra.

- Còn gì nữa? - Tôi như thách thức Edward đoán ra.

- Điều đó không công bằng - Hẳn ta nhún vai, trong đôi mắt chứa đầy cảm x

Chương 4: Chương 4

Trong thế giới của bóng đêm rộng lớn, nơi chỉ tồn tại những linh hồn vất vưởng và lũ ma quỷ xấu xa, không có một nhân vật nào đáng sợ, không có một nhân vật nào khủng khiếp khiến cho người ta kinh tởm, nhưng lại mang một ma lực quyến rũ như ma-cà-rồng... một kẻ không đứng vào hàng ngũ của linh hồn hay quỷ dữ nhưng lại sống nhờ bóng đêm, và mang đặc tính của hai loài này... Đó là vừa huyền bí, vừa khủng khiếp. - Cha Montague Summers.

Trên đời này, nếu có một nhân vật nào đó khiến cho người ta phải lao tâm khổ tứ tìm hiểu nhiều nhất để chứng nhận là có tồn tại, thì đó chính là ma-cà-rồng. Không thiếu một thứ gì cả: từ các bản báo cáo, thống kê, cho đến các bản khai có tuyên thệ của những người nổi tiếng, của các bác sĩ, linh mục, quan tòa; cả những bằng chứng có giá trị pháp lý nữa... Nhưng rồi mấy ai tin là có ma-cà-rồng? - Rousseau.

Phần còn lại của trang là danh sách được sắp xếp theo thứ tự bảng chữ cái của tất cả các truyện kể khác nhau về ma-cà-rồng, được tập hợp lại từ khắp nơi trên thế giới. Tôi bấm chọn truyện đầu tiên, truyện Danag, một ma-cà-rồng Philippin, người chuyên trồng khoai sọ trên các đảo từ nhiều đời trước. Truyện kể là Danag đã làm việc chung với mọi người nhiều năm, nhưng sự cộng tác đó đột ngột kết thúc khi một ngày nọ, có một người phụ nữ cắt phải tay và Danag đã mút lấy vết thương đó. Càng mút càng cảm thấy ngon miệng, Danag đã mút lấy mút để cho đến lúc người phụ nữ ấy chỉ còn là một cái xác tái nhợt mới chịu buông.

Tôi cẩn thận đọc những đoạn miêu tả tỉ mỉ, cố tìm kiếm các tình tiết có thể chấp nhận được và bỏ qua những chi tiết hoang đường. Xem ra, hầu hết các truyện kể về ma-cà-rồng đều xoay quanh những ác quỷ hóa thân là những phụ nữ xinh đẹp, và nạn nhân của chúng là các trẻ em. Tôi có cảm giác như mình đang đọc những lời lý giải vì sao tỷ lệ tử vong ở trẻ em lại cao, hoặc giả như tôi đang đọc những lời bào chữa cho thói lãng nhăng của đàn ông vậy. Tuy nhiên, bên cạnh đó, còn có nhiều truyện kể về những oan hồn không thể siêu thoát để cảnh báo về việc chôn cất không đúng phong thủy. Nhìn chung, chẳng có nhiều truyện chứa đựng nội dung tương tự như những bộ phim tôi đã xem; chỉ rất ít truyện là mang nội dung na ná như vậy, chẳng hạn như Estrie - người Do Thái, và Upier - người Ba Lan, là hai kẻ luôn bị ám ảnh về việc uống máu người khác mà thôi.

Sau khi đảo mắt hết một lượt từ A đến Z các truyện kể về ma-cà-rồng, tôi đặc biệt chú ý đến ba truyện: thứ nhất là Varacolaci - người thành Rôm, một gã đàn ông da trắng điển

trai, bất tử và là người có vị trí cao trong xã hội. Thứ hai là Nelapsi - người Xiôvác, một kẻ tàn bạo và cực kỳ nhanh nhẹn: vào thời khắc nửa đêm, chỉ trong khoảng thời gian một tiếng đồng hồ thôi là hắn đã có thể thăm sát cả một làng. Và thứ ba là truyện về một nhân vật khác, một kẻ có biệt danh là Stregoni benefici.

Với thiên truyện cuối cùng này, tôi chỉ đọc thấy có một câu văn tắt:

Stregoni benefici: ma-cà-rông – người Ý, được xem là người tốt, là kẻ thù không đội trời chung của ma-cà-rông xấu.

Tất cả chỉ có bấy nhiêu... Đây đúng là một huyền thoại quá ngắn ngủi giữa hàng trăm câu chuyện đòi hỏi phải có nhiều ma-cà-rông tốt.

Vậy là theo như trang tin này thì ma-cà-rông chỉ có vài đặc điểm trùng hợp với truyện của Jacob hay trùng hợp với sự quan sát của tôi mà thôi. Khi đọc cẩn thận từng huyền thoại một, tôi đều có ý thức so sánh kỹ càng nên đã lọc ra được một số chi tiết đáng chú ý như sau: tốc độ, khỏe, đẹp, da trắng, mắt hay đổi màu; còn theo Jacob thì ma-cà-rông là một kẻ chuyên uống máu, là kẻ thù của người sói, có làn da rất lạnh và bất tử. Chỉ có một số ít truyện là đề cập đến những chi tiết này mà thôi.

Bất chợt trong đầu tôi lại nảy ra một vấn đề khác, tôi bỗng nhớ ra một đặc điểm thường được khắc họa trong những bộ phim mà tôi đã từng xem và đã được các huyền thoại nói tới: ma-cà-rông không thể ra ngoài vào ban ngày, vì mặt trời sẽ thiêu đốt họ thành tro. Suốt ngày, ma-cà-rông chỉ ngủ trong quan tài, đến đêm mới mò ra ngoài để kiếm ăn.

Trong lòng tôi đầy ắp nỗi bức bối. Tôi đưa tay tắt ngang công tắc nguồn chứ không chịu đóng từng thứ theo qui trình hợp lệ. Nỗi tức giận đã át hẳn sự lúng túng, ngỡ ngàng nghịu bấy lâu nay của tôi, và tôi hoàn toàn cảm nhận được điều đó. Toàn bộ chuyện này thật ngớ ngẩn hết sức. Tôi ngồi thừ ra trong phòng mà tìm hiểu về ma-cà-rông. Mình bị làm sao vậy kìa? Và sau một hồi suy đi tính lại, tôi tự thấy rằng... tôi chẳng bị làm sao cả, mọi vấn đề đều nằm ở cái ngưỡng cửa bước vào thị trấn Forks cùng toàn bộ cái bán đảo Olympic kỳ quái này.

Tôi cần phải ra khỏi nhà (Không thì điên lên mất!), dù thật ra, tôi chẳng muốn đi đâu mà không phải lái xe suốt ba ngày đường cả. Mặc kệ, tôi xỏ chân vào đôi giày ống, với cái đầu trống rỗng, tôi cứ thế bước xuống cầu thang. Có cần kiểm tra thời tiết không nhỉ? Tôi nhún vai một cách bất cần đời trong chiếc áo mưa rồi nặng nề bước ra khỏi cửa.

Bầu trời thật u ám nhưng vẫn chưa mưa. Tôi quyết định không đung tới chiếc xe tải mà đi bộ về phía đông, rẽ ngoặt ra khỏi khoảnh sân trước nhà, hướng thẳng vào khu rừng quanh năm rậm rạp. Cũng chẳng phải đi xa lắm để khuất tầm mắt khỏi căn nhà và con đường quốc lộ, giờ đây quanh tôi chỉ còn mỗi tiếng thở dài "lóc bóc" náo nê của đất nhão... khi bị

tôi dẫm lên, hòa lẫn với tiếng kêu ríu rít của lũ chim giẻ cùi.

Tôi cứ bước theo con đường mòn nhỏ hẹp chạy xuyên qua cánh rừng, không dám tự ý rẽ ngang rẽ dọc vì tự biết như thế sẽ bị lạc như chơi. Xưa nay, việc định hướng đường sá của tôi chẳng có chút tiến bộ nào, hay nói chính xác hơn là càng lúc càng tệ. Nếu không có sự chỉ dẫn rõ ràng, cụ thể, thì thế nào số phận của tôi cũng sẽ như con kiến leo phải cành đa, mà lại trúng ngay vào cành đa cụt... Con đường mòn ngoằn ngoèo càng lúc càng dẫn sâu vào rừng, và chủ yếu là dẫn tới phía đông. Nó uốn lượn quanh những cây vân sam, cây độc cần, cây thủy tùng và cây thích. Đấy chỉ là sự ngờ ngợ đoán chừng vậy thôi chứ chẳng phải tôi biết rành rẽ gì những cái tên thảo mộc ấy. Tất cả chẳng qua là nhờ có bố đã từng chỉ cho, khi hai bố con vi vút trên chiếc xe tuần tra vào những ngày đầu tiên tôi còn chân ướt chân ráo đến thăm bố. Lúc ấy, có nhiều cây tôi không biết tên, cũng có những cái cây tôi không biết chắc tên chúng lắm, vì trên thân chúng phủ đầy loài苔藓 đang độ xanh tươi mơn mớn.

Cơ phần nộ vẫn thúc đẩy đôi chân của tôi tiến về phía trước, và cứ thế, tôi mãi miết đi men theo con đường mòn... Mãi cho đến khi trong lòng tôi đã cảm thấy ngouai thì đôi chân mới chịu chậm lại. Vài giọt nước từ những tán lá trên cao bắt đầu rơi xuống, không rõ là do mưa hay do nước từ hôm qua đọng lại trên kẽ lá, giờ mới chịu buông mình để trở về với cội nguồn là các mạch nước ở tận dưới lòng đất sâu. Một cái cây mới đổ gần đây - tôi biết nó mới đổ vì rêu vẫn chưa kịp phủ kín hoàn toàn - đang tựa mình vào một trong những chị em khác mọc quanh nó, vô tình tạo thành một chiếc ghế kín gió mưa cho tôi có thể ngồi nghỉ chân trong chốc lát. Tôi khễ khàng bước qua những cây dương xỉ, ngồi lên "chiếc ghế" một cách thận trọng, cố ý để cho cái đôi áo mưa lót lên chỗ ngồi hơi ẩm ẩm để giữ khô được bộ y phục tôi đang mặc trên người, và nhẹ nhàng ngả cái đầu đang đội mũ trùm lên một thân cây gần đó, thư giãn...

Lẽ ra tôi không nên đến đây. Tôi biết thế, nhưng liệu còn chỗ nào khác để đi nữa? Khu rừng xanh ngắt, xanh đến nao lòng và giống hệt như khung cảnh trong giấc mơ đêm rôi của tôi... vậy mà tôi đã chọn nó để làm nơi yên tĩnh cho tâm hồn. Giờ thì không còn tiếng nhoèn nhoẹt của đôi chân khi bước đi trên đất nhão nữa, tất cả đều chìm trong một sự im lặng nã nề. Ngay cả đến những con chim cũng thôi không còn hót, chỉ còn những giọt nước cứ rơi rơi, vậy là mưa... Những cây dương xỉ quanh đây đều cao hơn tôi, vậy là nghiêm nhiên tôi trở thành "cái ghế bất đắc dĩ" của chúng... Trên con đường mòn hình như có người, người ấy chỉ cách tôi có một mét, nhưng có lẽ y không hề biết có sự tồn tại của tôi trong khu rừng này.

Ở đây, giữa muôn trùng cây cỏ, tôi bỗng đâm tin vào những điều mà tôi cho là vô căn cứ,

những điều đã tạo nên nỗi bức dọc trong lòng tôi khi tôi còn ru rú ở trong nhà. Cả ngàn năm qua, cánh rừng vẫn còn đây. Trong cái không gian xanh thắm, mịn mù hư ảo này, tất cả những huyền thoại, những truyền thuyết của trăm ngàn vùng đất khác nhau, có vẻ đã trở thành sự thật, cảm giác này hoàn toàn khác hẳn khi tôi ở trong căn phòng ngủ.

Tôi buộc mình phải tập trung vào hai vấn đề lớn nhất mà tôi chẳng lấy gì làm vui vẻ để tiếp nhận.

Thứ nhất, tôi phải quyết định xem điều Jacob nói về gia đình nhà Cullen liệu có khả năng là sự thật hay không.

Ngay lập tức, trong đầu tôi vang lên một câu trả lời rền rĩ: "khôôông!". Thật ngớ ngẩn và lố bịch thay cho những suy nghĩ lạ lùng kia. Nhưng như vậy thì tất cả chuyện này là như thế nào? Tôi tự hỏi mình. Thực sự là không có một lời giải thích nào hợp lý đối với việc tôi đang còn có thể sống được mà ngồi thần thờ giữa chốn rừng thẳm như thế này. Tôi sắp xếp lại một cách có trật tự những gì mình đã tận mắt chứng kiến: tốc độ và một sức mạnh siêu phàm - có năm mơ cũng không thấy nổi, màu mắt cứ liên tục đổi từ đen sang vàng rồi lại từ vàng sang đen một cách thất thường, còn vẻ đẹp hoang dại, nước da quá trắng và rất lạnh nữa. Ừm, gì nữa nhỉ - một cách chậm rãi, những chi tiết vụn vặt từ đâu bỗng hiện về lấp đầy bảng danh sách "những điều kỳ lạ" mà tôi thu thập được: vì sao không lúc nào thấy được họ đang ăn uống, vì sao dáng đi của họ lại nhanh và mạnh mẽ đến như vậy? Còn cái lối nói của hắn ta nữa, thảnh thơi lại lên bổng xuống trầm, rất du dương, cùng với cách diễn đạt kiểu cách thích hợp với thời đại của những quyển tiểu thuyết kinh điển hơn là với lớp học ở thế kỷ hai mươi mốt. Hắn ta đã trốn học vào đúng cái ngày chúng tôi được kiểm tra nhóm máu. Hắn ta đã không từ chối chuyển ra biển cho tới lúc biết được là chúng tôi sẽ đi đâu. Ngoại trừ tôi ra, hắn ta có vẻ như đoán biết được suy nghĩ của tất cả mọi người xung quanh mình... Hắn ta còn nói với tôi rằng hắn ta không phải là người đơn giản, rằng hắn ta rất nguy hiểm...

Có lẽ nào gia đình nhà Cullen chính là ma-cà-rông?

Ừm, họ hắn phải là gì đó. Mà cái gì đó phải là thứ không thể giải thích được bằng những lý lẽ thông thường. Là kẻ máu lạnh như lời Jacob, hay là người hùng trong lòng tôi... Dù có là gì đi nữa thì Edward Cullen cũng không phải là... người. Hắn ta phải là gì đó hơn thế nữa. Vậy là... có thể như thế thật. Hắn đây là câu trả lời tốt nhất rồi.

Vậy thì... đây là vấn đề quan trọng nhất. Nếu điều đó là sự thật, tôi sẽ phải làm gì?

Nếu Edward là ma-cà-rông - khó khăn lắm, tôi mới buộc mình phải dùng những từ này đối với Edward - thì tôi sẽ làm gì? Nếu là ai khác thì câu trả lời duy nhất của tôi sẽ là "không bao giờ"... Ôi, tôi không còn tin vào chính mình nữa; liệu có ai khả dĩ cho tôi được lời

khuyên không?

Chỉ có hai cách xem ra là khôn ngoan nhất thôi. Thứ nhất là cứ làm theo lời khuyên của chính hấn ta: đừng có ngốc nghếch nữa, hãy tránh xa hấn ta, càng xa càng tốt. Hãy hủy bỏ dự định của cả hai, cứ làm theo kế hoạch riêng của mình và lờ phất hấn ta đi. Hãy làm như giữa mình và hấn ta luôn tồn tại một bức tường thủy tinh dày cộp. Hãy bảo với hấn ta là để cho mình yên... và rằng đã đến lúc phải nên như thế.

Nghĩ đến đây... bất giác tôi cảm thấy như mình đang bị rơi xuống một vực sâu của tất cả nỗi tuyệt vọng và đau khổ khôn cùng, chẳng lẽ không có lối thoát nào sao... Và lý trí, một lần nữa lại can thiệp, nó nhanh chóng phác thảo ra một dự định thứ hai.

Mình chẳng phải làm gì cả. Suy cho cùng, nếu hấn ta có là gì đó... nguy hiểm thì đã chẳng ra tay cứu mình làm gì. Đúng như vậy, nếu Edward không hành động kịp thời thì giờ đây, trên cái chần bùn của xe Tyler đã có nguyên một cái vết lõm in hình mình rồi. Nhưng rồi ngay lập tức, trong tôi lại có sự tranh cãi; việc đã xảy ra đó đơn thuần chỉ là do những phản xạ của hấn ta mà thôi. Song, nếu là kẻ có phản xạ cứu người khác, thì hấn ta nguy hiểm ở mức độ nào? Tôi tự vấn lại mình. Và cứ thế, đầu óc tôi quay cuồng với những suy nghĩ không đâu vào đâu, chẳng làm sao thoát ra khỏi được cái vòng luẩn quẩn không có lối ra.

Cuối cùng, nếu có đang chắc chắn được một điều gì đó, thì tôi chỉ có thể đảm bảo được một điều duy nhất mà thôi. Hình ảnh của Edward trong giấc mơ đêm rồi chính là sự dội lại của nỗi sợ trước những gì Jacob đã nói, chứ không phải là tôi sợ chính bản thân Edward. Còn nỗi kinh hoàng của tôi trước sự tấn công của người sói... hoàn toàn không phải vì tôi lo cho con sói đến độ phải bật ra tiếng thét gào khản đặc "khôông"... mà chính là vì tôi lo sợ cho Edward sẽ bị thương - ngay cả khi nghe tiếng hấn ta gọi tôi, miệng hấn để lộ ra những cái răng nanh sắc bén, cũng là lúc tôi đang lo lắng cho hấn ta.

Tôi hiểu mình đã có câu trả lời... song, không biết mình phải làm sao. Lòng tôi rối như tơ vò. Hiện tại, tôi chỉ biết có mỗi một điều thôi - mà dù tôi có biết thêm hai, ba điều khác đi nữa thì cũng vậy thôi - ấy là tôi sẽ chẳng làm gì được với cái sự thật phũ phàng và kinh khủng đó cả. Bởi lẽ khi nghĩ về Edward, nhớ lại giọng nói, ánh mắt sâu thẳm, cùng tính cách có sức hút mãnh liệt của hấn ta, tôi chẳng muốn gì khác ngoài việc được ở bên Edward ngay bây giờ. Ngay cả khi... Thôi, không được nghĩ đến điều ấy nữa. Không phải là ở đây, lúc một thân một mình trở lại giữa cánh rừng già đang càng lúc càng tối sẫm lại như thế này. Không phải là lúc mưa đang làm cho khu rừng trở nên mịt mờ như đang giữa bóng chiều chạng vạng, và nhất là lúc tiếng mưa tí tách rơi như tiếng chân ai bước trên nền đất ướt át... Tôi chột rùng mình, đứng bật ngay dậy... Lũ mưa... Mưa có thể sẽ xóa

nhà con đường mòn thì sao?

Không, con đường mòn vẫn còn kia, nó vẫn bình an vô sự, vẫn uốn lượn chỉ hướng cho tôi thoát khỏi cái mê cung xanh thẫm và sũng sình nước này. Tôi lại hấp tấp bước đi trên con đường mòn, cái mũ trùm đầu gần như bị kéo xệ xuống giữa mặt, mặc kệ, tôi cứ bước như lao chạy qua các lùm cây, trong lòng tự ngạc nhiên với chính mình là làm sao đã đi được vào rừng sâu đến thế. Đúng lúc tôi bắt đầu hoài nghi về hướng đi của mình, không biết là tôi đang trên đường về nhà hay đang dẫn sâu thêm vô rừng đây... và trước khi tôi kịp "lên cơn" yếu bóng vía, mặt mày tái mét, tim đập liên hồi thì tôi loáng thoáng nhận ra những khoảng rừng thưa qua các nhánh cành đan vào nhau. Trong không trung vang lên tiếng động cơ xe hơi phóng trên đường quốc lộ. Thế rồi bãi cỏ trước nhà bỗng đột ngột trải dài ra trước mắt tôi, tiếp liền theo đó là ngôi nhà cũng hiện ra rõ đến từng góc cạnh; vậy là tôi sắp được tận hưởng bầu không khí khô ráo, ấm áp rồi.

Vào đến nhà, tôi mới nhận thức được đang là giữa trưa. Tôi lên lầu thay quần áo, quyết định chọn quần jean và áo thun ngắn tay để mặc ở nhà... Vậy là bài tập hôm nay chẳng có kết quả gì mấy, nhưng có hề gì, bài làm chuyên đề về Macbeth mãi đến thứ Tư tuần sau mới phải nộp kia mà. Tôi hí hoáy xác lập dàn ý và hoàn toàn bằng lòng về nó, trong lòng thanh thản hơn kể từ... ừm, chính xác là kể từ trưa thứ Năm.

Tính cách của tôi là vậy đấy, xưa nay, tôi vẫn luôn là kẻ thích làm theo ngẫu hứng. Cũng bởi cái tính ấy nên khi buộc phải quyết định một điều gì, trong người tôi lúc nào cũng cảm thấy khó chịu, khổ sở và bức bối như bị lửa đốt. Thế mà mỗi khi quyết định xong, tôi lại nỗ lực bằng được để thực hiện - và kết quả thường là cảm giác nhẹ nhàng, thư thái, lâng lâng bay bổng... Nhưng cuộc sống là thế, thi thoảng việc gì cũng có những ngoại lệ, đó là khi nổi nhẹ nhõm, thanh thản đâu không thấy, chỉ thấy toàn một mối ê chề thất vọng, giống như cái quyết định đến sống ở cái thị trấn Forks này vậy. Thế đấy, nhưng dù sao vẫn còn tốt hơn là cứ phải căng thẳng suy đi tính lại với một lô một lốc những lựa chọn đâu đâu.

Mà cái quyết định này của tôi thật chẳng ra làm sao cả. Nó quái gở hết sức.

Ngày hôm nay trôi qua một cách êm ả và hoàn toàn có lợi cho tôi - tôi đã hoàn thành bài tập trước tám giờ tối. Còn bố thì về nhà với một mẻ cá to, nhìn chiến công của bố, tôi bất chợt nảy ra ý định là sẽ tìm mua bằng được một quyển sách dạy nấu ăn chuyên về cá khi đến Seattle vào tuần sau. Nghĩ đến đây, tôi bỗng thấy lạnh cả xương sống, tất nhiên là trước khi có cuộc đi dạo với Jacob Black, tôi cũng có cảm giác này mỗi khi nghĩ đến chuyến đi... Có điều, tâm trạng lúc này nên khác đi mới phải. Tôi nên sợ... Tôi hiểu là mình cần phải sợ, nhưng sao tôi lại chẳng thấy sợ chút nào cả...

Đêm ấy, tôi ngủ rất say, không hề mộng mị gì, có lẽ do từ sớm tinh mơ, tinh thần tôi đã

không được thoải mái, còn đêm trước nữa, tôi đã chẳng được ngủ lấy một giấc cho ra hồn. Tôi chòang tỉnh giấc, đó là lần thứ hai trong suốt khoảng thời gian đến Forks, tia nắng mặt trời rực rỡ của một ngày đầy nắng rọi thẳng vào phòng tôi. Tôi quáng quàng nhào đến bên cửa sổ, bất ngờ... trên nền trời chỉ có mỗi một đám mây, điểm tuyết xa xa là một vài gợn mây trắng mỏng manh, xốp nhẹ, thế thì không thể mang mưa đến được rồi. Tôi hớn hờ mở tung cửa sổ để tận hưởng bầu không khí thoáng đãng - lại thêm một bất ngờ khác: cánh cửa sổ nhẹ hẫng, chẳng hề có lấy một tiếng ken két nào, dù rằng hàng bao năm qua, nó vẫn cứ đóng im ỉm. Tiết trời thật ấm áp dễ chịu. Máu trong người tôi như được giải thoát khỏi sự kìm kẹp vô hình bấy lâu, đang chảy tuôn tràn trong các huyết mạch.

Khi tôi bước xuống lầu, bố đã ăn sáng xong, bố nhìn tôi và lập tức nhận ra được ngay nét mặt tươi vui của cô con gái.

- Một ngày đẹp trời để ra ngoài, con nhỉ - Bố lên tiếng.

- Dạ - Tôi đồng ý với một nụ cười nở rộng.

Bố cũng mỉm cười, đôi mắt nâu nheo lại hằn đầy vết chân chim. Chỉ khi trông thấy bố cười như vậy, tôi mới hiểu hơn về cái lý do khiến mẹ và bố đã quyết định tiến tới hôn nhân một cách chóng vánh còn hơn bị bão cuốn. Những nét trẻ trung lãng mạn hồi đó của bố đã nhạt nhòa từ trước khi... tôi biết đến bố, khi mái tóc xoăn nâu - tuy không mềm như tóc tôi nhưng cũng cùng màu - đã trở nên thưa dần, từ từ để lộ làn da sáng bóng ở trước trán. Tuy thế, khi ngắm bố cười, tôi cũng loáng thoáng nhận ra được phần nào hình ảnh người đàn ông đã "cuốn mất" trái tim của mẹ và cùng mẹ cao chạy xa bay khi mẹ lúc đó mới chỉ hơn tôi bây giờ có hai tuổi.

Tôi vui vẻ ăn sáng, mắt không thôi ngắm nhìn những luồng bụi lăn tăn chuyển động trong tia nắng mặt trời rọi qua cửa sổ. Có tiếng bố chào tạm biệt cất lên ở ngoài cửa, cùng lúc với tiếng động cơ xe tuần tra càng lúc càng xa dần. Tôi chùng chình bước ra cửa, tay để hồ lên chiếc áo đi mưa. Thôi, tốt nhất là cứ nên mang cả nó theo. Thở dài, tôi cuộn cái áo mưa trong tay rồi hân hoan hòa mình vào những tia nắng rực rỡ nhất trong mấy tháng qua.

Chỉ cần quệt một vệt mỡ bò thôi là tôi đã có thể dễ dàng hạ được tất cả các ô cửa kính trong chiếc xe tải. Tôi là một trong những học sinh đến trường sớm nhất; thậm chí tôi đã chẳng cần phải kiểm tra đồng hồ khi bước ra ngoài cơ đấy. Đậu xe xong, tôi lò dò tiến tới chỗ mấy chiếc ghế dài hiếm khi có người sử dụng. Ghế vẫn còn hơi âm ẩm, thế nên tôi cẩn thận ngồi lên chiếc áo mưa, cảm thấy vui vui khi đã quyết định mang nó theo. Bài tập về nhà của tôi cuối cùng đã hoàn tất - là sản phẩm của một đời sống xã hội tẻ nhạt - tuy nhiên, có vài bài lượng giác khá hóc búa, tôi không chắc là mình có làm đúng hay không.

Rồi giống như một học trò hiếu học, tôi rút quyển sách ra để kiểm tra bài đầu tiên... Được nửa chừng, tôi bắt đầu mơ màng, thần thờ ngắm nhìn những tia nắng lấp lánh trên những tàn cây vỏ đỏ... Và lơ đãng hí họa trên mép giấy làm bài tập về nhà. Vài phút sau, tôi thất thần nhận ra là tôi vừa vẽ xong năm cặp mắt đen đang trừng trừng nhìn xoáy vào tôi trên tờ giấy. Hoàng hốt, tôi lấy gôm xóa hết chúng đi.

- Bella! - Có tiếng ai đó gọi tôi, hình như là tiếng của Mike thì phải.

Tôi ngược mặt lên nhìn quanh quất, thì ra trong lúc tôi ngồi đây, trường học đã bắt đầu đông học sinh rồi, vậy mà tôi chẳng hay biết gì cả, thật đáng trí hết chỗ nói. Giữa tiết trời không quá mười lăm độ này, học sinh nào cũng tròng vào người chiếc áo thun ngắn tay, một vài người còn diện luôn cả quần soọc đến lớp nữa. Trong số đó có Mike, anh chàng mặc quần soọc kaki và chiếc áo có sọc vẫn mặc để chơi bóng bầu dục đang tiến đến chỗ tôi.

- A, Mike - Tôi cũng lên tiếng rồi vẫy tay đáp lại, làm sao có thể không nhiệt tình vui vẻ trong một buổi sáng đẹp trời như thế này được.

Mike bước đến ngồi ngay bên cạnh tôi, những lọn tóc chải theo nếp đầu vào đấy của anh chàng lấp lánh ánh vàng dưới nắng, còn nụ cười thì nở ra đến tận mang tai. Trông Mike có vẻ rất vui khi nhìn thấy tôi, điều này làm cho tôi cảm thấy hơi ngại ngại nhưng trong lòng lại rất mãn nguyện.

- Trước đây, mình đã không chú ý... Tóc cậu có hơi hoe hoe đỏ đấy - Mike nhận xét rồi khẽ mơn nhẹ tóc tôi, những lọn tóc trở nên dao động nhưng rất khẽ, tựa như một làn gió mát thổi thoảng qua vậy.

- Do nắng đấy.

Rồi tôi chợt cảm thấy khó chịu khi Mike tỏ ra bạo dạn vén một lọn tóc ra phía sau tai tôi.

- Một ngày đẹp trời, phải không?

- Ừ, mình cũng mong chờ một ngày như thế này - Tôi đồng ý.

- Hôm qua em..., à cậu làm gì? - Giọng nói của Mike bỗng chuyển sang âm điệu của một người có chút "quyền hạn" nào đó...

- Mình tập trung hầu hết thời gian cho bài tiểu luận - Tôi không muốn nói thêm rằng mình đã hoàn thành xong... Tự mãn vốn là một tính xấu.

Mike gõ gõ vào trán vài cái rồi kêu lên:

- Ờ đúng rồi... Thứ Năm là ngày nộp bài, phải không?

- Ừmmm, mình nhớ là thứ Tư thì phải.

- Thứ Tư à? - Mike thoáng cau mày - Thôi rồi... Thế cậu viết gì vậy?

- Phải chăng cách xử lý các nhân vật nữ của Shakespeare cho thấy ông là người ghét phụ

nữ?

Mike chăm chăm nhìn tôi như thể tôi vừa mới thốt ra một thứ tiếng khó hiểu nào đấy.

- Chắc tối nay mình phải thức mà làm thôi - Mike trả lời kèm theo một tiếng thở dài thườn thượt - Mình tính mời cậu ra ngoài... nếu cậu muốn...

- Ừm ừm... - Tôi bắt đầu dè dặt. Sao tôi không thể tự nhiên nói chuyện vui vẻ với Mike mà cứ phải tưng tưng, ngượng nghịu thế này nhỉ?

- À ừm, hai đứa mình có thể đi ăn tối hay là gì đấy... rồi mình về làm bài sau... - Mike mỉm cười nhìn tôi, hy vọng...

- Mike à... - Trời ơi, tôi ghét phải làm người khác thất vọng quá - Mình không nghĩ điều đó là nên đâu.

Mặt Mike xịu xuống.

- Sao vậy? - Anh ta ấp úng hỏi, ánh mắt đầy sự dè chừng. Bất giác tôi nghĩ đến Edward, không rõ Mike có nghĩ là do Edward mà tôi từ chối lời mời của anh ta không nhỉ...

- Mình nghĩ là... Ừm, cậu mà lặp lại điều mình sắp nói ra đây là sẽ chết với mình đấy nhé - Tôi cảnh báo rồi tiếp tục nói - Mình nghĩ là điều đó sẽ khiến Jessica bị tổn thương.

Mike trở nên bối rối, rõ ràng là anh bạn của tôi không may mắn nhờ tới cái lý do này.

- Jessica?

- Thật đấy, Mike ạ, bộ cậu không biết sao?

- Ôi trời - Anh chàng không giấu được nỗi lúng túng và có thể thấy rõ là đang sừng sốt tột độ. (Đây là chính là thời cơ thuận lợi để tôi có thể đào tẩu một cách an toàn...).

- Tới giờ đến lớp rồi, mình không muốn bị trễ nữa - Nói xong, tôi thu dọn sách vở, cho hết vào túi.

Chúng tôi cùng sóng bước đi bên nhau đến tòa nhà thứ ba trong im lặng, Mike vẫn còn ngơ ngác ngác như người mất hồn. Tôi chỉ hy vọng rằng dù Mike có đang nghĩ gì, thì điều đó cũng là định hướng cho Mike biết cách cư xử cho đúng mực hơn mà thôi.

Gặp lại Jessica ở lớp lượng giác học, tôi bất ngờ khi thấy cô ta tỏ ra vui như tết. Thì ra là Jessica, Angela và Lauren đang có dự định sẽ đến Port Angeles vào tối nay để mua sắm quần áo cho buổi khiêu vũ, tất nhiên là cô bạn muốn tôi đi cùng... dù rằng tôi chẳng cần gì để phải mua với bán. Tôi bỗng đâm ra lưỡng lự. Đi cùng những cô bạn ra khỏi thị trấn tất nhiên là sẽ rất vui rồi, chỉ có điều là Lauren cũng có mặt ở đó. À, vậy thì ai mà biết được tối nay tôi sẽ làm gì... Không được, không được để đầu óc vẫn vơ. Mình đương vui vẻ dưới bầu trời đầy nắng như thế này thì đừng nghĩ chi những việc xa xôi như vậy. Tôi tự nhủ. Tuy nhiên cũng không nên vì thế mà tỏ thái độ quá phờ phạc, chẳng có lấy một chút dè dặt.

Nghĩ vậy nên tôi chỉ trả lời bằng quơ với Jessica rằng tôi không chắc chắn lắm, lý do là tôi

còn phải xin phép bố trước mới được.

Trên suốt quãng đường đi đến lớp học tiếng Tây Ban Nha, Jessica chẳng nói gì ngoài chuyện khiêu vũ, đề tài này cứ kéo dài mãi cho đến tận lúc lớp học tan hết mà vẫn chưa kết thúc, phải thêm năm phút sau nữa, câu chuyện khiêu vũ mới được chấm dứt, vì đó là giờ ăn trưa. Tôi và Jessica lục tục kéo nhau đến quán ăn. Thật ra, tôi không hề cảm thấy rối bù đầu óc trước câu chuyện tràn giang đại hải của cô bạn... Rất đơn giản, tôi chỉ đang sốt ruột trông chờ được nhìn thấy trở lại gương mặt không chỉ của Edward mà của cả bốn anh chị em nhà hắc ta nữa - để so sánh với những nghi ngờ mới nảy sinh trong đầu óc tôi. Nhưng rồi khi vừa bước qua ngưỡng cửa quán ăn, một cảm giác ớn lạnh từ đỉnh đầu trượt dọc theo sống lưng của tôi, nó dừng lại ở bụng... Tôi cảm thấy nôn nao... Liệu họ có đọc được suy nghĩ của tôi không? Rồi bất chợt một cảm giác lạ lùng khác xen vào... Edward có đang đợi tôi không?

Như thường lệ, tôi đưa mắt về phía chiếc bàn của anh em nhà Cullen. Bụng tôi thắt lại khi nhận ra rằng cái bàn ấy trống trơn, không có người ngồi. Với một tia hy vọng mỏng manh, tôi rảo mắt tìm khắp quán ăn, hy vọng hắc ta đang ngồi một mình, và... chờ đợi tôi đến. Nhưng không, khắp nơi đều gần như kín chỗ - lớp học tiếng Tây Ban Nha đã làm chúng tôi đến trễ - và chẳng thấy tăm hơi của Edward lẫn anh em của hắc ta đâu cả. Một cảm giác sâu thẳm chợt ủa vào xâm chiếm lấy hồn tôi, tàn phá hết mọi sức mạnh đang có ở trong tôi.

Tôi cứ lê bước theo sau Jessica, bây giờ thì chẳng cần phải tỏ ra vẻ đang chăm chú lắng nghe cô bạn huyền thuyên nữa.

Chiếc bàn ăn thân thuộc của tôi cũng gần như kín chỗ. Tôi cẩn thận chọn chỗ ngồi bên cạnh Angela để né chiếc ghế trống bên cạnh Mike. Mà hình như Mike cũng đang có ý giữ chỗ đó cho Jessica thì phải, tôi thấy mắt cô bạn của mình sáng rỡ; thật sự là một điều đáng vui chứ còn gì.

Rồi Angela quay sang hỏi tôi vài câu về Macbeth, tôi trả lời thật tự nhiên, cố dẫn xuống nỗi đau khổ đang quặn thắt trong lòng. Cũng giống như Jessica, Angela lên tiếng mời tôi cùng

Chương 5: Chương 5

- Tôi bắt đầu lái xe lòng vòng, vẫn chú ý... lắng nghe. Cuối cùng, mặt trời lặn xuống, tôi tính bỏ xe để chạy đi tìm cô. Thế rồi..." - Edward ngưng bật, hai hàm răng nghiến chặt vì giận dữ, hẳn ta đang cố gắng bình tĩnh trở lại.

- Rồi sao? - Tôi khẽ khàng hỏi. Edward vẫn tiếp tục nhìn vào điều gì đó qua đầu tôi.

- Tôi nghe thấy suy nghĩ của chúng - Edward lẩm bẩm, vành môi trên khẽ ấn sâu vào răng

- Tôi nhìn thấy gương mặt "em" trong suy nghĩ của thằng đó - Nói đến đây, Edward bất ngờ rướn người về phía trước, chống tay lên bàn, và che lấy mắt. Hành động này xảy ra quá nhanh khiến cả người tôi trở nên sửng sờ.

"Thật là khổ sở... Em không biết tôi đã phải khổ sở như thế nào đâu... khi chỉ đưa em đi mà buộc lòng để cho chúng... sống - Giọng nói của Edward bỗng nghẹn lại - Tôi có thể để em về cùng Jessica và Angela, nhưng tôi rất sợ phải để em một mình, rồi tôi lại phải đi tìm họ - Edward bần thần thú nhận".

Tôi ngồi thừ ra trong giây lát, cả người tôi lúc này đã hoàn toàn tê liệt, mọi suy nghĩ trở nên đứt quãng, rời rạc. Hai bàn tay của tôi trốn vào trong hai vạt áo; một cách yếu đuối, tôi ngả người ra lưng ghế. Edward vẫn đang ôm lấy mặt, "anh" ngồi im lìm như một pho tượng sống.

Cuối cùng, anh cũng ngừng mặt lên, ánh mắt mắt chúng tôi giao nhau, đôi mắt anh ngập tràn những câu hỏi.

- Em đã sẵn sàng để về nhà chưa? - Edward lên tiếng hỏi.

- Đã sẵn sàng - Tôi trả lời, trong lòng cảm thấy vui mừng khôn xiết khi lại sắp được ngồi bên cạnh anh, rong ruổi trên đoạn đường dài cả tiếng đồng hồ. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa sẵn sàng để nói lời tạm biệt.

Người phục vụ bỗng xuất hiện như thể chúng tôi đã gọi hoặc giả đã bắt được tín hiệu đang ngoái tìm của chúng tôi.

- Chúng tôi có thể giúp gì cho anh không? - Cô ta hỏi Edward.

- Vui lòng cho chúng tôi hóa đơn, cảm ơn cô - Giọng nói của anh thật êm ái, mang đầy cảm xúc do cuộc nói chuyện mới rồi của chúng tôi. Người phục vụ trở nên lúng túng. Edward ngược mặt lên, chờ đợi.

- À... v...vâng - Người phục vụ bỗng nói lắp - Đây ạ - Nói rồi, cô ta rút ra từ trong túi của chiếc tạp dề đen tuyền đang đeo một tấm bì nhỏ bọc da, đưa cho Edward.

Edward đặt tiền vào cái hóa đơn đã có sẵn trong tay, đưa trả lại cho người phục vụ.

- Không cần phải thối lại đâu - Edward thoáng mỉm cười rồi đứng dậy, tôi cũng hấp tấp

đứng lên theo.

Người phục vụ nhoèn miệng tạo nên một nụ cười duyên dáng:

- Chúc anh một buổi tối vui vẻ.

Edward bước sát theo tôi, vẫn cẩn trọng để không gây ra một sự đụng chạm nào. Bất giác tôi nghĩ đến Jessica và mối quan hệ của cô ấy với Mike, họ đã thân nhau đến độ sắp tiến tới nụ hôn đầu tiên như thế nào. Tôi buông ra một tiếng thở dài. Hình như Edward đang cố gắng lắng nghe suy nghĩ của tôi, anh cúi nhìn tôi một cách tò mò. Tôi đang phóng tầm mắt ra ngoài vỉa hè, trong lòng cảm thấy vui sướng vì nhận ra anh không thể đoán được trong đầu tôi đang nghĩ gì.

Rồi Edward mở cửa xe cho tôi, đợi tôi bước vào xong, nhẹ nhàng đóng lại. Tôi nhìn theo anh đi vòng ra phía trước xe mà cảm thấy ngạc nhiên, không hiểu điều gì đã làm cho anh trở nên vui vẻ đến thế. Hiện thời, có thể là tâm trạng của tôi cũng đang hoàn toàn giống như anh... nhưng cũng có thể là không hẳn như vậy. Tôi có cảm giác rằng Edward không thuộc tuýp người mà ai cũng có thể đoán định được.

Vừa ngồi vào xe là anh khởi động ngay máy và bật hệ thống sưởi liền lập tức. Trời đang trở lạnh, có lẽ khoảng thời tiết tuyệt vời sắp đến hồi kết thúc. Tôi thu người lại trong chiếc áo khoác giờ đã trở nên ấm áp của anh mà thưởng thức mùi thơm phảng phất của nó, mong sao anh sẽ không nhận ra điều này.

Edward bắt đầu tiến ra trục đường chính mà chẳng hề ngoái trước nhìn sau, bất chợt, anh gõ gõ vào đầu khi chúng tôi vừa ra đến đường cao tốc.

- À - Anh lên tiếng một cách đầy ý nghĩa - Giờ thì tới phiên em...

Chương 9

Giả thuyết

- Tôi hỏi anh thêm một câu nữa được không? - Tôi hỏi khi Edward vừa rẽ vào một con đường tĩnh lặng. Có vẻ như anh không hề chú ý đến đường sá.

Edward thở dài, gạt đầu đồng ý, đôi môi bắt đầu bặm vào nhau:

- Một thôi nhé!

- Ừmmm... anh nói rằng anh biết tôi không ghé vào hiệu sách, mà bỏ đi xuống phía nam.

Tôi chỉ thắc mắc không hiểu tại sao anh lại biết điều đó.

Edward không vội trả lời ngay, anh ngoảnh mặt nhìn sang hướng khác.

- Tôi nghĩ chúng ta không cần phải giấu nhau nữa - Tôi lẩm bẩm.

Suýt chút nữa là Edward đã nhoèn cười.

- Được thôi. Đó vì tôi đi theo mùi hương của em - Mắt anh đang nhìn thẳng vào con đường phía trước mặt, dường như có ý muốn cho tôi kịp có thời gian... định thần lại. Thật tình, tôi không thể ngờ nổi đến câu trả lời này, nhưng hãy để đấy, tôi sẽ tìm hiểu sau. Lúc này, tôi chỉ muốn tập trung tư duy của mình. Tôi không thể để cho anh "đánh bài chuẩn" một cách dễ dàng như thế, giờ là lúc anh phải trả lời mọi thứ.

- Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi thứ nhất... - Tôi cố trì hoãn.

Anh quay sang ném cho tôi một cái nhìn phản đối:

- Câu hỏi nào?

- Là chuyện đó diễn ra như thế nào... đọc suy nghĩ của người khác ấy? Anh có khả năng đọc được suy nghĩ của tất cả mọi người, ở tất cả mọi nơi à? Bằng cách nào anh làm được như vậy? Những thành viên còn lại trong gia đình anh có làm được như vậy không...? - Tôi chợt tự cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, không đứng lại vờ vĩnh đòi hỏi anh phải giải thích cặn kẽ những điều ấy.

- Nhưng em đã hỏi nhiều hơn một câu rồi - Anh nhắc nhở tôi, nhưng chẳng ăn thua... Tôi cứ ngồi thừ người, đan hai tay vào nhau mà nhìn anh, chờ đợi.

- Không, trong gia đình, chỉ có tôi mới có khả năng đó. Và tôi không thể nghe được tất cả suy nghĩ của mọi người ở khắp mọi nơi. Phải ở gần thì tôi mới có thể nghe thấy. Tuy nhiên, người càng thân thì... càng nghe được xa. Nhưng chưa bao giờ xa quá vài dặm cả - Nói đến đây, anh bỗng ngừng lại, có vẻ như đang suy nghĩ một điều gì đó lung lăm - Nó cũng giống như em đang ở trong khán phòng lớn đây người, mà mọi người lại đang trò chuyện rôm rả. Đó sẽ là một thứ âm thanh huyền ảo, ồ ồ... rè rè, rất khó chịu. Cho đến khi nào tôi tập trung vào được một giọng nói, thì khi đó sẽ cảm nhận được suy nghĩ của họ, chỉ đơn giản thế thôi.

"Bình thường, tôi không quan tâm đến những âm thanh đó... Nó làm tôi khó chịu đến phát điên lên được. Nhưng rồi một khi đã chấp nhận nó, tôi lại cảm thấy dễ chịu hơn - Nói đến đây, anh thoáng cau mày lại - Chỉ cần không hờ hênh trả lời điều người ta nghĩ, mà phải trả lời điều người ta nói là được rồi."

- Tại sao anh lại cho rằng anh không thể nghe thấy suy nghĩ của tôi? - Tôi hỏi một cách hiểu kỳ.

Đôi mắt của Edward trở nên khó hiểu khi nhìn tôi:

- Tôi cũng không biết nữa - Anh lẩm bẩm - Tôi chỉ có thể đoán rằng não bộ của em hoạt động không giống với người ta. Tựa như suy nghĩ của em thì luôn luôn nằm trên sóng AM, còn tôi thì chỉ bắt được mỗi sóng FM vậy - Giải thích xong, anh nhìn tôi mỉm cười, tâm trạng có vẻ phấn khích hẳn lên.

- Đầu óc tôi hoạt động không bình thường? Ý anh bảo tôi là người khi thế này, lúc thế khác ấy hả? - Tôi bỗng cảm thấy bức bối trong lòng... Liệu có phải tôi đang bị Edward nhìn thấu tâm can qua ba cái trò thách mắc vớ vẩn này hay không? Từ trước tới giờ, tôi là kẻ luôn nghi ngờ mọi thứ, thế nên tôi trở nên lúng túng, hoảng hốt khi tin rằng những gì anh nói đều là sự thật.

- Em đang sợ rằng em là người không có lập trường vững vàng hả? - Edward bật cười thành tiếng - Đừng lo, chỉ là giả thuyết thôi... - Và gương mặt anh đột ngột nghiêm lại -... Chính giả thuyết đã đẩy chúng ta lại gần nhau.

Tôi thở dài. Làm sao để nói với anh về chuyện của tôi đây?

- Chẳng phải chúng ta không cần phải giấu nhau sao? - Edward nhẹ nhàng nhắc lại câu nói ban nãy của tôi.

Lần đầu tiên tôi quay mặt đi chỗ khác, tạm thời rời mắt khỏi anh, cố gắng lục tìm trong đầu mình những từ ngữ để nói cho thích hợp. Và cũng chính lúc đó, tôi mới chú ý đến cái đồng hồ đo tốc độ.

- Ôi thánh thần ơi! - Tôi hét lên - Chậm lại, chậm lại!

- Em làm sao thế? - Edward giật mình hoảng hốt. Nhưng chiếc xe hơi vẫn không hề giảm tốc độ.

- Anh đang chạy với vận tốc một trăm dặm một giờ kìa! - Miệng tôi thì hét lên, trong khi mắt tôi trân trân nhìn ra ngoài cửa sổ, và tôi cơ hồ không thấy được gì nhiều... Ngoài trời hiện đang tối đen như mực... Tôi chỉ nhận ra được mỗi con đường dài thẳng tắp trong thứ ánh sáng xanh xanh của hai ngọn đèn pha. Cánh rừng dọc hai bên đường giờ đây chẳng khác gì một bức tường đen ngòm, mà nó hẳn cũng cứng chẳng thua gì bức tường thép... Nếu chúng tôi chệch ra khỏi con đường ở cái vận tốc này...

- Bình tĩnh nào, Bella - Anh liếc mắt sang tôi, vẫn giữ nguyên tốc độ.

- Anh muốn giết cả hai à? - Tôi gặng hỏi.

- Sẽ không tông phải vào ai đâu.

Tôi cố gắng điều chỉnh lại giọng nói của mình:

- Tại sao anh lại phải vội vàng như vậy?

- Tôi luôn lái xe như thế này mà - Nói rồi, anh lại quay sang mỉm cười với tôi.

- Anh đừng có rời mắt khỏi đường đi như thế!

- Tôi chưa bao giờ gặp tai nạn cả, Bella ạ... Tôi thậm chí còn chưa hề được nhận một tấm vé phạt nào cơ đấy - Anh lại mỉm cười và tự gõ nhẹ vào đầu mình - Trong này có radar đấy.

- Hải hước quá - Tôi nổi dóa - Đừng quên bố tôi là cảnh sát. Từ hồi sinh ra, tôi đã được

dạy dỗ là phải tuân thủ luật lệ giao thông rồi. Mặt khác, nếu lỡ anh có biến chiếc Volvo này thành một cái bánh quy xoắn ôm lấy thân cây, thì chỉ có anh mới có thể đứng dậy nổi mà thôi.

- Ủ, chắc là thế - Edward đồng ý cùng với một tràng cười khác - Nhưng em thì không thể - Rồi anh thở dài, trong khi tôi cảm thấy nhẹ nhõm được đôi chút khi kim đồng hồ từ từ giảm xuống con số tám mươi - Được chưa nào?

- Tạm tạm.

- Tôi ghét lái xe chậm lắm - Anh lầm bầm.

- Thế này mà còn chậm á...?

- Đủ để trở thành một nỗi xấu hổ trong cuộc đời lái xe của tôi rồi - Anh ngắt lời - Tôi vẫn đang đợi cái giả thuyết cuối cùng của em đấy.

Bị bất ngờ, tôi bặm môi lại. Edward quay sang tôi, đôi mắt màu nâu sẫm nhìn tôi thật hiên.

- Tôi sẽ không cười đâu - Anh hứa một cách chắc nịch.

-... Emmm, "em" chỉ lo anh giận thôi.

- Tệ lắm à?

- Vânggg, tệ lắm.

Edward vẫn đợi. Tôi cúi gằm mặt xuống, nhìn chăm chú vào đôi bàn tay, để không thể thấy được cảm xúc của anh lúc này.

- Em cứ nói đi - Giọng nói của Edward vẫn điềm tĩnh.

- Em không biết phải bắt đầu thế nào cả - Tôi thật thà thú nhận.

- Sao em không bắt đầu từ đầu... Em nói rằng chẳng phải tự em nghĩ ra kia mà.

- Không hẳn thế.

- Thế thì em suy ra từ đâu... từ một quyển sách? Hay một bộ phim? - Edward hỏi dò.

- Không phải... Mà là vào thứ Bảy, ở bãi biển - Tôi đánh liều liếc mắt sang anh. Hình như anh không hiểu tôi đang nói gì.

- Tình cờ em gặp lại một người bạn cũ của gia đình... Jacob Black - Tôi tiếp tục kể - Bố của cậu ấy và bố em là bạn bè từ khi em còn bé tí.

Edward vẫn tỏ ra không hiểu.

- Bố của cậu ấy là một trong những tù trưởng của bộ tộc Quileute - Tôi cẩn thận quan sát thái độ của Edward. Về mặt khó hiểu của anh vẫn không thay đổi - Bọn em cùng nhau đi dạo... - Tôi chọn lọc lại từng chi tiết của buổi đi chơi hôm ấy -... rồi cậu ấy kể cho em nghe mấy truyền thuyết cũ của bộ tộc... chắc để làm em sợ, em nghĩ vậy. Cậu ấy kể với em...- Tôi bỗng trở nên ngập ngừng.

- Em kể tiếp đi - Edward giục tôi.
- Về ma-cà-rông - Tôi chợt nhận ra là mình đang thì thầm. Giờ thì tôi không dám ngừng mặt lên mà nhìn Edward nữa. Nhưng tôi phát hiện thấy những khớp ngón tay của anh trên vô lăng đang siết chặt lại và hơi run rẩy.
- Và em nghĩ ngay đến "anh"? - Vẫn cố tỏ ra bình thản, Edward hỏi.
- Không. Cậu ấy... đề cập đến gia đình anh.
- Im lặng. Edward chỉ dán mắt vào con đường phía trước mặt.

Trong tôi dậy lên một cảm giác ái ngại, lo lắng cho Jacob.

- Cậu ấy chỉ cho đó là một chuyện mê tín vớ vẩn, anh ạ - Tôi nhanh miệng giải thích - Cậu ấy cũng không muốn em để tâm vào chuyện này - Dường như thế vẫn chưa đủ, tôi buộc lòng phải thú nhận - Là lỗi của em, em ép cậu ấy phải kể cho em biết.

- Vì sao em lại làm như thế?

- Lauren nói một điều gì đó về anh... cô ấy muốn trêu chọc em. Và một thanh niên khác lớn hơn, cũng là thành viên của bộ tộc, nói rằng gia đình anh sẽ không đến vùng đất của họ, em có cảm giác rằng anh ta muốn ám chỉ đến một điều gì đó. Thế nên em rủ Jacob đi và dụ dỗ cậu ấy kể cho em biết - Tôi tiếp tục thú nhận, đầu cúi gằm xuống.

Edward đột ngột phá ra cười ngặt nghẽo khiến tôi giật mình. Tôi đưa mắt nhanh sang anh. Anh vẫn cười, nhưng trong đôi mắt vẫn chú mục về phía trước đang ẩn chứa nỗi khó chịu.

- Em dụ dỗ cậu ấy như thế nào? - Bất chợt Edward hỏi.

- Em cố nói ngọt... em cũng không ngờ là nó lại có tác dụng đến như vậy - Tối giờ, khi nhớ lại lúc ấy, tôi vẫn không thể tin được đó là giọng nói của mình.

- Giá mà anh được trông thấy cảnh đó - Edward cười khúc khích, nhưng tôi cảm nhận được một âm điệu rất buồn trong những tiếng cười ấy - Vậy mà em còn lớn tiếng "buộc tội" anh là làm người khác lóa mắt... Thật tội nghiệp cho Jacob Black.

Mặt đỏ lựng lên vì thẹn, tôi quay ra phía cửa sổ, phóng tầm mắt vào màn đêm.

- Sau đó, em làm gì? - Một lúc sau, Edward mới lên tiếng hỏi.

- Em tìm thông tin trên Internet.

- Và những thông tin đó đã thuyết phục được em? - Trong giọng nói của Edward ít nhiều có sự bồn chồn nhưng hai bàn tay của anh thì siết chặt lấy cái vô lăng.

- Không phải. Không có một điều gì đúng cả. Hầu hết chỉ là những câu chuyện ngớ ngẩn. Và rồi... - Tôi chợt dừng lại.

- Rồi sao?

- Em nhận ra điều đó không còn quan trọng với mình nữa - Tôi thì thào.

- Không còn quan trọng nữa ư? - Câu nói của Edward khiến tôi phải ngừng mặt lên... Cuối cùng thì tôi cũng đã tháo gỡ được cái mặt nạ điềm tĩnh trên gương mặt của anh. Lúc này, trên mặt của Edward tràn đầy nỗi hoài nghi, lẫn trong đó là một chút phần nộ mà đã có lần nó khiến cho tôi phải sợ hãi.

- Không phải - Tôi trả lời một cách dịu dàng - Em muốn nói rằng dù anh có là ai, thì điều ấy cũng không còn quan trọng đối với em nữa.

Lần này, giọng nói của Edward trở nên sắt đá và mang theo một chút nhạo báng.

- Em không quan tâm xem anh có phải là quái vật không à? Nếu anh không phải là người thì sao?

- Em vẫn không xem điều đó là vấn đề.

Im lặng. Edward chỉ chú mục vào con đường trước mắt. Gương mặt anh trở nên lạnh lùng, nhưng phảng phất một chút gì đó thê lương.

- Anh giận rồi - Tôi thở dài - Lẽ ra em không nên nói gì cả.

- Không đâu - Dù trả lời như thế nhưng âm điệu trong giọng nói của Edward cũng đang khô cứng như gương mặt của anh vậy - Anh rất muốn biết em đang nghĩ gì... ngay cả khi đó chỉ là những suy nghĩ nông cuồng nhất.

- Vậy là em lại sai à? - Tôi chột hỏi.

- Anh có bảo như vậy đâu. "Điều đó không quan trọng!" mà - Edward trích dẫn câu nói của tôi, rồi nghiêng răng lại.

- Vậy là em đúng? - Tôi há hốc miệng ra vì kinh ngạc.

- Điều đó quan trọng lắm à?

Tôi hít vào một hơi thật sâu.

- Không hoàn toàn như thế - Tôi dừng lại - Chỉ là em muốn biết thôi - Chỉ ít thì giọng nói của tôi vẫn còn giữ được sắc thái bình tĩnh.

Đột nhiên Edward lại trở nên cam chịu:

- Em muốn biết điều gì?

- Anh bao nhiêu tuổi?

- Mười bảy - Edward trả lời ngay lập tức.

- Anh mười bảy tuổi được bao lâu rồi?

Môi anh trở nên run rẩy trong khi mắt vẫn nhìn thẳng hướng trước mặt.

- Cũng lâu rồi - Cuối cùng, anh thừa nhận.

- Dạ vâng - Tôi mỉm cười, cảm thấy thật mãn nguyện rằng Edward vẫn trung thực với tôi. Bất ngờ, anh quay sang nhìn tôi một cách dè chừng giống như trước đây, khi anh lo ngại rằng tôi sẽ choáng váng. Đáp lại anh, tôi mỉm cười thật tươi, ra chiều có thể chịu đựng

được tất cả, và anh khế cau mày.

- Anh đừng cười nhé... nhưng làm sao anh có thể ra ngoài vào ban ngày được?

Edward bật cười thành tiếng:

- Người ta tưởng tượng đấy.

- Thế còn vụ mặt trời thiêu cháy?

- Người ta tưởng tượng ra thôi.

- Thế ngủ trong quan tài?

- Chỉ là tưởng tượng - Anh ngập ngừng trong giây lát và rồi giọng nói của anh bỗng mang một âm điệu kỳ lạ - Thật ra, anh không ngủ được.

Phải mất cả phút sau, tôi mới định thần lại được.

- Có chút nào chẳng?

- Không một chút nào cả - Anh trả lời, giọng nói của anh gần như không thể nghe thấy nổi, rồi anh quay sang nhìn tôi bằng một ánh mắt buồn vơi vơi. Đôi mắt màu đất non như cố ghì chặt lấy đôi mắt của tôi, trong phút chốc, đầu óc tôi trở nên trống rỗng, chẳng còn nghĩ ra được điều gì. Tôi vẫn nhìn Edward mãi cho tới lúc anh quay mặt đi.

- Em vẫn chưa hỏi anh câu hỏi quan trọng nhất - Edward lại quay sang nhìn tôi, lần này là một cái nhìn lạnh lùng đúng nghĩa, giọng nói trở nên khô cứng.

Tôi chớp mắt, mong mình sẽ tỉnh táo lại, hiện thời tôi vẫn còn đang trong tình trạng mê mẩn.

- Câu hỏi nào hả anh?

- Em không muốn biết thực đơn hàng ngày của anh à?

- Ôôô - Tôi lẩm bẩm - Cái đó...

- Ừ, cái đó đấy - Giọng nói của anh vẫn lạnh tanh - Em không muốn biết là anh có uống máu không à?

Tôi không giấu được sự nao núng:

- Ừmmm, Jacob cũng có nói về điều đó.

- Jacob nói sao? - Edward hỏi thẳng thừng.

- Cậu ấy bảo anh không... săn người. Cậu ấy bảo gia đình anh không còn nguy hiểm bởi vì các anh chỉ săn thú thôi.

- Cậu ấy bảo rằng bọn anh không nguy hiểm ư? - Giọng nói của Edward trở nên hoài nghi tột độ.

- Không hoàn toàn như thế. Chính xác thì Jacob bảo rằng bộ tộc cậu ấy đã tin rằng các anh đã không còn nguy hiểm nữa. Nhưng dù sao thì người Quileute vẫn không muốn các anh đặt chân lên lãnh địa của họ.

Edward vẫn nhìn thẳng nhưng tôi không chắc là anh có đang nhìn đường hay không nữa.
- Cậu ấy nói đúng không anh? Về chuyện săn người ấy? - Tôi cố hỏi bằng một giọng thật tự nhiên.

- Người Quileute nhớ dai thật - Edward lẩm bẩm trả lời.

Vậy là anh đã... xác nhận.

- Dù sao, em cũng đừng có tự tin quá - Edward cảnh báo - Họ giữ khoảng cách với bọn anh như vậy là đúng đấy. Bọn anh vẫn còn rất nguy hiểm.

- Em không hiểu.

- Bọn anh chỉ cố gắng - Anh giải thích một cách chậm rãi - Bọn anh chỉ biết cố gắng kiểm soát những việc mình làm. Đôi khi, bọn anh cũng phạm phải sai lầm. Như anh là một ví dụ, đã tự cho phép mình "đơn thương độc mã" ở bên em.

- Đây là sai lầm sao? - Tôi nghe trong giọng nói của mình có phảng phất một nỗi buồn sâu thẳm, không rõ anh có nhận ra không.

- Một sai lầm cực kỳ nguy hiểm đấy - Edward thì thầm.

Rồi chúng tôi im lặng ngồi bên nhau trong chiếc xe đang tiếp tục lao về phía trước. Tôi lặng lẽ nhìn những ngọn đèn đường cứ thế vụt qua. Chúng di chuyển rất nhanh, tựa hồ như không có thật trên con đường này, giống như một trò chơi trên vidêô vậy. Dường như thời gian đang trôi qua rất nhanh, giống như con đường đen ngòm đang trải ra ở bên dưới, tôi sợ... phải, tôi sợ rằng một khi những bức tường bí mật giữa chúng tôi đã không còn, thì tôi sẽ không còn cơ hội để được ở bên anh như thế này nữa. Những lời nói cuối cùng của anh chính là nhằm ám chỉ điều đó, bất giác tôi chùn lại. Tôi không muốn lãng phí một giây, một phút nào đang có được với anh.

- Anh nói nữa đi - Tôi lên tiếng một cách tuyệt vọng, không cần biết anh sẽ nói gì, chỉ cần được nghe giọng nói của anh, với tôi, như thế đã là mãn nguyện lắm rồi.

Edward quay sang nhìn tôi thật nhanh, anh giạt mình trước âm điệu trong giọng nói của tôi.

- Em muốn biết thêm điều gì?

- Vì sao anh lại săn thú mà không phải săn người - Tôi chột nảy ra câu hỏi, giọng nói của tôi vẫn buồn man mác. Đôi mắt đã bắt đầu nhòe nước, tôi hốt hoảng quay đi, cố kìm nén nỗi đau khổ đang ra sức đánh bại mình.

- Anh không muốn là một quái vật - Anh trả lời rất nhỏ.

- Nhưng chỉ săn thú thôi thì không đủ?

Edward im lặng một lát.

- Anh không chắc lắm, ừ, anh không chắc lắm, nhưng anh đang nghĩ đến việc sống bằng

đậu hũ và sữa đậu nành; gọi là ăn chay ấy... bọn anh đã gọi đùa với nhau như thế. Nhưng nó không hoàn toàn làm thỏa mãn cơn đói... gọi là cơn khát thì đúng hơn. Nhưng dù sao, những thứ ấy cũng giúp bọn anh đủ mạnh để tồn tại rồi... Trong phần lớn thời gian... - Giọng nói của Edward chuyển sang nghi ngại - Đôi khi điều này trở nên khó khăn hơn bất cứ một điều gì khác.

- Hiện giờ anh cảm thấy khó khăn lắm phải không? - Tôi hỏi.

Edward thở dài

- Ừ.

- Nhưng hiện giờ anh đâu có đói - Tôi tự tin buông lời nhận xét, đây hoàn toàn không phải là câu hỏi.

- Sao em lại nghĩ thế?

- Vì đôi mắt anh. Em đã nói với anh rằng em có một giả thuyết mà. Em chú ý thấy rằng những người... những người đặc biệt thường hay gắt gỏng mỗi khi đói.

Edward lại bật cười khinh khích.

- Em rất hay quan sát, có phải không nào?

Tôi không trả lời câu hỏi của anh. Tôi chỉ lắng nghe tiếng anh cười, cố gắng ghi vào đầu mình tiếng cười đó, biết đâu sau này...

- Tuần rồi, anh đã đi sẵn, với Emmett? - Tôi hỏi khi không gian đã im ắng trở lại.

- Ừ - Thốt ra lời xác nhận xong, Edward dừng lại một lúc, tuồng như đang quyết định xem có nên nói tiếp hay không - Thực lòng, anh không muốn đi đâu, nhưng điều này cần kíp quá. Nếu anh không khát thì anh mới dám ở bên em được.

- Sao anh lại không muốn đi?

- Vì anh cảm thấy... bất an... khi phải xa em - Đôi mắt Edward thật hiền và chứa đầy cảm xúc. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ con người tôi trở nên mềm nhũn dưới cái nhìn ấy - Anh không hề có ý đùa cợt khi dặn em phải cẩn thận đừng để ngã xuống biển, xuống xe hay xuống bất cứ thứ gì vào thứ Năm tuần trước. Cuối tuần qua, anh cứ như người mất hồn, lúc nào cũng lo lắng cho em. Và sau sự việc xảy ra vào tối nay, anh ngạc nhiên là cuối tuần rồi, em vẫn bình an vô sự - Nói đến đây, Edward chợt buồn bã lắc đầu, và rồi anh khựng người lại như vừa sức nhớ ra một điều gì đó - Ừm, em không hoàn toàn bình an vô sự.

- Anh nói sao cơ?

- Tay em kia - Anh trả lời. Lúc ấy tôi mới nhìn xuống lòng bàn tay của mình, có những vết trầy xước chạy dài đến cổ tay, nhưng chúng rất mờ nhạt. Đôi mắt của Edward đã không bỏ sót một thứ gì.

- Em bị ngã - Tôi thở dài.

- Anh cũng nghĩ vậy - Khóe môi của Edward trể xuống - Nhưng anh biết, vì là em nên vết thương mới trở nên nặng hơn... chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng đủ để anh dẫn vật trong suốt quãng thời gian phải xa em rồi. Những ba ngày trời dài đằng đẵng. Anh đã khiến Emmett phát điên - Nói đến đây, anh quay sang nhìn tôi, mỉm cười rầu rĩ.

- Ba ngày? - Không phải hôm nay anh mới trở về sao?

- Không, bọn anh đã về hôm Chủ Nhật.

- Thế tại sao không ai trong các anh đến trường? - Cả người tôi như muốn bùng nổ thành nỗi tức giận khi nghĩ đến bao nỗi trông chờ tuyệt vọng mà tôi đã phải trải qua trước sự vắng mặt của Edward.

- À, cái đó thì... Em có hỏi là mặt trời có làm anh bị thương không, thực ra thì không. Nhưng anh không thể ra ngoài nắng... Ít ra thì không thể đến nơi mà người khác có thể trông thấy mình.

- Vì sao?

- Một lúc nào đó anh sẽ cho em xem - Edward hứa một cách chắc nịch.

Chương 6: Chương 6

Thăng bằng

- Billy! - Bố gọi to khi vừa bước xuống xe. Tôi bước vào nhà, vẫy tay ra hiệu cho Jacob khi đã vào đến hàng hiên. Ở phía sau lưng, tôi nghe rõ tiếng bố niềm nở chào đón khách vào nhà.

- Chú đã vờ như không trông thấy cháu ở phía sau tay lái đấy, Jake - Bố tôi lên tiếng.

- Trên đường đi, bọn cháu đã "xin phép" mấy chú cảnh sát rồi đấy ạ - Jacob trả lời trong lúc tôi đang hí hoáy mở cửa và bật đèn hàng hiên.

- Chắc chắn là thế rồi - Bố tôi bật cười.

- Dù sao thì cũng phải đi đâu đó chứ, nên phải nhờ Jake chở thôi - Giọng nói của ông Billy sau bao năm vẫn còn sang sảng. Từng lời nói của ông bỗng nhiên khiến tôi cảm thấy mình như nhỏ lại... như một cô bé.

Tôi mở toang hai cánh cửa, bước vào nhà, bật đèn lên, rồi treo chiếc áo đi mưa. Tôi đứng tựa người vào cửa, nhìn bố và Jacob đang giúp ông Billy ra khỏi xe, ngồi vào chiếc xe lăn, mà cảm thấy nao lòng.

Tôi lui lại để cả ba người bước vào nhà và giữ giữ nước mưa.

- Thật là một sự ngạc nhiên đấy - Bố nói.

- Cũng lâu quá rồi - Ông Billy trả lời - Tôi hy vọng không đến sai lúc - Đôi mắt đen của ông liếc sang tôi. Chúng thật khó đoán.

- Đâu có, thật tuyệt ấy chứ. Hai bố con cứ ở đây chơi với tôi vài màn.

Jacob ngoác miệng ra cười.

- Cháu cũng dự kiến như vậy... tivi nhà cháu bị hỏng vào tuần rồi.

Ông Billy trở mắt nhìn cậu con trai.

- Ừ, đồng thời thằng Jacob cũng sốt sắng đòi gập lại Bella đấy - Ông nói thêm. Gương mặt Jacob tức thì nhả lại, cậu bé cúi mặt xuống vì thẹn, trong khi tôi cảm thấy bút rút không yên... Chắc là trong cái hôm ở bãi biển, "giọng lưỡi" của tôi ngọt ngào lắm thì phải...

- Em có đói không? - Tôi lên tiếng, đoạn bước ngay vào bếp. Dù gì tôi cũng muốn tránh ánh mắt dò xét của ông Billy.

- Dạ không, trước khi đến đây, bố con em đã ăn rồi - Jacob trả lời.

- Còn bố thì sao ạ? - Tôi ngoái lại hỏi, sau khi đã bước vào góc rẽ.

- Tất nhiên là đói rồi - Bố nói vọng ra từ phòng xem tivi, tôi nghe có cả tiếng bánh xe lăn của ông Billy ở đấy.

Mấy lát bánh mì xăngguých phômai đang nằm ngon lành ở trong chảo. Đúng lúc tôi đang

lúi húi cắt cà chua thì cảm giác có người đứng phía sau...

- Mọi chuyện thế nào rồi chị? - Jacob lên tiếng, hỏi.

- Rất tốt - Tôi mỉm cười đáp lời cậu bé. Sự nhiệt tình của cậu ta rất dễ tác động đến người khác - Còn em thì sao? Chiếc xe đã hoàn thành chưa?

- Chưa, chị ạ - Jacob chau mày - Em vẫn còn thiếu cái "ống thụ". Cha con em đã mượn cái đó đó - Nói xong, cậu bé chỉ thẳng ra sân trước.

- Xin lỗi... Chị không hiểu. Em đang tìm cái gì?

- Cái xylanh chính - Jacob nhoen miệng cười - Chiếc xe tải của chị gặp phải vấn đề gì à? - Cậu bé bắt thần hỏi thêm.

- Không.

- Thế tại sao chị không lái nó?

Tôi sửng người, nhưng cũng cố tập trung đảo mắt bánh.

- Chị đi nhờ một người bạn.

- Một tay lái có hạng - Jacob tỏ ra thán phục - Tiếc là em không nhận ra người lái xe.

Nhưng em biết nhiều người ở đây lắm.

Tôi gạt gù một cách hồ hững, vẫn cố tập trung vào mấy lát bánh.

- Hình như bố em có quen đấy.

- Jacob, lấy dùm chị mấy cái đĩa nhé? Ở trong tủ, chỗ cái bồn rửa ấy.

- Dạ.

Jacob đi lấy đĩa... Tôi hy vọng cậu bé sẽ quên khuấy đề tài này đi. Nhưng...

- Là ai vậy hả chị? - Jacob hỏi sau khi đã đặt hai chiếc đĩa lên kệ bếp, ngay bên cạnh tôi.

Tôi thờ dãi. Đúng là số tôi chạy trời không khỏi nắng.

- Edward Cullen.

Thật bất ngờ, Jacob phá ra cười ngật nghễ. Ngạc nhiên hết sức, tôi trở mắt nhìn cậu bé. Hình như cậu ta có hơi bối rối.

- Hèn chi - Jacob giải thích - Em cứ tự hỏi không biết tại sao bố em lại có phản ứng kỳ lạ như thế.

- Ủ - Tôi cố làm ra vẻ thờ ơ - Bác ấy đâu có thích gia đình Cullen.

- Đúng là ông già mê tín - Jacob làu bàu trong hơi thở.

- Em không nghĩ là bác Billy sẽ kể lại với bố chị sao? - Tôi không thể ngăn mình không hỏi câu đó; những lời nói thốt ra nghe thật bồn chồn, sốt ruột.

Jacob nhìn tôi một lúc, không thể nào hiểu được cảm xúc của cậu ta qua cái nhìn ấy.

- Em không chắc - Cuối cùng cậu ta cũng trả lời - Lần cuối cùng còn gặp chú Charlie, em thấy chú ấy trò chuyện với bố em vui vẻ lắm. Cả hai đã chẳng gặp nhau lâu rồi... tối nay lại

là buổi họp mặt. Không biết chú ấy có lại hỏi han gì không.

- Ủ - Tôi đáp, cố gắng để giọng nói của mình thật tự nhiên.

Sau khi đem bữa tối ra cho bố, tôi ngồi lì ở đằng trước, giả vờ xem bố và ông Billy đang chơi điện tử và nghe Jacob ríu rít kể chuyện. Sự thật thì tôi đang căng tai rộng hết cỡ để nghe hai ông bạn già chuyện trò với nhau, đồng thời chú ý quan sát xem ông Billy có biểu hiện gì gọi là sắp "tổ cáo" tôi không. Và điều quan trọng nhất là tôi phải nghĩ ra được cách dập tắt điều đó ngay khi ông Billy vừa mới bắt đầu.

Buổi tối hôm nay sao mà dài đến thế. Tôi có nhiều bài tập phải làm, nhưng tôi không có gan để ông Billy ngồi lại một mình với bố. Cuối cùng, trò chơi cũng kết thúc.

- Chị và các bạn có sớm quay lại bờ biển không? - Jacob hỏi khi đẩy xe lăn đưa ông Billy qua khỏi ngưỡng cửa.

- Chị cũng không chắc nữa - Tôi tìm đường thoái lui.

- Trò này vui thật đấy, Charlie ạ - Ông Billy nhận xét.

- Anh nhớ đến chơi tiếp nhé - Bố tôi mời.

- Chắc chắn rồi, chắc chắn là như vậy - Ông Billy trả lời - Cha con tôi thế nào cũng sẽ lại đến. Ngủ ngon nhé - Rồi ông quay sang nhìn tôi, nụ cười tắt lịm - Bella, cháu nhớ bảo trọng - Ông nói một cách nghiêm nghị.

- Cháu cảm ơn bác - Tôi lí nhí trong họng, mắt ngó vội sang chỗ khác.

... Rồi nhận ra chẳng ai chú ý đến mình nữa, tôi len lén bước ra phía cầu thang, vừa đi được vài bước, đã nghe tiếng bố gọi giật lại ở ngưỡng cửa.

- Chờ đã, Bella!

Ngay tức khắc, tôi co rúm người lại. Không lẽ ông Billy đã kịp tiết lộ điều gì với bố trước khi tôi ra ngoài phòng khách ư?

Nhưng trông bố chẳng có vẻ gì gọi là căng thẳng cả, bố vẫn mỉm cười hài lòng về chuyến đến thăm không báo trước của người bạn.

- Tối nay, bố vẫn chưa kịp nói gì với con cả. Ngày hôm nay của con thế nào?

- Dạ tốt ạ - Tôi ngập ngừng đặt chân lên bậc thang đầu tiên, cố nghĩ ra một chi tiết an toàn để kể - Hôm nay, đội cầu lông của con thắng những bốn ván.

- Ồ, bố đâu có biết là con biết chơi cầu lông.

- À, vâng, thực ra là con không biết chơi thật, nhưng đồng đội của con chơi giỏi lắm - Tôi bộc bạch.

- Ủa, là ai vậy? - Bố trở nên quan tâm.

- Ừmmm... Mike Newton ạ - Tôi trả lời một cách miễn cưỡng.

- À há, con đã kể là con chơi với Newton mà - Bố vui hẳn lên - Gia đình thắng bé nể nể

lắm cơ - Rồi bố trầm ngâm lấy cả phút đồng hồ - Mà sao con không mời Newton đi vũ hội vào cuối tuần này nhỉ?

- Ôi trời, bố ơi! - Tôi bắt đầu rên rỉ - Cậu ấy đang hẹn hò với Jessica, bạn con. Với lại, bố cũng thừa biết là con không thể nhảy nhót được mà.

- Ờ ha - Bố lắm bằm, rồi mỉm cười gượng gạo ra chiều biết lỗi - Vậy con cứ đi đâu đó vào thứ Bảy đi nhé. Bố sẽ đi câu cá với mấy người bạn làm cùng sở. Thời tiết đang ấm lên. Nhưng nếu con muốn hoãn chuyến đi lại đến khi có bạn đi cùng thì bố sẽ ở nhà. Bố biết là bố đã "để quên" con ở nhà nhiều quá rồi.

- Ồ không đâu bố ơi, bố làm thế là đúng đấy - Tôi mỉm cười, hy vọng bố không nhận ra vẻ nhẹ nhõm trên gương mặt của tôi - Con chẳng bao giờ phật lòng khi phải ở nhà một mình đâu. Bố con mình giống nhau mà - Nói vừa dứt lời, tôi nháy mắt với bố... và... bố tôi đã cười tít cả mắt.

Đêm ấy, tôi ngủ thật sâu, cả người mệt bã nên chẳng mơ màng gì. Rồi tôi thức giấc trong buổi sáng âm ỉm, tuy vậy, trong lòng tôi lại ngập tràn hạnh phúc. Trạng thái căng thẳng vào tối hôm qua bởi ông Billy và Jacob dường như đã không còn dấu vết nào ở nơi tôi nữa; tôi tự nhủ sẽ quên sạch hoàn toàn. Tôi khe khẽ hát một giai điệu, trong lúc vuốt tất cả tóc ra sau, kẹp vồng lên, rồi thoăn thoắt bước xuống lầu. Bố chú ý thấy điều đó.

- Sáng nay con vui quá - Bố nhận xét sau khi bữa ăn sáng kết thúc.

Tôi khẽ nhún vai.

- Hôm nay là thứ Sáu mà bố.

Và tôi trở nên quýnh quýnh, bởi lẽ tôi muốn ra khỏi nhà sau bố chỉ đúng một giây thôi. Tôi đã chuẩn bị xong túi xách, giày cũng đã mang xong, cả đánh răng cũng xong nốt, và ngay khi bố vừa mới khuất dạng, tôi đã phóng ngay ra cửa, vậy mà Edward còn nhanh hơn. Anh đang đợi tôi trong chiếc xe hơi sáng bóng, các ô cửa sổ đã hạ xuống hết và động cơ xe im lìm đang chờ được khởi động.

Lần này thì tôi không còn ngần ngại nữa, tôi chui thẳng vào xe, háo hức được nhìn thấy anh. Edward mỉm cười, trong giây phút đó, tim tôi như ngừng đập và mũi cũng quên hít thở không khí... Tôi không tin thiên thần lại có thể có nụ cười rạng rỡ hơn anh. Ở anh không có bất kỳ một nét gì thua kém thiên sứ cả.

- Đêm qua, em ngủ có ngon không? - Anh lên tiếng. Tôi không rõ anh có nhận ra là giọng nói của mình có sức quyến rũ đến thế nào không.

- Có! Thế còn anh?

- Rất tuyệt - Nụ cười của anh ánh lên vẻ phấn khích; hình như có chút gì tinh quái trong đó thì phải.

- Em có thể biết đêm qua anh đã làm gì được không? - Tôi hỏi.

- Không - Edward cười toe toét - Hôm nay vẫn là ngày của anh.

Anh muốn biết tất cả về những người có mặt trong cuộc đời của tôi: về Renée, về sở thích của mẹ; mẹ con tôi thường làm gì vào những thời gian rảnh rỗi. Rồi anh hỏi đến bà ngoại của tôi – người bà duy nhất tôi còn được biết, đến những người bạn học và cả những người bạn trai tôi từng gặp gỡ. Mặt tôi đỏ lựng lên. Tôi thú nhận rằng mình chưa hề gặp gỡ ai cả, những cuộc nói chuyện “đặc biệt” theo đúng nghĩa chưa bao giờ kéo dài. Edward cũng ngạc nhiên không kém gì Jessica và Angela khi biết rằng tôi chưa hề có một “thiên tình sử” nào.

- Thế ra em chưa từng hẹn gặp người nào mà em thích à? - Anh hỏi với một thái độ nghiêm túc đến độ tôi buộc phải tự hỏi mình rằng anh đang nghĩ ngợi chuyện gì nữa đây? Tôi thành thật một cách miễn cưỡng.

- Ở Phoenix thì chưa.

Edward mím môi lại.

Chúng tôi lại ngồi bên nhau trong quán ăn. Ngày học cứ lửng lơ trôi qua, chẳng mấy chốc mà trở thành thường lệ ở cái thị trấn tỉnh lẻ này. Trong lúc Edward còn đang im lặng, tôi đưa lên miệng một chiếc bánh vòng nhỏ.

- Hôm nay, anh phải để em lái xe về nhà rồi - Anh lên tiếng trong lúc tôi đang nhai bánh.

- Tại sao? - Tôi hỏi.

- Sau bữa ăn trưa nay, anh phải đi với Alice.

- Ôi - Tôi bần thần cả người và buồn không thể tả, nhưng vẫn nói - Không sao đâu, đi bộ cũng không xa lắm.

Edward bực dọc cau mày nhìn tôi.

- Anh không để em đi bộ về nhà đâu. Bọn anh sẽ đem chiếc xe tải đến trường cho em.

- Nhưng em không đem theo chìa khóa - Tôi thờ dãi - Em đi bộ được mà, đâu có sao (“Có sao” là em không được ở bên anh kìa!).

Edward lắc đầu nguầy nguậy.

- Xe của em sẽ có mặt ở trường, còn chìa khóa thì anh gắn sẵn vào máy... nếu em không sợ có người chôn chìa... - Nói rồi anh phá ra cười thành tiếng.

- Được thôi - Tôi đồng ý, nhưng môi trề ra. Dù sao tôi cũng chắc chắn rằng cái chìa khóa xe tôi đã để trong túi quần jean mặc hôm thứ Tư, nó nằm lẫn với mớ quần áo chuẩn bị bỏ giặt. Dẫu Edward có vào được trong nhà của tôi, hay anh tính làm gì gì khác thì có đến mùa đông Maroc cũng chẳng tìm ra. Nhưng hình như anh đã nhận ra sự thách thức trong lời nói đồng ý của tôi thì phải. Anh nở một nụ cười tự mãn ra chiều tự tin lắm.

- Thế anh sẽ đi đâu? - Tôi chột hỏi.

- Đi săn - Edward trả lời một cách chắc nịch - Nếu ngày mai được ở bên em thì hôm nay anh phải có có sự phòng xa chứ - Gương mặt của anh trở nên ủ ê... và có vẻ van nài - Nhưng em có thể từ chối, em hiểu không.

Tôi cúi mặt xuống, sợ phải nhìn vào đôi mắt đầy ma lực của anh rồi ưng thuận. Tôi không muốn phải sợ anh, dù có nguy hiểm đến thế nào chẳng nữa. Chuyện đó không quan trọng, tôi cứ lặp đi lặp lại trong đầu mình.

- Không - Tôi thì thào, nhìn thẳng vào mắt anh - Em không thể.

- Có lẽ em đúng - Edward lăm bắm một cách thần thờ. Đôi mắt đột nhiên tối sầm lại.

Tôi lập tức đổi đề tài.

- Ngày mai, em sẽ gặp anh lúc mấy giờ? - Tôi hỏi, cảm thấy mất hết cả sức sống khi biết rằng anh sắp phải bỏ đi.

- Cái đó còn tùy thuộc... thứ Bảy mà, em không muốn ngủ thêm sao? - Anh hỏi như tỏ ý đề nghị.

- Không - Tôi trả lời ngay tắp lự... Anh cố nín khò bật cười.

- Vậy, vẫn là thời gian cũ nhé - Edward quyết định - Liệu bố em có ở đó không?

- Không, ngày mai, bố đi câu cá - Tôi chột nhớ ra và trả lời với một niềm hân hoan không hề che giấu.

Giọng nói của Edward chột đánh lại:

- Thế nếu em không về nhà thì bố sẽ nghĩ gì?

- Em không biết - Tôi trả lời một cách dửng dưng - Bố biết em hay giật quần áo. Có lẽ bố sẽ cho rằng em bị rơi vào thùng giặt...

Edward quắc mắt nhìn tôi, tôi cũng cau có nhìn đáp trả lại anh. Nhưng nổi tức giận của anh rõ ràng là đã thẳng áp đảo.

- Tối nay, anh sẽ săn gì? - Tôi hỏi sau khi đã chắc chắn rằng cả hai chúng tôi đã trở lại bình tĩnh.

- Bất cứ con thú nào bọn anh gặp được... Bọn anh sẽ không đi xa đâu - Edward không giấu vẻ kinh ngạc trước thái độ chẳng biết sợ là gì của tôi sau khi tôi biết được bí mật khủng khiếp của anh.

- Sao anh lại đi với Alice? - Tôi hỏi tiếp.

- Vì Alice... thông cảm với anh - Edward trả lời, đôi mày nhíu lại, nghiêm nghị.

- Còn những người kia - Tôi trở nên rụt rè - Họ thì sao hả anh?

Vàng trán của anh nhăn lại một lúc.

- Họ nghi ngờ... Phần lớn là như vậy.

Ngay lập tức, tôi len lén ngoái lại quan sát anh chị em của Edward. Họ vẫn giữ cái kiểu nhìn lơ đãng y như lần đầu tiên tôi trông thấy họ. Chỉ có điều bây giờ, chỉ còn lại bốn người; người anh em điển trai, mái tóc màu đồng của họ đang ngời trước mặt tôi, đôi mắt màu vàng sẫm của anh chứa đầy vẻ phiến muộn.

- Họ không thích em - Tôi rụt rè nhận xét.

- Không phải đâu - Edward phản bác lại, đôi mắt của anh trở nên ngây dại khác thường - Họ chỉ không hiểu vì sao anh không thể xa em được.

Tôi nhăn mặt.

- Em cũng thế...

Edward chậm rãi lắc đầu, anh hướng mắt lên trần nhà một lúc khá lâu trước khi nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Anh đã nói với em rồi... em không thể nhìn rõ mình bằng người khác đâu. Em chẳng giống với bất kỳ người nào anh đã từng gặp cả. Em khiến anh bị mê hoặc.

Tôi cau có nhìn Edward, rõ ràng là anh đang cố tình chọc tức tôi.

Cảm nhận được thái độ của người đối diện, Edward mỉm cười một cách thích thú.

- Từ những năng lực thiên phú - Anh thì ào, các ngón tay di di trên vầng trán - Anh mạnh hơn con người. Ai anh cũng đoán được cả. Nhưng em... chỉ có em là anh không tài nào lường trước được. Lúc nào em cũng khiến anh phải ngạc nhiên.

Vừa xấu hổ, vừa bực dọc, tôi quay mặt đi, ánh mắt lại lần la "mò" đến chỗ các thành viên trong gia đình Edward. Từng chữ từng lời anh thốt ra khiến tôi có cảm tưởng như mình đang là mục tiêu thí nghiệm của anh không hơn không kém. Thế mà tôi cứ mong sự thể sẽ khác hơn, rõ là ngốc.

- Vấn đề này cũng dễ giải thích thôi - Edward tiếp tục nói. Tôi cảm nhận được ánh mắt của anh đang nhìn mình, nhưng tôi vẫn không dám quay lại đối mặt với anh, sợ rằng anh sẽ đọc được nỗi thất vọng trong mắt mình - Nhưng còn nhiều điều khác... không dễ nói thành lời...

Tôi vẫn chú mục vào gia đình Cullen, Edward nói gì, tôi cũng mặc, không buồn quay lại. Đúng lúc đó, Rosalie, người chị gái tóc vàng, đẹp rạng rỡ của Edward quay sang nhìn tôi. Không, không phải là cái nhìn thông thường... mà là một cái nhìn sùng sộ với tròng mắt đen kịt, lạnh lẽo. Tôi những muốn quay đi, nhưng cái nhìn như thiêu như đốt ấy đã giữ tôi lại cho đến lúc Edward buộc lòng phải xen vào giữa, anh hăm hè gì đó qua hơi thở... Gần như là một tiếng rít.

Ngay lập tức, Rosalie quay đi, tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì đã được giải thoát. Tôi quay lại nhìn Edward, hiểu rằng anh hoàn toàn có thể nhận ra nỗi sợ hãi và ngượng ngập hằn sâu trong mắt tôi.

Gương mặt anh đanh lại khi giải thích:

- Anh xin lỗi. Chị ấy chỉ lo lắng thôi. Em hiểu không... khi cứ công khai ở bên em như thế này thì không chỉ mình anh sẽ gặp nguy hiểm... nếu như... - Nói đến đây, anh cụp mắt xuống.

- Nếu như?

- Nếu như mọi chuyện kết thúc... một cách bi thảm - Edward bất ngờ bưng lấy mặt... như buổi tối ngồi với tôi ở Port Angeles.

Anh đang rất đau khổ, tôi hoàn toàn hiểu rõ điều đó; nhưng làm sao để có thể làm vơi bớt phiền muộn trong anh đây. Tôi bỗng trở nên lúng túng. Rồi hoàn toàn tự nhiên, tôi đưa tay về phía anh, nhưng lại bất ngờ buông thõng xuống bàn; tôi sợ rằng sự đụng chạm ấy sẽ càng làm cho tình hình trở nên tồi tệ hơn. Dần dần, tôi mới nhận ra rằng những lời anh nói thật đáng sợ. Tôi thừ mặt ra, chờ đợi nỗi sợ đó xâm chiếm lòng mình, nhưng rồi tất cả những gì tôi có thể cảm nhận được chính là nỗi đau như dao cứa khi phải chứng kiến nỗi đau của anh.

Và tôi còn phải chịu đựng một nỗi thất vọng, thất vọng vì Rosalie đã cắt ngang những điều anh sắp sửa bộc bạch cùng tôi. Tôi không biết làm thế nào để Edward quay trở lại câu chuyện còn dang dở của hai đứa. Anh vẫn đang úp mặt vào lòng hai bàn tay...

Cuối cùng, tôi phải lên tiếng, cố gắng điều khiển giọng nói của mình thật tự nhiên.

- Bây giờ anh phải đi?

- Ừ - Edward ngừng mặt lên, gương mặt thật nghiêm nghị, nhưng chỉ một lát sau, anh lại mỉm cười - Giờ là lúc thuận tiện nhất. Chúng mình vẫn còn mười lăm phút chịu đựng để xem bộ phim khoa học khốn khổ kia ở lớp sinh học... Nhưng chắc anh không xem được.

Tôi trở mặt thẳng thốt: Alice - với mái tóc ngắn, đen tuyền cố tình làm rối cùng một gương mặt thanh thoát, rạng rỡ - đột nhiên xuất hiện sau lưng anh. Dáng vẻ trang nhã, nhanh nhẹn toát lên ngời ngời nơi cô gái, mặc dù cô vẫn đứng yên như tượng.

Edward lên tiếng chào Alice, nhưng mắt anh vẫn không rời khỏi tôi.

- Alice.

- Edward - Cô gái trả lời, giọng nói của cô có âm vực cao nhưng ngọt dịu và hoàn toàn quyến rũ như Edward.

- Alice, Bella... Bella, Alice - Edward đưa tay giới thiệu chúng tôi với một nụ cười gương gạo.

- Chào Bella - Đôi mắt trong trẻo, sáng ngời của Alice thật khó dò, nhưng nụ cười của cô ta thì rất thân thiện - Rất vui vì cuối cùng cũng được gặp bạn.

Lúc này, Edward mới khẽ liếc nhìn Alice.

- Chào Alice - Tôi bẽn lễn chào lại,

- Anh đi chưa? - Cô gái hỏi anh.

Giọng nói của Edward trở nên xa lạ:

- Chút nữa. Anh sẽ gặp em ở ngoài xe.

Alice bỏ đi không nói thêm một lời nào, bước đi nhẹ hẫng, uyển chuyển đến độ tôi cũng muốn ghen tị.

- Em nói "chúc anh gặp nhiều điều thú vị" có được không, hay em không nên chúc như vậy?

- Đâu có, những việc "thú vị" hay đấy chứ.

- Vậy thì chúc anh gặp nhiều điều thú vị nhé - Tôi nói một cách thật lòng. Dĩ nhiên là không hề có ý xã giao với anh rồi.

- Anh sẽ cố gắng - Edward vẫn giữ nụ cười rộng mở trên môi - Còn em, phải biết giữ cho mình được an toàn đấy, nghe không.

- An toàn ở cái thị trấn Forks này ư... Thật là một sự thử thách còn khó hơn cả đi lên sao Thủy.

- Chỉ là thử thách đối với riêng em thôi - Quai hàm của Edward đột nhiên cứng lại - Em hứa đi.

- Em hứa sẽ cố gắng giữ mình được an toàn - Tôi lặp lại - Tối nay, em phải giặt quần áo... Nhiều chông gai, nguy hiểm lắm.

- Em đừng có ngã vào thùng giặt đấy - Edward lại bắt đầu chòng ghẹo.

- Em sẽ cố.

Edward đứng dậy, tôi cũng đứng lên theo.

Hẹn mai gặp lại anh nhé - Tôi thở dài.

- Đó là một quãng thời gian dài, phải không? - Edward trầm ngâm buông lời nhận xét.

Tôi gật đầu một cách rầu rĩ.

- Sáng mai anh sẽ có mặt - Anh hứa và mỉm cười một cách tinh quái. Rồi Edward chạm tay lên mặt tôi, mơn dọc theo má tôi một lần nữa mới chịu bỏ đi. Tôi cứ đứng như thế nhìn theo cho đến khi bóng anh khuất dạng mới dời gót.

Vậy là chỉ còn lại một mình... Chẳng mấy chốc, tôi bị cái ý tưởng nghi học luẩn quẩn trong đầu như một cám dỗ, ít nhất là vắng mặt trong giờ thể dục, nhưng rồi một lời cảnh báo đâu đó trong lòng bỗng vang lên khiến tôi chột dạ, tâm trạng tự dưng chùng xuống. Nếu

bây giờ mà tôi biến mất, thế nào Mike và những người khác sẽ lại cho rằng tôi đang ở bên Edward. Mà Edward thì đang lo ngại cho vấn đề chúng tôi công khai ở bên nhau lắm rồi. Ngộ nhỡ mọi thứ sẽ diễn ra theo chiều hướng xấu thì sao. Tôi không dám tiếp tục mường tượng ra nữa, chỉ cố gắng tập trung tìm cách bảo vệ cho Edward được an toàn.

Và rồi, bằng trực giác, tôi chợt hiểu ra - đồng thời cũng nhận ra rằng anh đã biết - rằng ngày mai là một ngày then chốt. Mọi quan hệ của chúng tôi không thể cứ tiếp tục giữ thăng bằng trên mũi dao kiểu như thế này được nữa. Cả hai đứa sẽ phải cùng trượt xuống, nhưng theo đảng sống, hay đảng lừa... tất cả đều tùy thuộc vào quyết định của anh, vào bản năng của anh mà thôi. Tôi thì đã quyết định về phần mình rồi, quyết định từ trước khi bị buộc phải lựa chọn, và quyết tâm sẽ làm theo đến cùng. Bởi lẽ trên đời này, không còn một điều gì có thể khiến tôi sợ hãi, đau khổ hơn cho bằng cái ý nghĩ phải rời xa Edward. Đó là một điều tôi không thể thực hiện được.

Tôi bước chân vào lớp học, tự cảm thấy sao mà mình ngoan ngoãn, biết nghe lời đến thế. Nhưng thành thực mà nói, tôi chẳng biết lớp sinh học hôm ấy diễn ra như thế nào, bởi lẽ những suy nghĩ về ngày mai đã chiếm hết toàn bộ tâm não của tôi. Trong giờ thể dục, Mike lại lần la bắt chuyện với tôi, anh bạn chúc tôi có một chuyến đi đến Seattle thật vui vẻ. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành giải thích cặn kẽ với Mike rằng tôi đã hủy bỏ chuyến đi rồi, và rằng cái xe tải khốn khổ của tôi chẳng thể nào tin cậy được.

- Vậy là cậu sẽ đến vũ hội với Cullen? - Mike hỏi, tự nhiên tỏ ra giận dữ.

- Không, dù sao mình cũng không đến vũ hội đâu.

- Thế thì cậu sẽ làm gì? - Mắt anh bạn sáng rỡ và anh ta trở nên quan tâm một cách thái quá.

Tôi rất muốn bảo Mike đừng để ý đến chuyện ấy, nhưng không hiểu sao cái lưỡi của tôi lại nói dối cứ trơn tuột như không:

- Mình giặt đồ, sau đó, sẽ học bài để chuẩn bị cho bài kiểm tra lượng giác sắp tới, mình không muốn bị điểm kém.

- Cullen sẽ giúp cậu học chứ gì?

- Edward - Tôi nhấn mạnh - không giúp mình học đâu. Anh ấy đi chơi cuối tuần rồi - Những lời nói dối thốt ra thật tự nhiên đến độ bản thân tôi cũng không khỏi giặt mình.

- Ồ - Mike vui ra mặt - Cậu biết không, cậu vẫn có thể đến khiêu vũ với nhóm... sẽ vui lắm. Tất cả bọn mình sẽ nhảy với cậu - Mike hứa như đinh đóng cột.

Gương mặt của Jessica bất thần xuất hiện chớp nhoáng trong đầu tôi khiến cho giọng nói của tôi hàm chứa sự khó chịu:

- Mình sẽ không đến vũ hội, Mike ạ, được chưa?

- Không sao - Mike tỏ ra giận dữ - Mình chỉ mời cậu thôi mà.

Cuối cùng cũng đến giờ tan học, tôi thần thờ bước ra bãi đậu xe. Thật tình tôi cũng không muốn phải lết bộ về nhà chút nào, nhưng Edward làm sao có thể đưa xe tôi tới trường được cơ chứ... Và một lần nữa, tôi phải trở mặt ra vì ngạc nhiên với anh, không hề có chuyện gì là không thể. Và anh luôn chứng minh được điều đó. Chiếc xe tải của tôi đang nằm sờ sờ ở ngay chỗ mà hồi sáng Edward đã chọn để đậu chiếc Volvo. Tôi không dám tin vào mắt mình nữa. Khẽ lắc đầu, tôi mở cửa xe, cửa xe không hề khóa, và chìa khóa xe của tôi, nó đã được tra

Chương 7: Chương 7

- Úmmm.

- Em tự hỏi... - Đúng lúc tôi bắt đầu nói thì những ngón tay của nha lại lần xuống cổ... Giờ thì tôi không còn suy nghĩ được gì cho ra hồn nữa.

- Em hỏi đi? – Edward vẫn thờ ơ.

- Tại sao... - Giọng nói của tôi run rẩy, tôi trở nên ngưng nghịu - ...anh lại nghĩ như thế? Một luồng hơi lạnh lạnh phả lên cổ tôi khi Edward bật cười.

- Tất cả đều phụ thuộc vào lý trí của mình, em ạ.

Tôi ngả người ra sau; cử động bất ngờ đó khiến Edward đông cứng lại. Tôi không còn nghe tiếng thở của anh nữa.

Một cách nặng nề, chúng tôi nhìn nhau như đoán tìm thâm ý. Rồi quai hàm đanh lại của Edward từ từ giãn ra, anh tỏ ý khó hiểu.

- Anh đã làm gì sai ư?

- Không, ngược lại, anh làm em phát điên lên được – Tôi ấp úng giải thích.

Chợt khựng lại như vừa hiểu ra, anh lên tiếng:

- Thật à? – Trong giọng nói hàm chứa một sự hài lòng, và liền sau đó là nụ cười đắc thắng.

- Anh có cần một tràng pháo tay khen ngợi không? – Tôi hỏi một cách châm biếm.

Edward ngoác miệng ra cười, một nụ cười tươi rất lạ, tôi chưa từng thấy bao giờ.

- Anh cảm thấy dễ chịu đến không ngờ - Edward bật bạch – Hơn một trăm năm qua – Giọng nói của anh bắt đầu tỏ ra bong đùa – Chưa bao giờ anh tưởng tượng nổi là trên đời này lại có một thứ gì tuyệt diệu đến thế. Chưa bao giờ anh tin rằng trên đời này lại có người... mà anh muốn gần gũi hơn cả anh chị em của mình đến như vậy... Và anh đã tìm ra... dù rằng đây là lần đầu tiên... một cảm xúc hoàn toàn mới mẻ... Thế mà anh đã làm tốt được điều đó...

- Anh thì làm gì mà chả tốt – Tôi đáp phụ họa.

Edward khẽ nhún vai, ra chiều “tất nhiên rồi!”, và chúng tôi cùng phá lên cười, những tiếng cười khe khẽ.

- Nhưng sao bây giờ lại có thể dễ dàng đến thế? – Tôi hỏi lại – Chiều nay...

- Không dễ đâu em...- Edward thờ dãi – Thật ra là chiều nay, anh vẫn còn do dự. Anh xin lỗi vì hành động đó, anh đúng là không thể tha thứ được...

- Không phải là không thể tha thứ được – Tôi phản đối.

- Cảm ơn em – Edward mỉm cười – Em biết không – Anh tiếp tục nói – Anh không chắc là

mình đã đủ mạnh hay chưa – Một ccahs dịu dàng, anh nâng bàn tay tôi lên và áp má vào đó – Khi ấy, vẫn có khả năng anh...mất tự chủ - Nói đến đây, mũi anh khẽ mơn trớn cổ tay tôi – Anh rất ...nhạy cảm mà. Nhưng rồi anh tự ra lệnh cho mình... anh rất mạnh, sẽ không bao giờ anh để xảy ra... sẽ không bao giờ anh làm...

Tôi chưa từng thấy anh khổ sở khi phải tìm cách diễn đạt tâm trạng đến như vậy... trông anh giống hết như một con người thực thụ...

- Thế bây giờ hết có thể rồi hả?

- Lý trí là mạnh nhất, Bella ạ - Edward nhẹ nhàng đáp lại và mỉm cười, những chiếc răng trắng lấp lánh, bất kể chúng tôi đang ngồi trong bóng đêm.

- Ồ, đơn giản quá nhỉ - Tôi tỏ vẻ khâm phục.

Edward ghéch đầu ra đằng sau, phá ra cười, tiếng cười rất khẽ...khẽ như một tiếng thì thầm nhưng rất hồ hởi.

- Ừ, chỉ có em mới thấy đơn giản thôi! – Anh nhẹ nhàng chỉnh lại và quệt nhẹ ngón tay vào mũi tôi.

Nhưng bất thần gương mặt anh bỗng trở nên nghiêm nghị.

- ANh đang cố gắng – Edward thì thầm, giọng nói tràn đầy nỗi thống khổ - Nhưng nếu...một lúc nào đó, anh không chịu được...Có lẽ anh sẽ ra đi.

Tôi cau mày lại, tôi không thích nói đến chia ly.

- Ngày mai sẽ khó khăn hơn – Edward tiếp tục nói – Cả ngày hôm nay, đầu óc anh tràn ngập mùi hương của em rồi, càng lúc anh lại càng trở nên mê mẩn. Nếu phải xa em một khoảng thời gian dài như vậy, Anh lại phải bắt đầu lại từ đầu, dù rằng không đến nỗi khổ sở như ngày đầu tiên gặp em. Anh nghĩ vậy.

- Thế thì anh đừng bỏ đi – Tôi khẩn khoản.

- Điều đó thích hợp với anh hơn – Edward trả lời, gương mặt anh giãn ra bằng một nụ cười hồn hậu – Mang còng đến đây đi...anh sẽ là tù nhân của mẹ – Nói rồi, anh nắm lấy hai cổ tay của tôi minh họa, tiếng cười một lần nữa vang lên, nhưng lần này lại thánh thót hết như tiếng đàn. Tối nay, Edward cười rất nhiều, từ hồi quen nhau đến giờ, hôm nay là ngày đầu tiên tôi thấy anh cười nhiều như vậy.

- Trông anh có vẻ...lạc quan hơn ngày thường – Tôi nhận xét – Chưa bao giờ em thấy anh như vậy cả.

- Ừa, chẳng phải con người thường như vậy hay sao? – Edward mỉm cười – Mỗi tình đầu khiến con người ta lâng lâng bay bổng mà. Điều đó thật lạ lùng, phải không, nó không giống với những gì anh đã đọc hay xem trên phim ảnh.

- Vâng, rất khác – Tôi gạt đầu đồng ý – Tuyệt vời hơn em tưởng nhiều.

- Chẳng hạn như... - Anh lại lên tiếng, lần này rất liến thoắng, tôi phải tập trung lắm mới stheo kịp được anh - ...cảm giác ghen tuông. Anh đã đọc về nó cả trăm lần, xem cácdieenx viên diễn tâm trạng đó trong cả ngàn bộ phim và các vở kịch khác nhau. Anh những tưởng mình hiểu cảm giác đó rõ ràng lắm. Vậy mà nó lại khiến anh ngỡ ngàng... - Nói đến đây, Edward nhăn mặt – Em có nhớ nagyf Mike mời em đi khiêu vũ không?

Tôi khẽ gật đầu, mặc dù tôi nhớ cài ngày đó vì một lý do khác.

- Đó là ngày anh bắt đầu nói chuyện lại với em.

- Anh ngạc nhiên là trong lòng mình lại nổ bùng một ngọn lửa oán giận, gần như là điên tiết...Ban đầu, anh không hiểu được cảm xúc đó. Sau đó, tâm trạng anh lại càng trở nên tồi tệ hơn khi không biết em đang nghĩ gì, tại sao em lại từ chối cậu ta. Đó đơn thuần chỉ là vì cô bạn của em? Hay là em đã có ai khác? Anh hiểu mình không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của em. Anh đã cố không quan tâm.

- Thế là xảy ra chuyện các xe nối đuôi nhau thành hàng dài...- Kể đến đây, Edward lại phá ra cười khúc khích... Còn tôi thì chỉ biết ngồi im mà...cau mày một mình trong bóng đêm.

- Anh đã đợi, trong lòng nôn nóng một cách khác thường, chờ xem em sẽ nói gì với họ, để xem thái độ của em. Anh không phủ nhận là mình đã thờ phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy vẻ mặt như đưa đám của em; nhưng anh vẫn không chắc lắm.

Đó là đêm đầu tiên anh đến đây. Cả đêm hôm ấy, trong lúc ngắm nhìn em ngủ, tâm can anh đã bị giằng xé dữ dội giữa những gì anh cho là đúng như đạo đức luân thường, với điều anh muốn. Anh hiểu nếu mình cứ mãi lảng tránh em như một điều nên làm hay bỏ đi một vài năm cho đến khi em rời khỏi thị trấn này, thì thế nào một ngày nào đó em cũng sẽ nói "vâng" với Mike, không thì cũng là với người khác. Ý nghĩ đó khiến anh bức tức không chịu được.

Rồi bất thần, anh nghe thấy em gọi tên anh. Em phát âm rất rõ ràng. Ban đầu, anh tưởng là em đã thức giấc. Nhưng thấy em cứ trở người không dứt, gọi tên anh thêm một lần nữa, rồi thờ dài. Trong anh lại ngập tràn một cảm xúc khác: sững sốt, mềm lòng, và thiếu tự tin. Khi ấy, anh mới hiểu mình đã không còn có thể lảng tránh em được nữa – Edward bỗng im bật, có lẽ đang lắng nghe nhịp tim của tôi khi không lại rộn lên một cách khác thường.

Nhưng ghen tuông...đó là một cảm giác lạ lung. ANh không ngờ là nó lại ghê gớm đến như thế. Và hoàn toàn không có điểm dừng! Vừa nãy, khi bố em hỏi về cái tên Mike Newton ấy... - Edward lắc đầu một cách giận dữ.

- Ôi trời, lẽ ra em phải biết là anh đang lắng nghe... - Tôi rên rỉ.

- Tất nhiên.

- Điều đó khiến anh ghen ư, thật vậy sao?

- Cảm xúc này anh chưa trải qua bao giờ; em đang dần dần khôi phục lại bản tính con người trong anh đấy. mọi thứ sẽ trở nên thái quá vì nó rất mới mẻ.

- Anh hãy nói thật lòng mình nhé – Tôi bắt đầu trêu chọc - ...Mặc dù anh sẽ không thích đâu... Nhưng Rosalie vốn dĩ là dành cho anh...Rosalie là hiện thân của một sắc đẹp thuần khiết. Dù muốn dù không thì em cũng đâu có bì được với chị ấy?

- Không thể phân bì được – Những chiếc răng trắng muốt của Edward lại hiện ra lấp lánh. Một cách dịu dàng, anh kéo tôi vào lòng. Tôi ngồi im, cố gắng điều hòa hơi thở.

- Em biết là mình không bì được – Tôi gục đầu vào ngực anh, lằm bằm – Nên em thấy lạ.

- Tất nhiên là Rosalie rất đẹp, nhưng dù chị ấy không giống như một người chị gái của anh, hay thậm chí Rosalie và Emmett có không thuộc về nhau đi chăng nữa, chị ấy cũng không bằng một phần mười...à không, một phần trăm nét cuốn hút của em đối với anh – Anh trở nên suy tư – Suốt gần chín mươi năm trời, anh phải sống trong sự giằng xé – là một nhân vật đặc biệt hay là một con người thực thụ đây...Không lúc nào là anh thôi tự dẫn dắt mình về điều đó, anh không biết mình đang tìm kiếm điều gì. Và rồi anh chấp nhận bỏ mặc mình, thôi không tìm kiếm gì nữa... vì khi ấy, em vẫn chưa có mặt trên cõi đời này.

- Như vậy thì không hay lắm – Tôi thì ào, vẫn giữ nguyên tư thế rúc đầu vào ngực anh mà lắng nghe hơi thở quyển rũ nhất trên đời – Em không hề chờ đợi gì cả. Vậy tại sao em lại có thể quyết định được mọi thứ một cách dễ dàng như thế?

- Em nói đúng – Edward đồng ý với một niềm phấn khích không che giấu – Anh sẽ cố gắng nhiều hơn nữa...vì em – Nói đến đây, anh buông cổ tay tôi ra, thật dịu dàng, anh vuốt mái tóc tôi, từ trên đỉnh đầu xuống đến chỗ thắt lưng. Còn bàn tay kia của anh thì nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi... - Em đã phải liệu mình từng giây một khi ở bên anh, mà khoảng thời gian ấy có nhiều nhận gì cho cam... Nhưng phải quay lưng với cuộc sống tự nhiên của em, với loài người...Điều đó có đáng không?

- Em không cảm thấy mình bị tước đoạt cái gì cả.

- Chưa đến lúc... - Giọng nói của anh đột nhiên trầm xuống, trở nên buồn man mác. Bất giác, tôi muốn ngả người ra sau để được nhìn ngắm gương mặt của anh, nhưng bàn tay của anh như đang khóa cứng lấy hai cổ tay của tôi.

- Anh làm sao... - Tôi lắp bắp khi cả người anh bỗng sững lại vì kích động, và thật bất ngờ, anh buông tay tôi ra...rồi không thấy anh đâu nữa.

- Năm xuống đi! – Tiếng anh rít lên từ đâu đó trong bóng tối. Tôi cuống quýt nằm lăn ra giường, quàng chăn vào mình, nghiêng người sang một bên, kiểu nằm này vẫn được tôi áp dụng khi ngủ. Vừa đúng lúc đó có tiếng cửa phòng bật mở, bổ ló đầu vào, nghiêng ngó kiểm tra thực hư. Tôi cố thở đều, nằm im như chết.

Thời gian cứ thế trôi qua. Tôi vẫn dỏng tai lên lắng nghe...song không chắc là cánh cửa đã được đóng lại. Vào đúng lúc tôi đang phân vân thì cánh tay của Edward bất ngờ choàng qua người tôi...ở bên dưới tấm chăn, bờ môi tuyệt hảo của anh kề sát bên tai tôi:

- Em là một cô đào quá tệ... Anh có thể đảm bảo với em một trăm phần trăm rằng cái nghề diễn xuất ấy chẳng hợp với em tí nào.

- Anh thật là... Tôi lẩm bẩm, trống ngực lại bắt đầu going lien hồi.

Chỉ thấy anh ngân nga một giai điệu nào đó lạ hoắc, có vẻ như một bài hát ru em.

Rồi đột ngột anh dừng lại.

- Để anh hát ru cho em ngủ nhé.

- Đúng rồi – Tôi phá lên cười thích thú – Để em luôn có cảm giác là anh đang canh giấc cho em!

- Thì đêm nào anh cũng làm thế mà – Anh nhắc cho tôi nhớ.

- Nhưng em đâu có biết là anh đang ở đây đâu – Tôi nũng nịu đáp lại.

- Nhưng nếu em không muốn ngủ... - Anh ngập ngừng, buông lơ lời nói nửa chừng... Mọi hoạt động hô hấp trong người tôi ngay lập tức ngưng lại.

- Nếu em không muốn ngủ thì sao?

Edward cười khúc khích.

- Thì em muốn làm gì?

Tôi không trả lời ngay được.

- Em cũng không biết nữa.

- Bảo cho anh biết khi em quyết định xong nhé.

Từng hơi thở dịu mát của anh phả lên cổ tôi, cái mũi hoàn mỹ của anh mơn dọc theo quai hàm của tôi, khẽ hít vào...

- Anh lại bị mê hoặc rồi.

- ...Chỉ vì anh từ chối thưởng thức rượu vang, nhưng không có nghĩa là anh từ chối luôn cả mùi hương của nó – Edward thì thầm - Ở em toát ra một mùi hương thảo mộc, hệt như mùi hoa oải hương...hay lan Nam Phi vậy – Anh nhận xét – Thơm lắm.

- Ừmmm, giờ ăn đã hết từ lâu rồi mà em vẫn còn thơm phức kia à.

Edward phá ra cười thành tiếng, nhưng liền ngay sau đó anh lại thở dài.

- Em quyết định xong rồi – Tôi bắt sang chuyện khác – Em muốn hiểu thêm về anh hơn.

- Em hỏi đi.

Tôi nghiền ngẫm một chút để đưa ra câu hỏi cần thiết nhất:

- Vì sao anh lại quyết tâm làm điều đó? – Tôi hỏi – Em vẫn không hiểu vì sao anh lại quyết định chọn cách chịu đựng một cách khổ sở để không phải ...sống thật... với thân phận của

mình. Anh đừng hiểu lầm ý em, em rất vui vì anh đã làm điều đó. Chỉ tại em không hiểu vì sao anh lại cảm thấy khó chịu khi mình là chính mình.

Edward ngần ngừ một lát trước khi trả lời:

- Em hỏi rất hay, và em không phải là người đầu tiên đặt ra câu hỏi đó. Trong thế giới của bọn anh, phần đông mọi người đều hài lòng với số phận của mình...trong khi một số khác vẫn tự hỏi tại sao mình lại phải sống như vậy. Em cũng biết rồi đấy, bọn anh đã có giao ước... nhưng như thế không có nghĩa là bọn anh không dám nổi loạn...không dám vượt qua những giới hạn để thực hiện nỗi khát khao không ai muốn. Tất cả chỉ vì...mong muốn giữ lại một chút gì đó gọi là bản chất của con người đã từng có trong mình mà thôi...

Tôi nằm im, toàn thân cứng đờ vì kinh sợ.

- Em ngủ rồi ư? – Sau vài phút không thấy tôi trả lời, anh lên tiếng hỏi.

- Không.

- Em chỉ muốn biết như thế thôi sao?

Tôi liếc mắt sang phía anh.

- Không hoàn toàn như thế.

- Em còn thắc mắc điều gì nữa?

- Tại sao anh lại đọc được suy nghĩ của người khác...Tại sao chỉ có một mình anh? Còn Alice thì lại nhìn thấy trước được tương lai... chuyện đó xảy ra như thế nào?

Tôi cảm nhận được cái nhún vai của Edward trong bóng tối.

- Thật sự bọn anh cũng không biết nữa. Carlisle cho rằng...tất cả bọn anh đều giữ lại những đặc tính mạnh nhất của mình khi bước vào một cuộc sống mới...nơi chúng sẽ lại được tăng cường hơn nữa... giống như ý thức và các giác quan vậy. Ông cho rằng anh đã từng nhạy cảm với suy nghĩ của mọi người xung quanh. Còn Alice thì hay đoán trước những tình huống.

- Thế bác sĩ và những người khác còn lại giữ được những đặc tính gì khi bước vào cuộc sống mới?

- Carlisle giữ được lòng nhân ái. Esme giữ được tình yêu thương mãnh liệt. Emmett giữ được sức mạnh. Rosalie có tính... ngạo cường... nếu không muốn nói là cứng đầu cứng cổ... - Nói tới đây, Edward cười khúc khích – Jasper thì rất thú vị. Hồi chưa bước sang cuộc sống mới, anh ấy có tài hùng biện, thuyết phục người khác làm theo ý mình. Giờ thì Jasper có khả năng quyết định cảm xúc của mọi người xung quanh...chẳng hạn như làm cho cả một đám đông nổi cơn cuồng nộ... hoặc là mụ mị cả đầu óc. Khả năng đó rất khó nhận thấy.

Thật khó tưởng tượng ra những gì anh đang cố thể hiện thành lời. Tôi trở nên tư lự, và Edward thì kiên nhẫn chờ đợi...

- Vậy thì mọi chuyện bắt đầu từ đâu? Bác sĩ Carlisle biến đổi anh, rồi người khác biến đổi ông ấy, mọi chuyện cứ tiếp tục...tiếp tục.

- Ừmmm, vậy thì em bắt nguồn từ đâu? Theo thuyết tiến hóa? Hay đơn thuần chỉ là được tạo nên? Tại sao chúng ta không chịu suy luận theo kiểu sinh tồn của những loài khác nhau...kẻ ăn thịt và con mồi? Hay chẳng, nếu em không tin rằngtaats cả những gì thuộc về thế giới này có thể đều do bản thân nó tự tạo nên, cũng như anh cảm thấy khó mà chấp nhận chính mình, thì cũng khó có thể tin rằng cùng một sức mạnh...mà lại tạo ra được cả các con và cá mập, hải cẩu con và cá voi sát thủ...tạo ra được những kẻ như anh và những người như em.

- Theo nguyên lý như vậy thì em là hải cẩu con, phải không?

- Ừ, đúng – Edward phá ra cười, có một vật gì đó chạm vào đầu tôi...là bờ môi của anh chẳng?

Tôi những muốn quay sang anh, để kiểm chứng mỗi nghi ngờ đó... nhưng không dám. Sợ rằng một cử động nhỏ, bất ngờ của tôi có thể sẽ gây thêm khó khăn cho anh.

- Em đã muốn ngủ chưa? – Edward cất tiếng hỏi, phá tan bầu không gian im lặng trong chốc lát – Hay em lại có thêm những câu hỏi mới?

- Chỉ còn khoảng một hay hai triệu câu hỏi nữa thôi!

- Chúng mình còn có ngày mai, ngày một, rồi ngày một nữa... - Anh nhắc cho tôi nhớ. Bất giác tôi khẽ mỉm cười, phớt phơ tư lự.

- Anh có chắc là sáng mai anh sẽ không biến mất không? – Tôi muốn thẩm định lại cho chắc chắn – Dù sao thì anh cũng hãy còn huyền bí lắm.

- Làm sao mà anh rời bỏ em được – Edward đáp một cách chắc nịch như thể đây là một lời hứa hãn hoi.

- Đêm nay...một câu hỏi nữa thôi... - Tôi đỏ bừng mặt. Bóng tối lúc này chẳng có tác dụng gì...Tôi biết chắc chắn anh có thể cảm nhận được sức ấm bất ngờ xuất hiện bên dưới làn da của tôi.

- Là câu gì?

- Thôi, không có gì. Em suy nghĩ lại rồi.

- Bella, em có quyền hỏi anh bất cứ điều gì cũng được mà.

Thấy tôi vẫn cứ ngậm tằm, anh bắt đầu rên rì:

- Anh cứ nghĩ không đọc được suy nghĩ của em sẽ đỡ bức bối hơn, Nhưng càng ngày anh càng thấy khó chịu về điều ấy.

- Ngược lại, em lại thấy vui vì anh không làm được điều đó. Nội chỉ mỗi việc anh nghe lỏm được những gì em nói trong lúc ngủ đã đủ tệ lắm rồi.

- Thôi mà, Bella, cho anh biết đi – Giọng nói của Edward ngọt lịm như đường...bình thường, chẳng ai lại nỡ bỏ qua một lời năn nỉ quyến rũ như thế.

Nhưng tôi vẫn một mực lắc đầu.

- Nếu em không cho anh biết, anh buộc lòng phải tin rằng em đang cố giấu anh một chuyện gì đó rất tệ- Edward lại cảnh báo một cách ủ ê – Nào, nói cho anh biết đi – Anh lại năn nỉ.

- Thôi thì...- Tôi ngần ngừ, cảm thấy vui vì anh không trông thấy gương mặt của tôi lúc này.

- Ủ...?

- Anh nói rằng Rosalie và Emmett rồi sẽ kết hôn...Có phải ...cuộc hôn nhân đó...cũng giống như người bình thường không?

Nghe xong câu hỏi của tôi, anh phá ra cười ngặt nghẽo, nhẹ nhõm. Đó hoàn toàn không phải là tiếng cười bỡn cợt như mọi khi.

- Đó là điều em thật sự đang quan tâm à?

Không biết tại sao vừa buống ra câu hỏi, lòng dạ của tôi bỗng trở nên bồn chồn, vì vậy không thể trả lời lại câu hỏi của anh được.

- Ủ, anh nghĩ nó cũng giống như vậy – Edward trả lời – Anh đã nói với em rồi, những khát khao của con người đều có cả, chỉ có điều những khát khao đó cháy bỏng mãnh liệt hơn mà thôi...

- Ồ - Tôi chỉ biết đáp lại lời anh có thể thôi.

- Em hỏi câu đó là có ẩn ý gì không?

- Ừm...em chỉ tự hỏi...về anh, về em,.. một ngày nào đó...

Sắc mặt của Edward đột nhiên nghiêm lại, tôi cảm nhận được điều đó qua thân hình bỗng choc cứng đờ của Edward. Tôi cũng bắt đầu đông cứng lại như một phản ứng tự nhiên.

- Anh không nghĩ ...là..là chúng mình có thể...làm được điều ấy.

- Bởi vì anh sẽ gặp khó khăn, khi em cứ..gần gũi như thế sao?

- Đó là cả một vấn đề, Bella à. Nhưng quả thực anh chưa nghĩ đến chuyện đó. Chỉ vì em quá mỏng manh và dễ vỡ như pha lê vậy. Khi chúng mình ở bên nhau, để không làm đau em, mỗi cử chỉ của anh đều có sự đề phòng hẳn hoi. Anh có thể giết chết em rất dễ dàng, Bella à, và hoàn toàn là do tai nạn thôi – Giọng nói thì thào của Edward thật êm ái. Anh nhẹ nhàng đặt bàn tay giá lạnh lên má tôi, ôm lấy nó – Nếu có một phút nào đó anh hấp tấp và không chú ý, lỡ đưa tay ra và đụng vào gương mặt của em, em hoàn toàn có thể bị

vỡ sợ. Em không hình dung nổi là mình mỏng manh đến thế nào đâu, Bella. Anh thì không bao giờ, không bao giờ được phép khinh suất lấy một giây khi gần gũi em.

Anh im lặng một lúc để chờ tôi trả lời, nhưng tôi vẫn giữ im lặng, thái độ đó của tôi làm anh lo lắng

- Em sợ ư? – Anh lên tiếng.

Im lặng một lúc nữa để những lời sắp nói ra nghe có vẻ thật hơn, tôi điềm đạm trả lời.

- Không, em không sao cả.

Có vẻ như anh đang cân nhắc, lựa chọn câu chữ để diễn đạt suy nghĩ của mình.

- Giờ thì tới lượt anh tò mò – Edward lên tiếng, giọng nói trở nên trong hơn – Có bao giờ em...? – Anh bỏ lửng câu hỏi.

- Tất nhiên là chưa – Tôi trả lời, mặt đỏ ửng – Em đã nói với anh là em chưa hề có tình cảm với ai cả, thậm chí chơi thân cũng còn chưa có nữa là.

- Anh biết điều đó... Chỉ vì anh đã đọc qua suy nghĩ của nhiều người rồi. Anh hiểu tình yêu và lòng ham muốn không phải lúc nào cũng đi với nhau.

- Nhưng với em thì chúng đi chung đấy, Suy nghĩ đó lúc nào cũng hiện hữu trong lòng em – Tôi thở dài.

- Tuyệt, ít ra thì chúng mình cũng có chung quan điểm – Anh trả lời, giọng nói tỏ rõ vẻ hài lòng.

- Theo bản tính của con người thực thụ trong anh... - Tôi ấp úng khá lâu. Anh kiên nhẫn chờ đợi - Ừm...cuối cùng, em có lỗi cuốn được anh...theo cách đó không?

Edward bật cười, đưa tay xoa bù mái tóc đã gần như khô hẵn của tôi.

- Có thể anh không phải là một con người theo đúng nghĩa của từ đó... nhưng anh là một người đàn ông – Anh trả lời một cách chắc nịch.

Vô tình tôi ngáp dài.

- Anh đã trả lời xong câu hỏi của mẹ rồi. Giờ thì em phải ngủ thôi – Giọng nói của anh nghiêm lại.

- Em cũng không biết mình có thể ngủ nổi hay không nữa?

- Anh có cần phải rời khỏi đây không ?

- Không ! – Không hiểu sao tôi lại kêu lớn lên như vậy.

Edward phá ra cười ngặt nghẽo rồi bắt đầu ngân nga một bài hát re em xa lạ... Lời ca của thiên sứ...nhẹ nhàng vọng vào hồn tôi.

Lúc bấy giờ tôi mới nhận ra là cơ thể mình hoàn toàn mệt lử, một ngày dài đầy căng thẳng của lý trí và cảm xúc mà trước đây tôi chưa hề trải qua bao giờ đã nhanh chóng rút

kiệt toàn bộ sức lực của tôi...Tôi bắt đầu chìm sâu vào giấc ngủ trong vòng tay giá lạnh của Edward.

Chương 15

Gia đình nhà Cullen

Thứ ánh sáng tĩnh lặng của một ngày đầy mây đã đánh thức tôi dậy. Tôi đang nằm vát tay lên trán, trạng thái ngật ngừ chen lẫn với cảm giác ngờ ngợ. Hình như có một điều gì đó...tôi cố gắng nhớ lại từng hình ảnh của cơn mơ đêm rồi...và không quên buông một lời than vãn. Tôi trở người, hy vọng có thể trở lại giấc mơ cũ. Bất chợt, toàn bộ ký ức của ngày hôm qua bỗng chốc ùa về, xâm chiếm lấy toàn bộ ý thức của tôi.

- Ôi trời ơi! – Tôi bật dậy, ngồi ngay giữa giường...Hành động bất thần khiến đầu óc tôi trở nên váng vất.

- Đầu tóc em bây giờ trông không khác gì một đồng cỏ khô cả...nhưng anh thích như vậy – Giọng nói trầm tĩnh của Edward cất lên từ chiếc ghế bập bênh để ở góc phòng.

- Edward! Anh vẫn còn ở đây ư? – Giọng nói của tôi không giấu được nỗi hoan hỉ, và không kịp suy nghĩ gì thêm, tôi lao ra khỏi giường, chạy đến ôm chầm lấy anh...Đến lúc đó, toàn bộ ý thức của tôi mới kịp nhận ra hành động của mình, tôi chết trân, choáng váng trước tình cảm không còn kiểm soát được ấy. Nhìn vào mắt anh dò tìm thái độ, lòng tôi không giấu được nỗi lo là mình đã khiến anh chưa kịp chuẩn bị tinh thần.

Nhưng đáp lại nỗi lo ấy là một tràng cười ngật nghẻo.

- Tất nhiên rồi – Anh giật mình, nhưng câu trả lời của anh ẩn chứa sự thích thú trước thái độ nồng nhiệt cuat tôi. Một cách âu yếm, anh ôm lấy tôi, xoa nhẹ lên phần lưng đang căng cứng vì ngỡ ngàng nghịu.

Một cách thận trọng, tôi gục đầu lên bờ vai cứng cáp của Edward, khẽ khàng tận hưởng mùi hương thơm ngát.

- Em cứ ngỡ đó là giấc mơ.

- Em đâu có khả năng sáng tạo – Anh bắt đầu chóng gheo.

- Trời, bố em! – Tôi chợt nhớ ra, và tiếp tục không kịp suy nghĩ, tôi vùng ra khỏi lòng anh, chạy đến chỗ cửa phòng.

- Bố em đã rời khỏi nhà được một tiếng đồng hồ rồi...Sau khi đã gắn lại mấy sợi dây cáp dưới mui xe, anh cũng có thể làm được mà. Điều đó khiến anh cảm thấy buồn. Ừm, nếu không thường xuyên mở mui xe lên thì cái xe ấy hay gỡ chứng lắm à?

Tôi tần ngần, trong lòng muốn trở lại bên anh vô hạn, nhưng ngại vì mình chưa đánh răng

rửa mặt gì hết.

- Em đâu có hay bồi rồi, lung túng như vậy vào mỗi buổi sáng đâu – Edward nhận ra ngay điều đó, anh lại mở rộng vòng tay đón chào tôi. Một lời mời thật hấp dẫn, không thể cưỡng lại đư

Chương 8: Chương 8

Cuộc săn

Từng người một lần lượt hiện ra ở phía bìa rừng, mỗi người đi cách nhau khoảng mười mét. Người đàn ông thứ nhất rõ ràng là muốn bước chậm lại, để một người đàn ông khác vượt lên trên. Người đàn ông thứ nhất tỏ thái độ cung kính trước người đàn ông này – một người đàn ông tóc đen, cung cách cho thấy đó là thủ lãnh. Người thứ ba là một phụ nữ. Từ khoảng cách khá xa, tất cả những gì tôi có thể thấy ở cô ta chỉ là một mái tóc đỏ quạch.

Cả ba người dồn hàng lại trước khi tiếp tục cẩn trọng bước từng bước về phía gia đình bác sĩ Carlisle, một kiểu “nể mặt” tự nhiên thường thất ở loài động vật ăn thịt khi phải chạm trán với một nhóm đồng loại xa lạ và đông hơn mình.

Khi họ đã bước tới gần hơn, tôi mới nhận ra được những khác biệt của họ so với gia đình Cullen. Họ được đi như mèo – một dáng đi thận trọng và khó lường. Cả ba người đều mặc những bộ quần áo bình thường, giản dị của khách du lịch: quần jean, áo sơmi cài cúc trễ, may bằng loại vải có thể chịu đựng được thời tiết khắc nghiệt, tuy nhiên, các bộ trang phục của họ thấy rõ là đã sờn sứt, cũ kỹ. Và tất cả họ đều đi chân trần. Hai người đàn ông để tóc ngắn. Trên mái tóc màu cam tươi của người phụ nữ vương đầy lá cây cùng một số mảnh gỗ.

Đôi mắt sắc lẹm của họ cẩn thận quét lên dáng người tao nhã, sang trọng của bác sĩ Carlisle đang đứng giữa Emmett và Jasper, ông thận trọng tiến lên trước để tiếp họ. Giữa bác sĩ và người đàn ông đứng đầu không có vẻ như đang giao thiệp, cả hai chỉ đứng thẳng người mà thôi.

Trong ba người mới đến, người đàn ông đứng đầu có tướng mạo đẹp nhất với nước da màu ô liu có phảng phất vẻ xanh xao đặc trưng và mái tóc đen bóng. Dáng người ông ta hơi đậm, khá vạm vỡ nhưng không thể sánh bằng Emmett (Dĩ nhiên rồi). Ông ta cười thật tươi, để lộ ra những chiếc răng trắng sáng lấp lánh.

Người phụ nữ trông hoang dại hơn, đôi mắt cô ta không ngừng nhìn chòng chọc vào hai người đàn ông đang đứng trước mặt và những người ở xung quanh tôi, mái tóc rối của cô ta khê rung động vì một cơn gió thoảng. Dáng điệu của người phụ nữ này giống mèo, Người đàn ông thứ hai thì có vẻ kín đáo, dáng người anh ta cân đối hơn thủ lãnh, mái tóc nâu nhạt và gương mặt không có nét gì đặc biệt. Đôi mắt anh ta bất động, nhưng sao tôi vẫn cảm thấy đó là đôi mắt chứa nhiều sự cảnh giác nhất.

Mày mắt của họ cũng đặc biệt. Không phải là màu vàng hau màu đen như tôi tưởng, mà là thứ màu đỏ tía, loại màu của rợ vang đỏ buôcônhơ – trông rất nham hiểm và gớm guốc.

Người đàn ông tóc đen vẫn mỉm cười, bước lên phía trước để chào bác sĩ Carlisle.

- Chúng tôi nghĩa ở đây đang có trò chơi – Ông ta lên tiếng, giọng nói khá nhã nhặn với âm điệu là giọng Pháp – Tôi là Laurent, còn đây là Victoria và James – Ông ta chỉ vào hai ma-cà-rông đứng cạnh mình.

- Tôi là Carlisle. Đây là gia đình tôi, Emmett và Jasper, Rosalie, Esme và Alice, Edward và Bellw – Ông chỉ từng người để giới thiệu, gộp chung tôi vào gia đình ông, cố gắng không gây bất kỳ một sự chú ý nào. Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy rợn gáy khi ông gọi tên tôi.

- Ông có thể cho thêm vài người nữa cùng chơi không? = Laurent hỏi một cách thân thiện.

Bác sĩ Carlisle cũng trả lời lịch sự không kém:

- Thật ra, chúng tôi vừa mới chơi xong, Xin hẹn ông một dịp khác vậy. Ông lưu lại vùng này lâu không?

- Chúng tôi đang trở về phương bắc nên cũng muốn tò mò xem ai là hàng xóm của mình. Lâu rồi, chúng tôi chẳng gặp được ai.

- Không, cùng này chẳng có ai, ngoại trừ gia đình tôi và vài khách vắng lai, giống như ông vậy,

Vào không khí căng thẳng bắt đầu chùng xuống theo cuộc nói chuyện xã giao đơn thuần; tôi đoán tác giả vụ này chính là Jasper, anh ta đã dùng khả năng thiên phú của mình để điều khiển bầu không khí.

- Chỗ săn của ông đâu? – Laurent hỏi thăm.

Bác sĩ Carlisle phớt lờ cái ẩn ý đằng sau mỗi quan tâm đó.

- Dãy Olympic này, và thỉnh thoảng là dãy Coastue, chúng tôi đã quen sống ở đây rồi. Một gia đình khác thì sống gần Denali (Alaska).

Laurent hơi ngã người ra sau.

- Quen sống ở đây? Ông xoay sở bằng cách nào hay vậy? – Giọng nói của ông ta chứa đầy vẻ nghi ngờ.

- Sao ông không đến nhà chúng tôi chơi, chúng ta sẽ nói chuyện thoải mái hơn? – bác sĩ Carlisle mời – Chuyện dài lắm.

James và Victoria trở mắt ngạc nhiên khi nghe nói đến từ "nhà", trong khi Laurent giữ được sự tự chủ tốt hơn.

- Ông thật tử tế và hiếu khách- Ông mỉm cười một cách vui vẻ - Chúng tôi cứ mãi săn suốt từ Ontario (Canada) trở xuống, nên không có cơ hội để chăm sóc bản thân – Đôi mắt ông ta chứa đầy vẻ thán phục khi ngắm nhìn dáng vẻ tao nhã của bác sĩ Carlisle.

- Xin ông cứ tự nhiên cho, nhưng chúng tôi sẽ rất biết ơn nếu ông không chọn săn ở vùng

này. Chúng tôi đang sống kín đáo, mong ông hiểu cho – bác sĩ Carlisle giải thích.

- Vâng, dĩ nhiên rồi – Laurent gật đầu – Dĩ nhiên là chúng tôi sẽ không bao giờ xâm phạm đến lãnh địa của ông. Chúng tôi chỉ ăn uống bên ngoài Seattle thôi – Ông ta phá ra cười ngặt nghẽo. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

- Để chúng tôi chỉ đường cho ông nếu ông muốn đến chơi... À, Ammett và Alice, các con ra với Edward và Bella để lấy xe Jeep đi- Bác sĩ Carlisle nói thêm.

Trong lúc bác sĩ nói, dường như cùng lúc đã xảy ra ba sự việc. Một làn gió nhẹ mơn man tóc tôi, làm cho những lọn tóc lay động phơ phất. Thân hình của Edward trở nên đông cứng. Người đàn ông thứ hai, James, đột nhiên quay phắt đầu lại, ánh mắt nhìn xóay vào tôi, đầu mũi anh ta hơi động đậy.

Hai kẻ không mời mà đến cũng sững người khi James trở nên tròn trành, đầu hơi chúi về phía trước. Edward nghiêng rặng, cả thân người anh co lại trong tư thế phòng thủ, từ trong cổ họng của anh bỗng phát ra những tiếng kêu... Đó không phải là tiếng kêu tôi nghe thấy khi anh chòng ghẹo tôi lúc sáng, mà là một thứ tiếng gầm gừ đe dọa thật đáng sợ mà trước đây tôi chưa từng nghe qua bao giờ. Cái lạnh từ đâu bỗng cuất hiện, chạy dọc từ đỉnh đầu xuống tới tận gót chân.

- Cái gì đấy? – Laurent há hốc miệng đầy ngạc nhiên. Cả James và cả Edward đều đang ở trong tư thế bị kích động, không ai chịu thua ai. James chỉ hơi nhích người đi một chút, Edward liền rướn ngay người tới tức thì.

- Cô bé đi với chúng tôi – bác sĩ Carlisle lên tiếng giải thích với James, từ chối một cách dứt khoát. Dường như Laurent không nhay hơi người bằng James, nhưng giờ thì ông ta cũng đã đoán ra.

- Ông mang theo cả bữa ăn nhẹ à? – Ông ta hỏi lại, tò mò dợm bước đến chỗ tôi.

Edward gầm gừ một cách hung tợn, và đáng sợ hơn, đôi môi anh co lại, những chiếc răng trắng lóa lộ hẳn ra, Laurent lập tức lùi lại.

- Tôi đã nói rằng cô gái đi chung với chúng tôi – bác sĩ Carlisle lặp lại, giọng nói bắt đầu gay gắt.

- Nhưng đó là con người mà – Laurent phản kháng lại. Giọng nói không lộ vẻ hung hăng, chỉ đơn thuần biểu lộ thái độ kinh ngạc.

- Đúng vậy – Emmett đứng bên cạnh bác sĩ Carlisle lên tiếng, đôi mắt anh ta nhìn xóay thẳng vào James. Ngay lập tức, James đứng thẳng người dậy, tuy không còn lộ vẻ hung hăng như lúc ban đầu nữa nhưng anh ta vẫn chưa rời mắt khỏi tôi, hai cánh mũi vẫn còn phập phồng. Edward thì căng cứng như một con sư tử trước mặt tôi.

Laurent lại lên tiếng, giọng nói của ông ta thật nhẹ nhàng, hòng xoa dịu bầu không khí thù

hắn đang bao phủ toàn sân bóng.

- Có lẽ chúng ta cần hiểu nhau hơn.

- Vâng, đúng vậy – Giọng nói của bác sĩ Carlisle trở lại điềm tĩnh.

- Nhưng chúng tôi vẫn xin đón nhận lời mời của ông – Đôi mắt của ông ta nhìn đá sang tôi rồi trở lại nhìn bác sĩ – Và dĩ nhiên chúng tôi sẽ không làm hại cô gái này. Chúng tôi sẽ không sẵn trên lãnh thổ của ông như tôi đã nói.

James ngỡ ngàng nhìn Laurent, tỏ ý bức dọc rồi đá mắt sang Victoria, cô ta cũng nhìn lại James, đôi mắt cũng bày tỏ sự khó chịu không kém.

Bác sĩ Carlisle dè chừng thái độ cởi mở của Laurent một lúc sau mới chịu lên tiếng.

- Chúng tôi sẽ chỉ đường cho ông. Jasper, Rosalie, Esme? – bác sĩ cất tiếng gọi. Mọi người ngay lập tức bước lại gần, đồng thời cũng che luôn tôi. Một cách nhẹ nhàng, Alice từ từ tiến đến bên cạnh tôi, Emmett cũng chậm rãi lui xuống, ánh mắt vẫn còn canh chừng James.

- Đi nào, Bella – Giọng nói của Edward thật nhỏ và ảm đạm.

Từ nãy đến giờ tôi đang chôn chân xuống đất, nỗi sợ hãi đã khiến cho toàn thân tôi cứng đờ bất động, đến độ Edward phải nắm lấy khuỷa tay tôi mà kéo tôi ra khỏi trạng thái bán thần đó. Alice và Emmett cũng rút lui theo chúng tôi. Đôi chân tôi cứ riu vào nhau khi đi bên Edward, đầu óc vẫn còn váng vất vì sợ. Tôi không rõ những người còn lại đã rời khỏi sân bóng hay chưa. Thái độ mất kiên nhẫn của Edward lộ ra rất rõ khi chúng tôi cứ bước đi chậm chạp như những con người bình thường để đến bìa rừng.

Vừa khuất sau vài thân cây, Edward đã thả ngay tôi lên lưng anh. Và tôi ôm ghì lấy anh bằng tất cả sức lực còn lại khi anh bắt đầu chạy, Emmett và Alice cũng chạy theo sau. Tôi cúi gằm mặt xuống, đôi mắt mờ thao láo vì sợ, không thể nhắm lại được. Mọi người lao đi vun vút trong khu rừng đen kịt như những hồn ma. Những cảm xúc thường ám ảnh Edward mỗi khi cống tôi chạy như thế này dường như không còn nữa, thay vào đó, cơn thịnh nộ như thiêu đốt tâm can đã làm cho guồng chân anh trở nên nhanh hơn. Ngay cả khi đang phải cống tôi trên lưng, anh cũng bỏ Alice và Emmett lại phía sau một quãng.

Chúng tôi đến chiếc xe jeep sau một khoảng thời gian không đáng kể, Edward hơi chậm lại một chút khi đặt tôi ngồi vào băng ghế sau.

- Thắt dây an toàn cho cô ấy – Anh hét lên với Emmett lúc này đang chui vào xe ngồi cạnh tôi.

Lúc này, Alice đã ngồi vào ghế trước, và Edward khởi động máy. Chúng tôi bật người ra sau, rồi lắc lư khi chiếc xe lao nhanh trên con đường quanh co, uốn lượn.

Tôi nghe thấy anh càu nhàu điều gì đó không rõ.

Lần này, chuyến đi trở nên đáng sợ hơn khi quanh ta là bóng tối đen ngòm. Emmett và

Alice nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, cảnh giác.

Rồi chúng tôi cũng ra tới đường quốc lộ, chiếc xe tăng tốc vọt lên phía trước. Cảnh vật xung quanh đã có thể nhìn thấy rõ hơn. Chúng tôi đang đi về phía nam, cách xa Forks.

- Chúng ta đang đi đâu thế này? – Tôi lên tiếng hỏi. Không có ai trả lời. Thậm chí cũng chẳng có ai nhìn tôi.

- Trời ơi, Edward! Anh đang đưa em đi đâu vậy?

- Bọn anh sẽ đưa em rời xa chỗ này – xa thật xa – Anh không hề ngoái lại, hai mắt vẫn chăm chú quan sát đường. Đồng hồ tốc độ đang chỉ một trăm lẻ năm dặm một giờ.

- Anh quay xe lại đi! Anh phải đưa em về nhà! – Tôi hét lên, cố vùng vẫy thoát khỏi “bộ yên cương” ngớ ngẩn.

- Emmett – Edward chỉ thốt lên có bấy nhiêu.

Ngày tức khắc, Emmett dùng bàn tay hộ pháp của mình nắm lấy tôi.

- Không! Edward! Không được, anh không được làm thế.

- Anh phải làm thế, Bella, giờ thì em hãy ngồi yên.

- Không! Anh phải chở em về... Bố em sẽ gọi FBI. Họ sẽ điều tra gia đình anh... Carlisle và Esme! Tất cả các anh sẽ phải bỏ trốn, suốt đời sẽ phải trốn chui trốn nhủi!

- Bình tĩnh lại nào Bella – Giọng nói của anh lạnh tanh – Trước đây, bọn anh đã từng sống như vậy rồi.

- Đừng làm như thế với em! Anh không thể phá hủy mọi thứ của em được – Tôi cố vùng thoát, nhưng chỉ vô ích.

Alice lên tiếng:

- Edward, tấp vào lề đường đi.

Edward chỉ cau có nhìn cô, chân anh lại nhấn ga tăng tốc.

- Edward, chúng ta hãy bàn lại chuyện này cho kỹ đã.

- Em không hiểu đâu- Anh gầm lên một cách tuyệt vọng. Tôi chưa bao giờ nghe anh hét lớn như vậy cả; tiếng hét đinh tai nhức óc muốn phá vỡ cả chiếc xe. Đồng hồ tốc độ đang chỉ một trăm mười lăm dặm một giờ - Hẳn là kẻ săn người, Alice à, em có thấy không?

Hẳn là kẻ săn người!

Tôi cảm thấy ngồi bên cạnh mình, Emmett đang đông cứng người lại, phải chăng đó là phản ứng của anh ta trước lời nói của Edward. Hình như cả ba người họ biết một điều gì đó rõ hơn tôi. Tôi rất muốn hỏi, nhưng rõ ràng đây không phải là dịp tốt.

- Tấp xe vào lề đường, Edward – Giọng nói của Alice vừa phải, nhưng chứa đầy sức mạnh mà tôi chưa lần nào nghe qua.

Đồng hồ tốc độ đang nhích lên một trăm hai mươi dặm một giờ.

- Nghe em đi, Edward.

- Nghe anh đây, Alice. Anh đã đọc được suy nghĩ của hã. Lần theo con mồi, đấy, tất cả những gì ám ảnh hã, tràn ngập trong suy nghĩ của hã chỉ là thể thôi đấy... Và hã muốn cô ấy, Alice ạ... Cô ấy, chỉ là cô ấy thôi... Tối nay, hã sẽ bắt đầu săn.

- Nhưng hã đâu có biết là ở đâu...

Edward cắt ngang lời Alice.

- Thế em nghĩ hã sẽ mất khoảng độ bao lâu để đánh hơi thấy cô ấy trong cái trị trấn này? Kế hoạch của hã đã định, từ trước khi tên Laurent kia mở miệng ra nữa kia.

- Tôi bắt đầu thở dốc...khi hiểu rằng mùi hương của mình sẽ dẫn đến đâu.

- Trời ơi Charlie! Anh không thể bỏ mặc bố em ở đó được! Anh không thể bỏ mặc bố em! – Tôi lại bắt đầu vùng khỏi “bộ yên cương”

- Bạn ấy nói đúng – Alice trả lời.

Chiếc xe hơi đã bắt đầu giảm tốc độ.

- Chúng ta hãy xem xét lại tất cả những chọn lựa, chỉ một chút thôi – Alice dỗ dành.

Chiếc xe hơi lại giảm tốc độ, lần này rõ rệt hơn, và rồi bánh xe bỗng rít lên khi dừng lại đột ngột bên lề đường. Tôi đang nghiên ngả trong bộ khóa dây chạt bật hã ra sau.

- Không còn lựa chọn nào cả - Edward nói như rít lên.

- Em sẽ không đời nào bỏ bố em đâu! – Tôi hét lên.

Nhưng anh vẫn lờ phắt lời khẳng định của tôi.

- Chúng ta phải đưa cỗ ấy trở lại – Cuối cùng, Emmett cũng lên tiếng.

- Không – Edward đáp lại một cách dứt khoát.

- Hã chẳng phải là đối thủ của bọn mình, Edward. Hã không thể nào đụng đến cô ấy được.

- Nhưng hã sẽ chờ.

Emmett mỉm cười:

- Anh cũng chờ luôn.

- Anh đâu có thấy... nên làm sao anh hiểu được. Một khi hã đã quyết tâm săn đuổi, thì hã sẽ không bao giờ từ bỏ. Trừ khi chúng ta giết hã mà thôi.

Có vẻ Emmett không ngạc nhiên trước ý kiến đó.

- Đó cũng là một lựa chọn.

- Còn người phụ nữ. Cô ta cũng đi với hã. Sẽ là một cuộc chiến thực sự, và đừng quên tên thủ lĩnh cùng đi với chúng.

- Chúng mình có đủ người mà.

- Vẫn còn có lựa chọn khác – Alice góp lời.

Edward ném liềm cho cô một cái nhìn này lửa, giọng nói của anh câu bản:

- Không – còn – lựa – chọn – nào – khác – cả!

Cả Emmett, cả tôi đều trở mắt ra nhìn Edward, trong kho đó, Alice vẫn tỏ ra thản nhiên. Không gian chìm trong im lặng đến cả một lúc lâu khi Edward và Alice cứ thế nhìn nhau không rời.

Đến lúc tôi phải xen vào:

- Có ai muốn nghe quyết định của tôi không?

- Không – Edward càu nhàu. Alice nhìn trần trối vào anh mình, cuối cùng, Ánh mắt đó trở nên căm phẫn.

- Nghe em nói này – Tôi năn nỉ - Anh đưa em về nhà đi.

- Khống – Edward cắt ngang.

Tôi nhìn anh trần trối, trong lúc miệng vẫn không ngừng nói:

- Anh đưa em về nhà. Em sẽ nói với bố là em muốn về Phoenix. Rồi em thu dọn hành lý. Chúng ta cứ chờ cho bọn săn người kia nhìn theo rồi thì chúng ta sẽ chạy. Hẳn sẽ đi theo chúng ta và để yên cho bố em. Bố em sẽ không gọi FBI đến nhà anh. Sau đó, anh muốn đưa em đến bất cứ nơi quái dị nào thì cứ việc.

Tất cả mọi người đều nhất loạt quay sang nhìn tôi, có vẻ bị choáng.

- Cũng không phải là một ý kiến tệ - Emmett ngạc nhiên thấy rõ trước sự thông minh đột xuất đến bất ngờ của tôi.

- Có lẽ sẽ hiệu nghiệm đấy... Bọn mình đâu thể để bố cô ấy ở lại mà không được bảo vệ gì. Anh cũng biết điều đó mà – Alice lên tiếng.

Bây giờ tất cả mọi người lại đổ dồn cặp mắt vào Edward.

- Quá nguy hiểm...anh không muốn để tên đó ở gần Bella trong vòng bán kính một trăm dặm.

Emmett nói xen vào một cách tự tin:

- Edward, làm sao tên đó có thể bước qua xác của bọn mình được.

Alice trầm tư lấy cả phút:

- Em không nhìn thấy hẳn tấn công. Hẳn chỉ kiên nhẫn đợi bọn mình rời mắt khỏi Bella thôi.

- Và hẳn sẽ không chịu ngồi yên mà chờ đợi hoài một cách ngớ ngẩn như thế đâu.

- Em yêu cầu anh đưa em về - Tôi có nói cứng giọng.

Edward ấn mấy ngón tay vào thái dương, mắt nhắm nghiền.

- Làn ơn đi – Giọng nói của tôi lại hạ thấp xuống.

Và anh đã người mắt lên, giọng nói cũng mệt mỏi không kém gì tôi:

- Tối nay, em sẽ phải rời khỏi đây, dù tên ác quỷ kia có nhìn thấy em hay không. Em nói với bố là em không thể ở lại Forks thêm một phút nào nữa. Em cứ bịa đặt một lý do nào đó cũng được. Cố gắng thu gom thật nhanh nhưng đồ gì mà tay em chạm đến trước nhất, rồi chui ngay vào xe tải giùm anh. Anh không cần biết bố sẽ nói những gì với em, nhưng em chỉ có mười lăm phút để bước ra khỏi cửa thôi đấy.

Chiếc xe Jeep lại lồng lên, chúng tôi lại té rạt khi anh quặt gấp, các bánh xe bị sát mạnh xuống mặt đường, kêu rìn rít. Kim đồng hồ đo tốc độ lại được dịp chuyển động.

- Emmett? – Tôi lên tiếng, mắt nhìn xuống đội tay của mình.

- Ôi, xin lỗi – Nói rồi Emmett buông tay tôi ra.

Sau vài phút, tất cả chình trong im lặng, chỉ có mỗi tiếng động cơ xe lướt thật ngọt trên mặt đường. Edward lại lên tiếng:

- Tôi tính như vậy. Khi chúng ta đến nhà của Charlie, nếu tên ác quỷ không có mặt ở đó, tôi sẽ đưa cô ấy đến tận cửa. Và cô ấy sẽ có mười lăm phút – Anh liếc mắt nhìn tôi trên chiếc kính chiếu hậu – Emmett, anh đứng canh phía ngoài. Alice, em canh chiếc xe tải. Còn tôi sẽ canh trong nhà chúng nào mà cô ấy còn ở trong đó. Và sau khi cô ấy đã rời khỏi nhà, hai người hãy lái chiếc xe jeep về nhà và kể lại với Carlisle nhé!.

- Không có chuyện đó đâu – Emmett xen vào – Anh sẽ đi với em.

- Xem nào, Emmett, anh nghĩ lại đi. Em không biết mình sẽ đi bao lâu đâu.

- Chùng nào còn phải trốn chạy như vậy, chúng đó anh vẫn còn phải bên cạnh mọi người. Edward thờ dãi.

- Còn nếu tên ác quỷ đã có mặt ở đó rồi – Anh tiếp tục nói – thì chúng ta vẫn cứ lái xe.

- Bọn mình sẽ có mặt ở nhà Bella trước hẵn – Alice trả lời một cách tự tin.

Hình như Edward cũng tin như vậy. Cho dù giữa anh và Alice đã từng xảy ra chuyện xích mích, thì giờ đây, mọi ngờ vực về cô ở nơi anh đã được xí xóa hết.

- Thế còn chiếc xe jeep? – Cô hỏi

Anh trả lời một cách dứt khoát.

- Em sẽ lái về nhà.

- Không, em không làm thế đâu – Alice phản đối bằng một thái độ bình tĩnh.

Hình như ở đây có một điều gì đó khá kỳ lạ.

- Tôi xin nói trường là chiếc xe tải của tôi không thể nhét vừa cả bốn người chúng ta đâu – Tôi thì thào.

Có vẻ như Edward không nghe thấy lời tôi nói.

- Tôi nghĩ mọi người cứ để tôi đi một mình, sẽ không sao đâu – Tôi hạ thấp giọng hơn

nữa.

Và lần này thì có lẽ là anh đã nghe thấy.

- Bella, làm ơn làm theo lời anh đi, chỉ một lần này thôi – Lời lẽ của anh thốt ra giữa hai quai hàm đang siết chặt lại.

- Anh nghe đây, bố em không đến nỗi gốc đến thế đâu – Tôi phản kháng – Nếu ngày mai, anh không có mặt trong thị trấn, thế nào mà bố em chẳng nghi ngờ chứ.

- Chuyện đó chẳng hề hấn gì. Chúng ta chỉ làm sao cho bố em an toàn là được, đó mới là toàn bộ vấn đề.

- Thế còn tên sẵn người kia thì sao? Tối nay, hấn đã trông thấy phản ứng của anh rồi. Hấn biết là anh đang ở bên cạnh em, dù anh có ở đâu thì cũng vậy.

Emmett quay sang nhìn tôi, một lần nữa anh ta lại tỏ ra kinh ngạc khi thấy tôi thể hiện sự thông minh một cách xuất thần.

- Edward, em nghe lời cô ấy đi – Anh ta cố thuyết phục – Anh nghĩ là cô ấy nói đúng đấy.

- Ừ, em cũng nghĩ vậy – Alice gật đầu tán thành.

- Anh không thể làm như vậy được – Giọng nói của Edward lạnh như băng.

- Emmett cũng sẽ ở lại – Tôi tiếp tục nói – Hấn đã chú ý tới Emmett rồi.

- Cái gì? – Emmett tró mắt nhìn tôi.

- Ừ, nếu Emmett ở lại thì hấn còn có người mà kiêng – Alice gật gù.

Edward quay sang nhìn cô một cách nghi ngại:

- Em nghĩ là anh sẽ để cô ấy đi 1 mình à?

- Tất nhiên là không – Alice trả lời – Jasper và em sẽ đưa bạn ấy đi.

- Anh không thể làm như vậy được – Edward lặp lại, nhưng lần này, giọng nói của anh đã có phần phật một chút sự cam chịu. Có thể là anh cũng bắt đầu cảm thấy như vậy là hợp lý nhất.

Tôi có gắng thuyết phục thêm:

- Anh hãy rảnh ở lại khoảng một tuần – Chợt nhận ra thái độ của anh trên kính chiếu hậu, tôi vội sửa lại – độ vài ngày. Để bố tin là anh không bắt cóc em, và để tên James kia hiểu rằng hấn đang thực hiện một cuộc theo đuổi viễn vông. Cuối cùng, khi chắc chắn rằng hấn đã mất dấu em, hãy đến đón em. Tất nhiên là vẫn phải đi đường vòng, khi ấy, Jasper và Alice cũng sẽ về nhà.

Tôi có thể đánh cược là Edward đang cân nhắc chuyện này.

- Đón em ở đâu?

- Ở Phoenix (Chứ em còn biết đi đâu nữa)

- Không được. Hấn sẽ nghe và biết được đó là nơi em đến – Anh trả lời một cách sőt ruột.

- Anh đang phải làm cho hắn thấy rõ ràng đây là một trò bịp. Hắn phải được biết là hắn nghe thấy gì tụi mình cũng nắm được hết. Hắn sẽ không thể ngờ rằng em giương đông mà cũng kích đông luôn.

- Cô ấy đúng là một kẻ mưu ma chước quỷ- Emmett phá ra cười khúc khích.

- Thế lẽ điều ấy không hiệu nghiệm thì sao.

- Ở Phoenix có cả trăm triệu người kia mà – Tôi báo cho anh biết.

- Chẳng khó khăn gì khi tìm một quyển danh bạ điện thoại đâu.

- Em đâu có về nhà.

- Hà? – Anh ngạc nhiên, giọng nói chứa đầy nỗi lo ngại.

- Em rành rẽ đường xá ở đó mà, lẽ nào lại chẳng tìm được cho mình một chỗ trú ẩn sao.

- Edward, đừng quên rằng tụi em cùng đi với bạn ấy – Alice nhắc cho Edward nhớ.

- Thế em và Jasper sẽ làm gì ở Phoenix? – Anh hỏi một cách gắt gỏng.

- Ru rú trong nhà, không bỏ đi đâu hết.

- Anh cũng đang nghĩ đến điều đó – Emmett nghĩ đến James, chắc chắn là như thế.

- Im đi, Emmett!

- Xem nào, nếu chúng ta cứ cố sức ngăn chân hắn, để Bella thoải mái ở lại thị trấn, thì thế nào cũng sẽ có người bị hương... Không là cô ấy thì cũng là em khi đang cố gắng bảo vệ cô ấy. Bây giờ, nếu chúng ta cứ bỏ mặc hắn...- Emmett ngừng lại, chậm rãi mỉm cười.

Vậy là tôi đã nghĩ đúng.

Chiếc xe jeep bắt đầu tiến vào thị trấn. Mặc dù từ nãy đến giờ, tôi nói năng rất hùng hồn, nhưng tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được những sợi tóc của mình đang dựng đứng hết cả lên. Chạnh lòng nghĩ đến bố phải một mình lui cui ở nhà, tôi cố gắng tự động viên mình phải dũng cảm lên.

- Bella – Edward lên tiếng, giọng nói của anh nghe thật hiền. Alice và Emmett nhìn ra ngoài cửa sổ - Nếu em có bất kỳ mệnh hệ nào...dù nhỏ dù lớn...em cũng không phải là người chịu trách nhiệm duy nhất. Em có hiểu không?

- Vâng – Tôi nuốt ực không khí vào trong họng.

Edward quay sang Alice, hỏi:

- Liệu Jasper có làm được không?

- Hãy tin anh ấy, Edward ạ. Anh ấy sẽ làm rất rất tốt. Rồi mọi thứ sẽ được chứng minh.

- Liệu em có làm được không? –Anh lại hỏi.

Chương 9: Chương 9

Cuộc săn

Từng người một lần lượt hiện ra ở phía bìa rừng, mỗi người đi cách nhau khoảng mười mét. Người đàn ông thứ nhất rõ ràng là muốn bước chậm lại, để một người đàn ông khác vượt lên trên. Người đàn ông thứ nhất tỏ thái độ cung kính trước người đàn ông này – một người đàn ông tóc đen, cung cách cho thấy đó là thủ lãnh. Người thứ ba là một phụ nữ. Từ khoảng cách khá xa, tất cả những gì tôi có thể thấy ở cô ta chỉ là một mái tóc đỏ quạch.

Cả ba người dồn hàng lại trước khi tiếp tục cẩn trọng bước từng bước về phía gia đình bác sĩ Carlisle, một kiểu “nể mặt” tự nhiên thường thất ở loài động vật ăn thịt khi phải chạm trán với một nhóm đồng loại xa lạ và đông hơn mình.

Khi họ đã bước tới gần hơn, tôi mới nhận ra được những khác biệt của họ so với gia đình Cullen. Họ được đi như mèo – một dáng đi thận trọng và khó lường. Cả ba người đều mặc những bộ quần áo bình thường, giản dị của khách du lịch: quần jean, áo sơ mi cài cúc trễ, may bằng loại vải có thể chịu đựng được thời tiết khắc nghiệt, tuy nhiên, các bộ trang phục của họ thấy rõ là đã sờn sợt, cũ kỹ. Và tất cả họ đều đi chân trần. Hai người đàn ông để tóc ngắn. Trên mái tóc màu cam tươi của người phụ nữ vương đầy lá cây cùng một số mảnh gỗ.

Đôi mắt sắc lẹm của họ cẩn thận quét lên dáng người tao nhã, sang trọng của bác sĩ Carlisle đang đứng giữa Emmett và Jasper, ông thận trọng tiến lên trước để tiếp họ. Giữa bác sĩ và người đàn ông đứng đầu không có vẻ như đang giao thiệp, cả hai chỉ đứng thẳng người mà thôi.

Trong ba người mới đến, người đàn ông đứng đầu có tướng mạo đẹp nhất với nước da màu ô liu có phảng phất vẻ xanh xao đặc trưng và mái tóc đen bóng. Dáng người ông ta hơi đậm, khá vạm vỡ nhưng không thể sánh bằng Emmett (Dĩ nhiên rồi). Ông ta cười thật tươi, để lộ ra những chiếc răng trắng sáng lấp lánh.

Người phụ nữ trông hoang dại hơn, đôi mắt cô ta không ngừng nhìn chòng chọc vào hai người đàn ông đang đứng trước mặt và những người ở xung quanh tôi, mái tóc rối của cô ta khê rung động vì một cơn gió thoảng. Dáng điệu của người phụ nữ này giống mèo, Người đàn ông thứ hai thì có vẻ kín đáo, dáng người anh ta cân đối hơn thủ lãnh, mái tóc nâu nhạt và gương mặt không có nét gì đặc biệt. Đôi mắt anh ta bất động, nhưng sao tôi vẫn cảm thấy đó là đôi mắt chứa nhiều sự cảnh giác nhất.

Mày mắt của họ cũng đặc biệt. Không phải là màu vàng hau màu đen như tôi tưởng, mà là thứ màu đỏ tía, loại màu của rợ vang đỏ buôcônhơ – trông rất nham hiểm và gớm guốc.

Người đàn ông tóc đen vẫn mỉm cười, bước lên phía trước để chào bác sĩ Carlisle.

- Chúng tôi nghĩa ở đây đang có trò chơi – Ông ta lên tiếng, giọng nói khá nhã nhặn với âm điệu là giọng Pháp – Tôi là Laurent, còn đây là Victoria và James – Ông ta chỉ vào hai ma-cà-rông đứng cạnh mình.

- Tôi là Carlisle. Đây là gia đình tôi, Emmett và Jasper, Rosalie, Esme và Alice, Edward và Bellw – Ông chỉ từng người để giới thiệu, gộp chung tôi vào gia đình ông, cố gắng không gây bất kỳ một sự chú ý nào. Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy rợn gáy khi ông gọi tên tôi.

- Ông có thể cho thêm vài người nữa cùng chơi không? = Laurent hỏi một cách thân thiện.

Bác sĩ Carlisle cũng trả lời lịch sự không kém:

- Thật ra, chúng tôi vừa mới chơi xong, Xin hẹn ông một dịp khác vậy. Ông lưu lại vùng này lâu không?

- Chúng tôi đang trở về phương bắc nên cũng muốn tò mò xem ai là hàng xóm của mình. Lâu rồi, chúng tôi chẳng gặp được ai.

- Không, cùng này chẳng có ai, ngoại trừ gia đình tôi và vài khách vắng lai, giống như ông vậy,

Vào không khí căng thẳng bắt đầu chùng xuống theo cuộc nói chuyện xã giao đơn thuần; tôi đoán tác giả vụ này chính là Jasper, anh ta đã dùng khả năng thiên phú của mình để điều khiển bầu không khí.

- Chỗ sẵn của ông đâu? – Laurent hỏi thăm.

Bác sĩ Carlisle phớt lờ cái ẩn ý đằng sau mỗi quan tâm đó.

- Dãy Olympic này, và thỉnh thoảng là dãy Coastue, chúng tôi đã quen sống ở đây rồi. Một gia đình khác thì sống gần Denali (Alaska).

Laurent hơi ngã người ra sau.

- Quen sống ở đây? Ông xoay sở bằng cách nào hay vậy? – Giọng nói của ông ta chứa đầy vẻ nghi ngờ.

- Sao ông không đến nhà chúng tôi chơi, chúng ta sẽ nói chuyện thoải mái hơn? – bác sĩ Carlisle mời – Chuyện dài lắm.

James và Victoria trở mắt ngạc nhiên khi nghe nói đến từ "nhà", trong khi Laurent giữ được sự tự chủ tốt hơn.

- Ông thật tử tế và hiếu khách- Ông mỉm cười một cách vui vẻ - Chúng tôi cứ mãi săn suốt từ Ontario (Canada) trở xuống, nên không có cơ hội để chăm sóc bản thân – Đôi mắt ông ta chứa đầy vẻ thán phục khi ngắm nhìn dáng vẻ tao nhã của bác sĩ Carlisle.

- Xin ông cứ tự nhiên cho, nhưng chúng tôi sẽ rất biết ơn nếu ông không chọn sẵn ở vùng

này. Chúng tôi đang sống kín đáo, mong ông hiểu cho – bác sĩ Carlisle giải thích.

- Vâng, dĩ nhiên rồi – Laurent gật đầu – Dĩ nhiên là chúng tôi sẽ không bao giờ xâm phạm đến lãnh địa của ông. Chúng tôi chỉ ăn uống bên ngoài Seattle thôi – Ông ta phá ra cười ngặt nghẽo. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi.

- Để chúng tôi chỉ đường cho ông nếu ông muốn đến chơi... À, Ammett và Alice, các con ra với Edward và Bella để lấy xe Jeep đi- Bác sĩ Carlisle nói thêm.

Trong lúc bác sĩ nói, dường như cùng lúc đã xảy ra ba sự việc. Một làn gió nhẹ mơn man tóc tôi, làm cho những lọn tóc lay động phơ phất. Thân hình của Edward trở nên đông cứng. Người đàn ông thứ hai, James, đột nhiên quay phắt đầu lại, ánh mắt nhìn xóay vào tôi, đầu mũi anh ta hơi động đậy.

Hai kẻ không mời mà đến cũng sững người khi James trở nên tròn trành, đầu hơi chúi về phía trước. Edward nghiêng rặng, cả thân người anh co lại trong tư thế phòng thủ, từ trong cổ họng của anh bỗng phát ra những tiếng kêu... Đó không phải là tiếng kêu tôi nghe thấy khi anh chòng ghẹo tôi lúc sáng, mà là một thứ tiếng gầm gừ đe dọa thật đáng sợ mà trước đây tôi chưa từng nghe qua bao giờ. Cái lạnh từ đâu bỗng cuất hiện, chạy dọc từ đỉnh đầu xuống tới tận gót chân.

- Cái gì đấy? – Laurent há hốc miệng đầy ngạc nhiên. Cả James và cả Edward đều đang ở trong tư thế bị kích động, không ai chịu thua ai. James chỉ hơi nhích người đi một chút, Edward liền rướn ngay người tới tức thì.

- Cô bé đi với chúng tôi – bác sĩ Carlisle lên tiếng giải thích với James, từ chối một cách dứt khoát. Dường như Laurent không nhay hơi người bằng James, nhưng giờ thì ông ta cũng đã đoán ra.

- Ông mang theo cả bữa ăn nhẹ à? – Ông ta hỏi lại, tò mò dợm bước đến chỗ tôi.

Edward gầm gừ một cách hung tợn, và đáng sợ hơn, đôi môi anh co lại, những chiếc răng trắng lóa lộ hẳn ra, Laurent lập tức lùi lại.

- Tôi đã nói rằng cô gái đi chung với chúng tôi – bác sĩ Carlisle lặp lại, giọng nói bắt đầu gay gắt.

- Nhưng đó là con người mà – Laurent phản kháng lại. Giọng nói không lộ vẻ hung hăng, chỉ đơn thuần biểu lộ thái độ kinh ngạc.

- Đúng vậy – Emmett đứng bên cạnh bác sĩ Carlisle lên tiếng, đôi mắt anh ta nhìn xóay thẳng vào James. Ngay lập tức, James đứng thẳng người dậy, tuy không còn lộ vẻ hung hăng như lúc ban đầu nữa nhưng anh ta vẫn chưa rời mắt khỏi tôi, hai cánh mũi vẫn còn phập phồng. Edward thì căng cứng như một con sư tử trước mặt tôi.

Laurent lại lên tiếng, giọng nói của ông ta thật nhẹ nhàng, hòng xoa dịu bầu không khí thù

hắn đang bao phủ toàn sân bóng.

- Có lẽ chúng ta cần hiểu nhau hơn.

- Vâng, đúng vậy – Giọng nói của bác sĩ Carlisle trở lại điềm tĩnh.

- Nhưng chúng tôi vẫn xin đón nhận lời mời của ông – Đôi mắt của ông ta nhìn đá sang tôi rồi trở lại nhìn bác sĩ – Và dĩ nhiên chúng tôi sẽ không làm hại cô gái này. Chúng tôi sẽ không sẵn trên lãnh thổ của ông như tôi đã nói.

James ngỡ ngàng nhìn Laurent, tỏ ý bức dọc rồi đá mắt sang Victoria, cô ta cũng nhìn lại James, đôi mắt cũng bày tỏ sự khó chịu không kém.

Bác sĩ Carlisle dè chừng thái độ cởi mở của Laurent một lúc sau mới chịu lên tiếng.

- Chúng tôi sẽ chỉ đường cho ông. Jasper, Rosalie, Esme? – bác sĩ cất tiếng gọi. Mọi người ngay lập tức bước lại gần, đồng thời cũng che luôn tôi. Một cách nhẹ nhàng, Alice từ từ tiến đến bên cạnh tôi, Emmett cũng chậm rãi lui xuống, ánh mắt vẫn còn canh chừng James.

- Đi nào, Bella – Giọng nói của Edward thật nhỏ và ảm đạm.

Từ nãy đến giờ tôi đang chôn chân xuống đất, nỗi sợ hãi đã khiến cho toàn thân tôi cứng đờ bất động, đến độ Edward phải nắm lấy khuỷa tay tôi mà kéo tôi ra khỏi trạng thái bán thần đó. Alice và Emmett cũng rút lui theo chúng tôi. Đôi chân tôi cứ riu vào nhau khi đi bên Edward, đầu óc vẫn còn vóng vất vì sợ. Tôi không rõ những người còn lại đã rời khỏi sân bóng hay chưa. Thái độ mất kiên nhẫn của Edward lộ ra rất rõ khi chúng tôi cứ bước đi chậm chạp như những con người bình thường để đến bìa rừng.

Vừa khuất sau vài thân cây, Edward đã thả ngay tôi lên lưng anh. Và tôi ôm ghì lấy anh bằng tất cả sức lực còn lại khi anh bắt đầu chạy, Emmett và Alice cũng chạy theo sau. Tôi cúi gằm mặt xuống, đôi mắt mờ thao láo vì sợ, không thể nhắm lại được. Mọi người lao đi vun vút trong khu rừng đen kịt như những hồn ma. Những cảm xúc thường ám ảnh Edward mỗi khi cống tôi chạy như thế này dường như không còn nữa, thay vào đó, cơn thịnh nộ như thiêu đốt tâm can đã làm cho guồng chân anh trở nên nhanh hơn. Ngay cả khi đang phải cống tôi trên lưng, anh cũng bỏ Alice và Emmett lại phía sau một quãng.

Chúng tôi đến chiếc xe jeep sau một khoảng thời gian không đáng kể, Edward hơi chậm lại một chút khi đặt tôi ngồi vào băng ghế sau.

- Thắt dây an toàn cho cô ấy – Anh hét lên với Emmett lúc này đang chui vào xe ngồi cạnh tôi.

Lúc này, Alice đã ngồi vào ghế trước, và Edward khởi động máy. Chúng tôi bật người ra sau, rồi lắc lư khi chiếc xe lao nhanh trên con đường quanh co, uốn lượn.

Tôi nghe thấy anh cầu nhàu điều gì đó không rõ.

Lần này, chuyến đi trở nên đáng sợ hơn khi quanh ta là bóng tối đen ngòm. Emmett và

Alice nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, cảnh giác.

Rồi chúng tôi cũng ra tới đường quốc lộ, chiếc xe tăng tốc vọt lên phía trước. Cảnh vật xung quanh đã có thể nhìn thấy rõ hơn. Chúng tôi đang đi về phía nam, cách xa Forks.

- Chúng ta đang đi đâu thế này? – Tôi lên tiếng hỏi. Không có ai trả lời. Thậm chí cũng chẳng có ai nhìn tôi.

- Trời ơi, Edward! Anh đang đưa em đi đâu vậy?

- Bọn anh sẽ đưa em rời xa chỗ này – xa thật xa – Anh không hề ngoái lại, hai mắt vẫn chăm chú quan sát đường. Đồng hồ tốc độ đang chỉ một trăm lẻ năm dặm một giờ.

- Anh quay xe lại đi! Anh phải đưa em về nhà! – Tôi hét lên, cố vùng vẫy thoát khỏi “bộ yên cương” ngớ ngẩn.

- Emmett – Edward chỉ thốt lên có bấy nhiêu.

Ngày tức khắc, Emmett dùng bàn tay hộ pháp của mình nắm lấy tôi.

- Không! Edward! Không được, anh không được làm thế.

- Anh phải làm thế, Bella, giờ thì em hãy ngồi yên.

- Không! Anh phải chở em về... Bố em sẽ gọi FBI. Họ sẽ điều tra gia đình anh... Carlisle và Esme! Tất cả các anh sẽ phải bỏ trốn, suốt đời sẽ phải trốn chui trốn nhủi!

- Bình tĩnh lại nào Bella – Giọng nói của anh lạnh tanh – Trước đây, bọn anh đã từng sống như vậy rồi.

- Đừng làm như thế với em! Anh không thể phá hủy mọi thứ của em được – Tôi cố vùng thoát, nhưng chỉ vô ích.

Alice lên tiếng:

- Edward, tấp vào lề đường đi.

Edward chỉ cau có nhìn cô, chân anh lại nhấn ga tăng tốc.

- Edward, chúng ta hãy bàn lại chuyện này cho kỹ đã.

- Em không hiểu đâu- Anh gầm lên một cách tuyệt vọng. Tôi chưa bao giờ nghe anh thét lớn như vậy cả; tiếng thét đinh tai nhức óc muốn phá vỡ cả chiếc xe. Đồng hồ tốc độ đang chỉ một trăm mười lăm dặm một giờ - Hẳn là kẻ săn người, Alice à, em có thấy không?

Hẳn là kẻ săn người!

Tôi cảm thấy ngồi bên cạnh mình, Emmett đang đông cứng người lại, phải chăng đó là phản ứng của anh ta trước lời nói của Edward. Hình như cả ba người họ biết một điều gì đó rõ hơn tôi. Tôi rất muốn hỏi, nhưng rõ ràng đây không phải là dịp tốt.

- Tấp xe vào lề đường, Edward – Giọng nói của Alice vừa phải, nhưng chứa đầy sức mạnh mà tôi chưa lần nào nghe qua.

Đồng hồ tốc độ đang nhích lên một trăm hai mươi dặm một giờ.

- Nghe em đi, Edward.

- Nghe anh đây, Alice. Anh đã đọc được suy nghĩ của hã. Lần theo con mồi, đấy, tất cả những gì ám ảnh hã, tràn ngập trong suy nghĩ của hã chỉ là thể thôi đấy... Và hã muốn cô ấy, Alice ạ... Cô ấy, chỉ là cô ấy thôi... Tối nay, hã sẽ bắt đầu săn.

- Nhưng hã đâu có biết là ở đâu...

Edward cắt ngang lời Alice.

- Thế em nghĩ hã sẽ mất khoảng độ bao lâu để đánh hơi thấy cô ấy trong cái trị trấn này? Kế hoạch của hã đã định, từ trước khi tên Laurent kia mở miệng ra nữa kia.

- Tôi bắt đầu thở dốc...khi hiểu rằng mùi hương của mình sẽ dẫn đến đâu.

- Trời ơi Charlie! Anh không thể bỏ mặc bố em ở đó được! Anh không thể bỏ mặc bố em! – Tôi lại bắt đầu vùng vằng khỏi “bộ yên cương”

- Bạn ấy nói đúng – Alice trả lời.

Chiếc xe hơi đã bắt đầu giảm tốc độ.

- Chúng ta hãy xem xét lại tất cả những chọn lựa, chỉ một chút thôi – Alice dỗ dành.

Chiếc xe hơi lại giảm tốc độ, lần này rõ rệt hơn, và rồi bánh xe bỗng rít lên khi dừng lại đột ngột bên lề đường. Tôi đang nghiên ngả trong bộ khóa dây chạt bật hã ra sau.

- Không còn lựa chọn nào cả - Edward nói như rít lên.

- Em sẽ không đời nào bỏ bố em đâu! – Tôi hét lên.

Nhưng anh vẫn lờ phắt lời khẳng định của tôi.

- Chúng ta phải đưa cỗ ấy trở lại – Cuối cùng, Emmett cũng lên tiếng.

- Không – Edward đáp lại một cách dứt khoát.

- Hã chẳng phải là đối thủ của bọn mình, Edward. Hã không thể nào đụng đến cô ấy được.

- Nhưng hã sẽ chờ.

Emmett mỉm cười:

- Anh cũng chờ luôn.

- Anh đâu có thấy... nên làm sao anh hiểu được. Một khi hã đã quyết tâm săn đuổi, thì hã sẽ không bao giờ từ bỏ. Trừ khi chúng ta giết hã mà thôi.

Có vẻ Emmett không ngạc nhiên trước ý kiến đó.

- Đó cũng là một lựa chọn.

- Còn người phụ nữ. Cô ta cũng đi với hã. Sẽ là một cuộc chiến thực sự, và đừng quên tên thủ lĩnh cùng đi với chúng.

- Chúng mình có đủ người mà.

- Vẫn còn có lựa chọn khác – Alice góp lời.

Edward ném liềm cho cô một cái nhìn này lửa, giọng nói của anh câu bản:

- Không – còn – lựa – chọn – nào – khác – cả!

Cả Emmett, cả tôi đều trở mắt ra nhìn Edward, trong kho đó, Alice vẫn tỏ ra thản nhiên. Không gian chìm trong im lặng đến cả một lúc lâu khi Edward và Alice cứ thế nhìn nhau không rời.

Đến lúc tôi phải xen vào:

- Có ai muốn nghe quyết định của tôi không?

- Không – Edward càu nhàu. Alice nhìn trần trối vào anh mình, cuối cùng, Ánh mắt đó trở nên căm phẫn.

- Nghe em nói này – Tôi năn nỉ - Anh đưa em về nhà đi.

- Khống – Edward cắt ngang.

Tôi nhìn anh trần trối, trong lúc miệng vẫn không ngừng nói:

- Anh đưa em về nhà. Em sẽ nói với bố là em muốn về Phoenix. Rồi em thu dọn hành lý. Chúng ta cứ chờ cho bọn săn người kia nhìn theo rồi thì chúng ta sẽ chạy. Hẳn sẽ đi theo chúng ta và để yên cho bố em. Bố em sẽ không gọi FBI đến nhà anh. Sau đó, anh muốn đưa em đến bất cứ nơi quái dị nào thì cứ việc.

Tất cả mọi người đều nhất loạt quay sang nhìn tôi, có vẻ bị choáng.

- Cũng không phải là một ý kiến tệ - Emmett ngạc nhiên thấy rõ trước sự thông minh đột xuất đến bất ngờ của tôi.

- Có lẽ sẽ hiệu nghiệm đấy... Bọn mình đâu thể để bố cô ấy ở lại mà không được bảo vệ gì. Anh cũng biết điều đó mà – Alice lên tiếng.

Bây giờ tất thảy mọi người lại đổ dồn cặp mắt vào Edward.

- Quá nguy hiểm...anh không muốn để tên đó ở gần Bella trong vòng bán kính một trăm dặm.

Emmett nói xen vào một cách tự tin:

- Edward, làm sao tên đó có thể bước qua xác của bọn mình được.

Alice trầm tư lấy cả phút:

- Em không nhìn thấy hẳn tấn công. Hẳn chỉ kiên nhẫn đợi bọn mình rời mắt khỏi Bella thôi.

- Và hẳn sẽ không chịu ngồi yên mà chờ đợi hoài một cách ngớ ngẩn như thế đâu.

- Em yêu cầu anh đưa em về - Tôi có nói cứng giọng.

Edward ấn mấy ngón tay vào thái dương, mắt nhắm nghiền.

- Làn ơn đi – Giọng nói của tôi lại hạ thấp xuống.

Và anh đã người mắt lên, giọng nói cũng mệt mỏi không kém gì tôi:

- Tối nay, em sẽ phải rời khỏi đây, dù tên ác quỷ kia có nhìn thấy em hay không. Em nói với bố là em không thể ở lại Forks thêm một phút nào nữa. Em cứ bịa đặt một lý do nào đó cũng được. Cố gắng thu gom thật nhanh nhưng đồ gì mà tay em chạm đến trước nhất, rồi chui ngay vào xe tải giùm anh. Anh không cần biết bố sẽ nói những gì với em, nhưng em chỉ có mười lăm phút để bước ra khỏi cửa thôi đấy.

Chiếc xe Jeep lại lồng lên, chúng tôi lại té rạt khi anh quặt gấp, các bánh xe bị sát mạnh xuống mặt đường, kêu rìn rít. Kim đồng hồ đo tốc độ lại được dịp chuyển động.

- Emmett? – Tôi lên tiếng, mắt nhìn xuống đội tay của mình.

- Ôi, xin lỗi – Nói rồi Emmett buông tay tôi ra.

Sau vài phút, tất cả chình trong im lặng, chỉ có mỗi tiếng động cơ xe lướt thật ngọt trên mặt đường. Edward lại lên tiếng:

- Tôi tính như vậy. Khi chúng ta đến nhà của Charlie, nếu tên ác quỷ không có mặt ở đó, tôi sẽ đưa cô ấy đến tận cửa. Và cô ấy sẽ có mười lăm phút – Anh liếc mắt nhìn tôi trên chiếc kính chiếu hậu – Emmett, anh đứng canh phía ngoài. Alice, em canh chiếc xe tải. Còn tôi sẽ canh trong nhà chúng nào mà cô ấy còn ở trong đó. Và sau khi cô ấy đã rời khỏi nhà, hai người hãy lái chiếc xe jeep về nhà và kể lại với Carlisle nhé!.

- Không có chuyện đó đâu – Emmett xen vào – Anh sẽ đi với em.

- Xem nào, Emmett, anh nghĩ lại đi. Em không biết mình sẽ đi bao lâu đâu.

- Chừng nào còn phải trốn chạy như vậy, chúng đó anh vẫn còn phải bên cạnh mọi người. Edward thờ dài.

- Còn nếu tên ác quỷ đã có mặt ở đó rồi – Anh tiếp tục nói – thì chúng ta vẫn cứ lái xe.

- Bọn mình sẽ có mặt ở nhà Bella trước hẵn – Alice trả lời một cách tự tin.

Hình như Edward cũng tin như vậy. Cho dù giữa anh và Alice đã từng xảy ra chuyện xích mích, thì giờ đây, mọi ngờ vực về cô ở nơi anh đã được xí xóa hết.

- Thế còn chiếc xe jeep? – Cô hỏi

Anh trả lời một cách dứt khoát.

- Em sẽ lái về nhà.

- Không, em không làm thế đâu – Alice phản đối bằng một thái độ bình tĩnh.

Hình như ở đây có một điều gì đó khá kỳ lạ.

- Tôi xin nói trường là chiếc xe tải của tôi không thể nhét vừa cả bốn người chúng ta đâu – Tôi thì thào.

Có vẻ như Edward không nghe thấy lời tôi nói.

- Tôi nghĩ mọi người cứ để tôi đi một mình, sẽ không sao đâu – Tôi hạ thấp giọng hơn

nữa.

Và lần này thì có lẽ là anh đã nghe thấy.

- Bella, làm ơn làm theo lời anh đi, chỉ một lần này thôi – Lời lẽ của anh thốt ra giữa hai quai hàm đang siết chặt lại.

- Anh nghe đây, bố em không đến nỗi gốc đến thế đâu – Tôi phản kháng – Nếu ngày mai, anh không có mặt trong thị trấn, thế nào mà bố em chẳng nghi ngờ chứ.

- Chuyện đó chẳng hề hấn gì. Chúng ta chỉ làm sao cho bố em an toàn là được, đó mới là toàn bộ vấn đề.

- Thế còn tên sẵn người kia thì sao? Tối nay, hấn đã trông thấy phản ứng của anh rồi. Hấn biết là anh đang ở bên cạnh em, dù anh có ở đâu thì cũng vậy.

Emmett quay sang nhìn tôi, một lần nữa anh ta lại tỏ ra kinh ngạc khi thấy tôi thể hiện sự thông minh một cách xuất thần.

- Edward, em nghe lời cô ấy đi – Anh ta cố thuyết phục – Anh nghĩ là cô ấy nói đúng đấy.

- Ừ, em cũng nghĩ vậy – Alice gật đầu tán thành.

- Anh không thể làm như vậy được – Giọng nói của Edward lạnh như băng.

- Emmett cũng sẽ ở lại – Tôi tiếp tục nói – Hấn đã chú ý tới Emmett rồi.

- Cái gì? – Emmett tró mắt nhìn tôi.

- Ừ, nếu Emmett ở lại thì hấn còn có người mà kiêng – Alice gật gù.

Edward quay sang nhìn cô một cách nghi ngại:

- Em nghĩ là anh sẽ để cô ấy đi 1 mình à?

- Tất nhiên là không – Alice trả lời – Jasper và em sẽ đưa bạn ấy đi.

- Anh không thể làm như vậy được – Edward lặp lại, nhưng lần này, giọng nói của anh đã có phần phật một chút sự cam chịu. Có thể là anh cũng bắt đầu cảm thấy như vậy là hợp lý nhất.

Tôi có gắng thuyết phục thêm:

- Anh hãy rắng ở lại khoảng một tuần – Chợt nhận ra thái độ của anh trên kính chiếu hậu, tôi vội sửa lại – độ vài ngày. Để bố tin là anh không bắt cóc em, và để tên James kia hiểu rằng hấn đang thực hiện một cuộc theo đuổi viễn vông. Cuối cùng, khi chắc chắn rằng hấn đã mất dấu em, hãy đến đón em. Tất nhiên là vẫn phải đi đường vòng, khi ấy, Jasper và Alice cũng sẽ về nhà.

Tôi có thể đánh cược là Edward đang cân nhắc chuyện này.

- Đón em ở đâu?

- Ở Phoenix (Chứ em còn biết đi đâu nữa)

- Không được. Hấn sẽ nghe và biết được đó là nơi em đến – Anh trả lời một cách sőt ruột.

- Anh đang phải làm cho hắn thấy rõ ràng đây là một trò bịp. Hắn phải được biết là hắn nghe thấy gì tụi mình cũng nắm được hết. Hắn sẽ không thể ngờ rằng em giương đông mà cũng kích đông luôn.

- Cô ấy đúng là một kẻ mưu ma chước quỷ- Emmett phá ra cười khúc khích.

- Thế lẽ điều ấy không hiệu nghiệm thì sao.

- Ở Phoenix có cả trăm triệu người kia mà – Tôi báo cho anh biết.

- Chẳng khó khăn gì khi tìm một quyển danh bạ điện thoại đâu.

- Em đâu có về nhà.

- Hà? – Anh ngạc nhiên, giọng nói chứa đầy nỗi lo ngại.

- Em rành rẽ đường xá ở đó mà, lẽ nào lại chẳng tìm được cho mình một chỗ trú ẩn sao.

- Edward, đừng quên rằng tụi em cùng đi với bạn ấy – Alice nhắc cho Edward nhớ.

- Thế em và Jasper sẽ làm gì ở Phoenix? – Anh hỏi một cách gắt gỏng.

- Ru rú trong nhà, không bỏ đi đâu hết.

- Anh cũng đang nghĩ đến điều đó – Emmett nghĩ đến James, chắc chắn là như thế.

- Im đi, Emmett!

- Xem nào, nếu chúng ta cứ cố sức ngăn chân hắn, để Bella thoải mái ở lại thị trấn, thì thế nào cũng sẽ có người bị hương... Không là cô ấy thì cũng là em khi đang cố gắng bảo vệ cô ấy. Bây giờ, nếu chúng ta cứ bỏ mặc hắn...- Emmett ngừng lại, chậm rãi mỉm cười.

Vậy là tôi đã nghĩ đúng.

Chiếc xe jeep bắt đầu tiến vào thị trấn. Mặc dù từ nãy đến giờ, tôi nói năng rất hùng hồn, nhưng tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được những sợi tóc của mình đang dựng đứng hết cả lên. Chạnh lòng nghĩ đến bố phải một mình lui cui ở nhà, tôi cố gắng tự động viên mình phải dũng cảm lên.

- Bella – Edward lên tiếng, giọng nói của anh nghe thật hiền. Alice và Emmett nhìn ra ngoài cửa sổ - Nếu em có bất kỳ mệnh hệ nào...dù nhỏ dù lớn...em cũng không phải là người chịu trách nhiệm duy nhất. Em có hiểu không?

- Vâng – Tôi nuốt ực không khí vào trong họng.

Edward quay sang Alice, hỏi:

- Liệu Jasper có làm được không?

- Hãy tin anh ấy, Edward ạ. Anh ấy sẽ làm rất rất tốt. Rồi mọi thứ sẽ được chứng minh.

- Liệu em có làm được không? –Anh lại hỏi.